

Μ. ΓΑΛΛΙΑΣ

ΑΡ. 74Β

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΛΟΓΟΤ. Ο ΦΟΙΝΙΣ Α.Ε.

Τὸ μυθιστόρημα τῶν γραμματοσήμων

Ὅταν τὸ πάθος τοῦ συλλέκτου ὀδηγεῖ στὸ ἐγκλημα

Πλῆθος κόσμου ἔκανε «οὐρά» μπροστὰ στὶς ταχυδρομικὲς θυρίδες τοῦ Λονδίνου, πρὶν ἀπὸ 3 μῆνες, γιὰ ν' ἀγοράσουν γραμματόσημα τῆς πρώτης ἐκδόσεως μὲ τὴν εἰκόνα τῆς Ἐλισάβετ. Οἱ περισσότεροὶ ἀπ' αὐτοὺς ἦσαν συλλέκτες. Κι' εἶχαν τὸ λόγο τους πού υποβάλλονταν σ' αὐτὸν λόγον...

Πρὸ ὀλίγου καιροῦ δηλαδὴ, εἶχε ἀποσυρθεῖ ἀπὸ τὴν κυκλοφορία στὸ Βέλγιο μὴ σειρά γραμματοσήμων, γιατί θεωρήθηκε ἀποτυχημένη ἡ ἀπεικόνισις τοῦ βασιλέως Μπω-τουνέν. Αὐτὰ λοιπὸν τὰ «ἀναθρασμένα» γραμματόσημα εἶχαν ἀποκτήσει αὐτομάτως μεγάλη ἀξία.

Ἄν συνέβαινε κάτι τέτοιο καὶ μὲ τὰ ἀγγλικά, οἱ ἀγορασταὶ τοὺς θὰ πραγματοποιοῦσαν ἕνα κέρδος ὄχι εὐκαταφρόνητο. Ἀκόμη δὲ πὺρ περιζήτητα θὰ γίνονταν ὅσα ἀπ' τὰ γραμματόσημα αὐτὰ θὰ εἶχαν χρησιμοποίηθαι καὶ θὰ ἔφεραν ταχυδρομικὴ σφραγίδα μὲ τὴν ἴδια ἡμερομηνία τῆς ἐκδόσεώς τους.

Στὴν πραγματικότητα ὅμως, ἡ Τύχη εὐλόγησε ἕνα μόνον ἀπ' τοὺς ἀγοραστὰς: ἕνα παιδί 16 ἐτῶν, ὀνόματι Τζακ Τόμπσον. Ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κάγκελλα τῆς ταχυδρομικῆς θυρίδος πρόσεξε ὅτι τὰ γραμματόσημα ἑνὸς ὁλοκλήρου φύλλου εἶχαν τὴ μὴ γωνία τους λευκή. Ἀγόρασε λοιπὸν τὸ φύλλο αὐτό, μὲ τίς οικονομίες του. Καὶ πούλησε κατόπιν σὲ συλλέκτες τὰ ἐξῆ ἀτελείστερα γραμματόσημα πρὸς 75 λίρες τὸ ἕνα, ἐνῶ τὰ εἶχε ἀγοράσει πρὸς 2½ πεννές!...

Εἶναι περίεργο ὥστόσο πῶς δὲν τὰ εἶχε προσέξει ὁ ὁ πᾶλλος τοῦ ταχυδρομείου.

Τὸ 1935, ἕνας Λονδρέζος ἐπιχειρηματίας ἀγόρασε μερικὰ γραμματόσημα τῶν 2½ πεννῶν. Πρόσεξε λοιπὸν πῶς εἶχαν χρώμα κάπως διαφορετικὸ ἀπ' τὸ κανονικὸ καθὼς καὶ κάποιες ἄλλες μικροαναμειγλίες. Συγκέντρωσε τότε 319 ἀπ' αὐτὰ καὶ τὰ πούλησε πρὸς 40 λίρες τὸ ἕνα. Σήμερα, ἡ ἀξία τους εἶναι πολὺ μεγαλύτερη.

Γράψαμε ἄλλοτε γιὰ ἕνα λαθραῖο γραμματόσημο, πού πούληθηκε πανάκριθα, ἐπειδὴ παρίστανε ἀνάποδα τὴν εἰκόνα ἑνὸς κύκλου. Τὸ ἴδιο σφάλμα εἶχε κι' ἡ ἀπεικόνισις ἐνὸς ἀεροπλάνου, σ' ἕνα ἀμερικανικὸ γραμματόσημο τῶν 24 σέντς. Ἀποτέλεσμα: Ἡ τιμὴ τὸν ἔφτασε τὰ 2.800 δολάρια! Κι' ἕνας ἀπὸ τοὺς διαδοχικοὺς κατόχους τοῦ ἀγόρασε ἕνα πλάνο γιὰ τὴν κόρη του, μὲ τὰ κέρδη τοῦ ἀπ' αὐτὸ τὸ γραμματόσημο!

Ἀκόμη καὶ δολοφονίες ἔχουν γίνεи γιὰ ἕνα σπάνιο γραμματόσημο. Τὸ 1892, ὁ Γκαστόν Λερού, ἕνας γνωστὸς Παρισινὸς συλλέκτης, ἔπρεπε θύμα ἐγκλήματος, πού φαίνεται ἀδικαιολόγητο. Τὰ χρήματα κατὰ τὰ κομήματά του εἶχαν μείνει ἀνέπαφα. Ὅλοι βεβαίαν πῶς δὲν εἶχε ἐχθροὺς.

Κάποιος ντετέκτιβ, πού ἀγέλασε τὴν ὑπόθεσι, σκέφθηκε νὰ ἐξετάσῃ τὴν συλλογὴ τοῦ καὶ παρατήρησε πῶς ἔλειπε ἕνα ἀκριβὸν γραμματόσημο τῶν νῆσαν Χαδὴν. Γύρισε τότε ὅλα τὰ παρσιὰνὰ καταστήματα γραμματοσήμων, ῥωτᾶς μὴπως τοὺς τὸ εἶχε προσφέρει κανεὶς, καὶ σὺν τῷ τέλος οἱ ὑποψίες τοῦ στράφηκαν σ' ἕναν ἄλλο συλλέκτη, ὀνόματι Ζιρού. Φρόντισε γὰρ τὴν πλησίον, παριστάνοντας κι' αὐτὸς τὸ συλλέκτη. Καλλιέργησε ἐπὶ μῆνες τὴν γνωριμία τους. Κι' ὕστερα τοῦ μίλησε, τυχαίως δὴθεν, γιὰ τὴν σπανιότητα τοῦ γραμματοσήμου τῶν Χαδὴν.

Ὁ Ζιρού καυχώθηκε τότε πῶς τὸ εἶχε στὴ συλλογὴ του, καὶ τοῦ τὸ ἔδειξε.

—Εἶναι θαυμάσιον! εἶπε ὁ ἀστυνομικὸς. Ποῦ τὸ βρήκατε; Ὁ Ζιρού δὲν ἠδύνατο νὰ δώσῃ ἱκανοποιητικὴ ἀπάντησι, κι' ὁ ἀστυνομικὸς τὸν συνέλαβε. Μολονότι τὰ στοιχεῖα ἐνῶντων τὸν δὲν ἦσαν σοφρά, ἀπολόγησε στὴν ἀντίκρισι ὅτι εἶχε δολοφονήσει τὸ φίλο του Λερού, ἐπειδὴ εἶχε ἀρνήσῃ γιὰ τὴν συλλογὴν αὐτὴν μὴ σειρά τῆς συλλογῆς του.

Ἐνὰ γραμματόσημο κανονικὸ τῶν 12 πεννῶν, ἐκδόσεως 1851, εἶχε σχεδὸν ἕνα δράμα πού συνέβη τὸ ἴδιο ἐκεῖνο ἔτος σὲ μὴ παρὰ γὰρ, στίς 28 ἡμέρας τοῦ ποταμοῦ τοῦ Ἀγίου Λαυρεντίου. Ἐνὰ βράδυ, κάποιος γέρος πού κατοικοῦσε ἐκεῖ, ἔβαλε μερικὰ χρήματα μέσα σ' ἕνα ἀκέλλο, τὸν ἔκλεισε, κόλλησε πάνω τὸ σχετικὸ γραμματόσημο καὶ τὸν ἔβαλε σ' ἕνα μεταλλινὸ κουτί, γιὰ νὰ τὸν ταχυδρομίσῃ ἐκεῖνι, ὁ ἀνεμῖος του — ἕνας νεαρὸς παλιν-ἀνθρώπος — ὑπῆκε στὴν παράγκα καὶ θέλησε νὰ τοῦ ἀρπάξῃ τὸ κουτί. Πάνω στὴν πάλιν τους, ἀναποδύονταν τὴ λάμπα τοῦ πετρελαίου, κι' ἡ φωτιὰ μεταδόθηκε στὴν παράγκα.

Ὁ γέρος κατάρθωσε γὰρ πετᾶν τὸ κουτί ἀπ' τὸ παράθυρο σὲ ποταμὸν. Ὁ ἀνεμῖος τοῦ ἔφυγε τότε, θλαστή-μοντας κι' ἀφίνοντας τὸ θεῖο του μέγα στὶς φλόγες. Ὁ πόθος, ὁ γέρος κατάρθωσε νὰ βγῇ ἀπὸ κεινὴν τὴν κόλα-σιν τῆς φωτιάς καὶ νὰ πῇ μὲς στὴν ἀγκαλιά τῶν γει-τόνων πού εἶχαν τρέξει ἐπὶ τόπου.

Ὁ ἀνεμῖος μου... τραυλίσαι, πρὶν ξεψυχήσῃ ἀπὸ τὰ ἐγκλήματα.

Καὶ πρόσθεσε ὅτι ἄλλο χρειάζονταν γιὰ νὰ συλληφθῇ ὁ ἐνοχός.

Πέρασαν 40 χρόνια ἀπὸ τότε. Ὑστερα, τὸ κουτί βρέθη-κε τυχαίως στὴν κοίτη τοῦ ποταμοῦ, μὲ τὸ περιεχόμε-νο του ἀκέραιο. Τὸ γραμματόσημο τοῦ φακέλλου εἶχε γίνεи σπάνιον σὲ μετὰ, καὶ πούληθηκε γιὰ 70 λίρες. Τώρα, ἡ τιμὴ τὸν ἔχει φθάσει τίς 800 λίρες.

Κι' ἕνα ἄλλο ἐπιστολὸν, σχετικὸ μὲ τὰ σπανιότατα γραμματόσημα τοῦ Ἀγίου Μαριάνου: Κάποιος, ὀνόμα-τι Νουαρέλ, εἶχε βρῇ ὅσα ἀπ' αὐτὰ σὲ κατὰ πάλιν ἐ-πὶ Νουαρέλ. Πούλησε λοιπὸν τὸ ἕνα σὲ κάποιον συλλέκτη φιμμερίδες, δώδεκα σὲ σακκάκι τοῦ στὴ γυναῖκα του γιὰ ρημόσιο. Ὅταν θυμώθηκε κατόπιν τὸ γραμματόσημο καὶ τὸ ἀναζήτησε δὲν βρῆκε οὐτε ἱχνος του! Ἦξε, λυώσαι στὴ σκῆψιν!

Μέσ' στὴ σκῆψιν!

Μέσ' στὴ σκῆψιν!

Μέσ' στὴ σκῆψιν!

Μέσ' στὴ σκῆψιν!

Μέσ' στὴ σκῆψιν!

Μέσ' στὴ σκῆψιν!

Μιά «ἐλεύθερη» γυναῖκα...

Πρωτότυπο διήγημα

Ἡ Φρανσουάζ κῦτταξε τὸ ρολο-γάκι τοῦ χειροῦ της καὶ παρατήρησε.

—Πιέρ, πρέπει νὰ πηγαίνω...

Ὁ ὁμορφος καὶ κομψὸς νέος, πού καθόταν πλάι της σὲ τὸ ζαχαροπλα-στεῖο, διαμαρτυρήθηκε.

—Ὦ! Καὶ σὲ βλέπω τόσο λίγο!

Ἐνα γλυκὸ χαμόγελο φώτισε τὸ λεπτὸ καὶ παιδικὸ ἀκόμα πρόσω-πό της.

—Ναί, τόσο λίγο. Πιέρ... Εἶναι βέβαια εὐγενικὸ αὐτὸ πού μοῦ λές. Ἀλλὰ μὴν ξεχνᾷς πὼς ἐδῶ κι' ἕνα μῆνα ἐρχομαι καὶ σὲ συναντῶ δυὸ φορές τὴ βδομάδα, ἀντὶ νὰ πηγαίνω σὸ μάθημα τοῦ τραγουδιοῦ μου...

Αὐτὸ εἶναι σωστὸς ἡρωϊσμός ἀπὸ μέρους μου, σὲ βεβαίω! Ἄν τὸ μά-θαινε ἡ γιγιά μου... Εἶναι πολὺ ἀσπλην, σου τόχω ἐναπαθῇ. Μ' ἀ-νέβρεψε μετὰ τὸ θάνατο τῶν γονέ-ων μου ἀπὸ μικρὸ κοριτσάκι. Τὴ γνώρισα ὅλα μου τὰ χρόνια ντυμένη στὰ μαύρα, ἀσπλην κι' αὐταρχική.

Ἐξαργύρια ἐξ ὁλοκλήρου ἀπ' αὐτὴν. Ἐξ ἄλλου, ξέρω πὼς μ' ἀγαπᾷ... Ἀλλὰ πάλι...

—Ἀλλὰ πάλι νὰ σὲ τυραννᾷ ἔ-τσι μὲ τὸ πρόσχημα τῶν συνθητῶν μίαν ἄλλη ἐποχὴ! Αὐτὸ εἶναι ἀ-παράδεκτο. Τὴ στιγμὴ μάλιστα πού ἡ ἴδια...

—Τὴ θέλεις νὰ πῇς, Πιέρ;

—Ἐ, νά... σοῦχα μιλᾷσαι γιὰ τὸ θεῖο μου Λουί ντὺ Γκουά, πού τῶ-ρα εἶναι σχεδὸν παράλυτος... Ἀλ-λοτε ἦταν ὁ ἀντιπροσωπευτικὸς τύ-πος τοῦ κοσμικοῦ Παριζιάνου. Τοῦ μίλησα λοιπὸν μὴ μέρᾳ γιὰ τὴ γιγιά σου... Σκέφθηκε τότε καὶ μοῦ εἶπε: «Γιὰ στάσου, παιδί μου, Κυρία Λιδέζ, εἶπες... κυρία Μαρί-Ἄν Λιδέζ... ναί, τὴ θυμάμαι. Τὴν ἔχω συναντήσει μὴ-δυὸ φορές στὴ ζωὴ μου, μοῦ φαίνεται... Ἐκανε συχνὰ νὰ μιλοῦν γι' αὐτή! Ἦταν πολὺ ζωηρή... Ἐκανε ζωὴ ἐλεύθερη γυναῖκα, καταλαβαίνεις τί θέλω νὰ πῇ... Ἐ, βέβαια, μὴ νεαρή χώρα, πλούσια, δημοφιλὴ καὶ πολὺ «νεορα-φισμένη...» Βλέπεις λοιπὸν πῶς ἡ γιγιά σου δὲν ἦταν καὶ τόσο αὐ-στηρὸν ἀνδρῶν!

—Ἀδύνατον! εἶπε ἡ Φρανσουάζ ἐνῶ σπικνόνταν. Ἡ γιγιάκι πειθεῖ ἀ-κόμα τὸν ἀντρα τῆς πού ἔχασε τό-σο νῆα. Ἐκίσε ἀπὸ τότε πολὺ ἀ-ποτοσθγιμένη. Ὁ θεῖος σου εἶναι γέρος, κούρασμένος ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ ἀσφαλὲς θὰ τὴν υπερδεῖν μὲ καμ-μιά ἄλλη γυναῖκα.

Ἡ Φρανσουάζ, ἐπειδὴ εἶχε ἀγο-πορήσει, πῆρε ἕνα ταξί κι' ἔφτασε στὴν ὁδὸ Σαιν-Μτωινιόν, ὅπου κα-τοικοῦσε μαζί μὲ τὴ γιγιάκι της.

Μόλις ὑπῆκε σὲ μεγάλο, ἐπι-θλητικὸ καὶ σεβαρὸν διαμέρισμα, ἡ γοργὴ ὑπηρετορία τῆς εἶπε:

—Ἡ κυρία περιμένει τὴ δεσποι-νίδα σὲ τὸ μικρὸ σαλόνι...

«Τὴ τρέχει πάλι!» συλλογίστηκε ἡ Φρανσουάζ καὶ μὲ χτυποκάρδι πῆ-ρασε τὸ κατῶφλι τοῦ σαλονιοῦ.

Μιά ἡλικιωμένη κυρία στεκόταν ἐ-κεῖ ὀρθία, σοφρὰ καὶ αὐστηρὴ.

—Φρανσουάζ, ἀπὸ πού ἐρχεσαι; ρώτησε.

—Μά, τὸ ξέρεις καλά, γιγιάκι! Ἀπὸ τὸ μάθημα τοῦ τραγουδιοῦ, ὅ-πως κάθε Παρασκευῇ...

—Φρανσουάζ, εἶδα πρὸ ὀλίγου τὴ κυρία Τυλοῦ πού με ρώτησε ἂν θὰ ἐναρμόνισες τὰ μαθήματα πού δέχο-μαι ἐδῶ κι' ἕνα μῆνα... Μὴ λές ψέμ-ματα! Πού πηγαίνεις ἕνα μῆνα τῶ-ρα; Δυὸ φορές τὴν ἐβδομάδα τὸ ἀ-πένεμα κατὸν πάς, καὶ ἀφῆναι τὰ μαθήματά σου. Πού πηγαίνεις, δυστυχισμένο πλῆγμα; Θέλω, καὶ πρέπει νὰ τὸ μάθω!

Ἡ Φρανσουάζ δὲν ἀπάντησε. Παρ' ὅλο πὺρ κατὰστασι ἦταν δραμα-τική, γιατί δὲν εἶχε καμμιὰ σοβαρὴ δικαιολογία νὰ προσφέρῃ, κυττοῦσε τὴν ἡλικιωμένη κυρία, πού ἦταν αὐ-στηρὴ μέσα σὲ τὸ πένθος της, καὶ τὰ λόγια τοῦ κ. ντὺ Γκουά, πού τῆς με-τεβίβασε ὁ Πιέρ τῆς ξαναρχόνταν σὲ μυαλό: «Ἐκανε μὴ ζωὴ ἐλεύ-θερης γυναῖκας...» Ἦταν ἀραγε δυ-νατόν;

—Φρανσουάζ, ἀπάντησέ μου! φώναξε πάλι ἡ ἡλικιωμένη κυρία, μ' ἕνα τραγικὸ ὄφρος.

Ξαπνικά, ἡ νέα σὰν νὰ πῆρε μίαν ἀπόφασι, εἶπε:

—Γιγιάκι, πρέπει νὰ μιλήσω χω-ρὶς περιστροφές! Θέλεις νὰ μάθης πού πηγαίνω κάθε Τρίτῃ καὶ Παρα-σκευῇ;... Πηγαίνω καὶ συναντῶ ἕ-να νεό!

—Φρανσουάζ, εἶσαι τρελλή! Ἡ ὑπόληψί σου...

—Αὐτὸ δὲν πρόκειται νὰ κάνω κα-νένα κακὸ στὴν ὑπόληψί μου. Εἶναι πολὺ φυσικὸ, σήμερα, ἕνας νέος καὶ μὴ νῆα νὰ κάνουν ἐλεύθερα συντρο-φιά. Ἐσύ, ἐπειδὴ δὲν συναναστρέφε-σαι κανένα καὶ δὲν βγαίνεις ποτὲ στὸν κόσμον, δὲν μπορεῖς νὰ τὸ ξε-ρῇς! Ἐγὼ ὅμως θέλω νὰ ζήσω, ὅ-πως ζοῦν σήμερα οἱ νεοί... Θέλω νὰ παντρευθῶ σύμφωνα μὲ τὸ γούστο μου! Συνάντησα τὸ νεό αὐτόν στὸ σπίτι τῆς φίλης μου Φραντὼν Λαν-σελν. Λέγεται Πιέρ ντὺ Γκουά, μ' ἀρέσει καὶ τοῦ ἀρέσω, ἀλλὰ θέλω-με νὰ γνωριστοῦμε καλύτερα, πρὶν ἀποφασίσουμε νὰ παντρευτοῦμε.

Ἀλλωστε, ξέρουμε τώρα ὅτι ἀγα-πίουμαστε...

—Εἶσαι τρελλή! φώναξε ἡ κ. Λι-δέζ. Νομίζεις πὼς τὸν ἀγαπᾷς, ἐ-πειδὴ πηγαίνεις καὶ τὸν συναντᾷς κρυφά. Δὲν ἀγαπᾷς αὐτόν, ἀλλὰ τὴν περιπέτεια, πού δημιουργήθηκε. Οἱ γυνοὶ τέτοιου εἶδους εἶναι πάντα ἄ-ταχοι. Μὴ κοπέλλα ἀφήνεται νὰ πα-ρασυρθεῖ ἀπὸ κάποια ἐρωτικὴ χίμαι-ρα. Ὑστερα ἀπὸ τὸ γάμο, ἀοργᾷ ἡ γοργή... Βλέπει πὼς γελάστηκε, πὼς δὲν ἀγαπᾷ. Ἀπογοητευμένη, μετανοημένη γιὰ τὸ λάθος της, θέ-λει νὰ διασκεδάσῃ, φλερτάρει γίνε-ται κοκέττα, κάνει νὰ υποφέρει ἐκεῖ-νον πού παντρεύθηκε, ἀναζητᾷ τὸν ἑρῶτα ἄλλου, πιστεύει ἂνα πὼς τὸν βοήθη... Κάνει ἔτσι ἄλλο ἕνα λάθος!

Ἀπογοητευτὰ ὅμως καὶ τότε κά-νει σὰν τρελλή... Κάνει κι' ἄλλους ἀντρος νὰ υποφέρουν... Ὡς τὴν ἡμέ-ρα... Ὡς τὴν ἡμέρα πού υποδέρε-κι' αὐτὴ ἡ ἴδια!

Ἡ κ. Λιδέζ σταμάτησε ἀπότομα. Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, εἶχε δινη-γῇ τὴ δικὴ τῆς ἱστορία: ἕνας ἄντρος πού νόμιζε πὼς τὸν ἀγαποῦσε... Ἄλ-λες μικροπεριπέτειες πού ἀκολούθη-σαν... καὶ τέλος ὁ μεγάλος ἐρῶτας, πού τὸν διέκοψε ὁ θάνατος ἐκεῖνου, πού τὸν πεινούσε ἀκόμη...

Ἡ Φρανσουάζ τὴν κυττοῦσε καὶ συλλογίσταν: «Μιλάει ἀραγε γιὰ τὸν ἐαυτὸ της; Ὄστε αὐτὴ ἦταν ἡ ζωὴ τῆς ἐλεύθερης γυναῖκας, πού λέ-γανε εἰς τὴν περᾶσι!»

—Τὸ κάτω-κάτω, παντρεύου, ὁ-ποιον θέλεις, εἶπε ἡ κ. Λιδέζ, κα-θὼς ἔβγαίνε ἀπὸ τὸ σαλόνι. Μό-νος του κανένας δημιουργεῖ τὴν εὐ-τυχία του ἢ τὴ δυστυχία του!

ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΠΟΥΤΕ

Τῆς προκαλοῦσε οὐρτικάρια

Στὸ Σίδνεϋ τῆς Αὐστραλίας μὴ παντρεμένη ζήτησε διαζύγιο, γιὰ-τί, ὅπως ἔγραψε στὴ σχετικὴ αἰτή-σιν, τῆς καὶ μόνο τὸ ὅτι βρισκόταν σὲ τὴν ἀντρα τῆς τῆς προκα-κοῦν στὸν ἀντρα της τῆς προκα-λοῦσε οὐρτικάρια. Τὸ γεγονός αὐ-τό πρὶν πού τὸ δικαστήριον τῆς ἐ-δωσε διαζύγιο.

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΘΝΙΚΟΥ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΥ, ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ, ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΥ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΥ

Ίδιοκτησις — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διευθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 • ΤΗΛ.: 27-135—29-967 • ΤΙΜΗ ΔΡΧ 4000

Κοζερί τῆς ἐβδομάδος

ΥΨΩΝΟΝΤΑΣ ΤΗ ΣΗΜΑΙΑ

Πρὶν ἀπὸ τὸ 1940 ὅταν τέτοιες μέ-ρες πηγαίναμε νὰ στεφανώσουμε τίς προτομές τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ 21, αἰ-σθανόμεστε σὲ κάποια ἀτάξια ἀπέναν-τι ἐκείνων πού μὲ τὴ θυσία τους μᾶς ἔδωσαν τὴν ἐλευθερία μας.

Δὲν εἶναι τὸ ἴδιο καὶ σήμερα. Μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, πορεύεται σὲ προσκύ-νημα ἡ σύγχρονη γενεά. Γιατί, νωπὸ εἶναι ἀκόμα καὶ τὸ δικὸ της αἷμα. Τὸ 21 μᾶς χάρισε τὴν ἐλευθερία πού, ὑ-ποβουλὸι ὡς τότε, δὲν εἶχαμε. Τὸ 40—41, ἔσπασε τὸ στήθος γιὰ νὰ προφυ-λάξῃ τὴν προσφορά τῶν πατέρων του.

Ἀγώνας γιὰ τὴ διατήρησι τῶν κε-κτημένων. Καὶ ὕστερα ἡ Κατοχὴ μὲ τὸν ἀγῶνα γιὰ τὴ διατήρησι τῆς ἀξιοπρε-πείας καὶ τῆς υπερφανείας μας.

Ἀλήθεια, δὲν ἔχουμε κανένα λόγο νὰ πηγαίνομε σήμερα σκυφτοὶ στὸν ἐορ-τασμὸ τῆς 25ης Μαρτίου. Ἡ πρὶν δυσ-φημισμένη, ἡ πρὶν κατατρεγμένη, ἡ πρὶν συκοφαντημένη γενεά διέψευσε μὲ τὰ ἔργα τους κατηγοροῦς της καὶ φάνηκε ἀτάξια ἐκείνων πού προηγήθηκαν σὲ θυσίαι.

Μὴ παρασυρόμαστε ὅμως στὸν ὕμνο τοῦ Σήμερα, τώρα πού γιορτάζουμε τὸ χτες μας. Τὸ ξεσκήμα τοῦ ἔθνους. Ὁ ραγιστὸς πού ἀποβάλλει τὸ ζυγὸ. Ὁ δούλος πού σπάζει τὰ δεσμά του. Ὁ ἕνας ἐυλόγιστος πού τὰ βᾶνει μὲ τοὺς χίλιους ἀρματωμένους. Ἡ παλινόβαρκα πού τινάζει στὸν ἀέρα τὴν ἀριάδα.

Ἀπὸ τοὺς πρὶν ἡρώους, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς πρὶν καθαρὸς ἀγῶνας πού ἔχουν γίνεи. Ἀγῶνας γιὰ τὴν ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου.

Πολύμορφες εἶναι οἱ ἀφορμὲς πού κινοῦν κατὰ καιροὺς τοὺς λαοὺς σὲ ἐ-παναστάσεις. Οἱ θρησκευτικοὶ φανατι-σμοί, ἡ βελτίσιν τῶν οικονομικῶν συν-θηκῶν, ἡ ἀνατροπὴ καθεστώτων, οἱ προ-σωπικὲς διαφορὲς ἀρνήγαν, τοὺς ὁποῖ-ους ἀκούουσαν ἐστὶ τυφλὰ τὸ πλῆθος.

Τὸ 21 μᾶς δὲν ἔχει παρὰ ἕνα καὶ ὁ-νὸν σύνθημα: Ἐλευθερία. Τίποτ' ἄλλο. Καμμιὰ ἄλλη φιλοδοξία καμμιὰ ἄλλη ἐπιδίωξι, πρὶν ἀπὸ τὸ σύνθημα αὐτό. Ἡ ἐλευθερία γιὰ τὴν ἐλευθερία.

Ἡ ἐλευθερία ἔξω ἀπὸ τὴν πολιτικὴ, ἔξω ἀπὸ τὴν διπλωματία, ἔξω ἀπὸ τίς πιθανότητες τῆς ἐπιτυχίας. Δὲν τοὺς ἔνοιαζε νὰ χάνονταν ὅλοι, ἂν ἐπρόκει-το νὰ ἐλευθερωθῶν, τοὺς ἦταν ἀρκετὸ νὰ ζήσουν καὶ μὴ μόνι ὥρα τὴν ἐλευ-θερία τους.

Καλύτερα μίαν ὥρα ἐλευθερία ζωὴ παρὰ σαράντα χρόνια σκλαβία καὶ φυλακή.

Καὶ γιὰ τὴν ἀδέσβια αὐτὴ κατὰ-κρητ, ἔδωσαν σάρκα καὶ αἷμα. Ἐδω-σαν τὰ ἱερὰ κόκαλα, μέσα ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶδε ὁ ἐθνικὸς ποιητὴς τὰ βγαί-νι ἡ ἐλευθερία μας.

Δὲν ξέρω τί βαθμὸ θὰ δώσῃ ἡ Λογι-κὴ σὲ τὴν ἐξήκωσαν ἐκείνη τὸν ἔθνον. Δὲν ξέρουμε ἀκόμα ἂν μὴ ἀποτυχία τῆς ἐπαναστάσεως δὲν θὰ εἶχε ὡς συνέ-πεια νὰ σβῇ καθε πνοὴ ἑλληνικὴ καὶ νὰ μὴ ὑπάρχῃ Ἑλλάδα σήμερα. ἴσως.

Ἀλλὰ τὸ 21 δὲν κρίνεται σὰν ἐνέρ-γεια πολιτικὴ, σὰν πρᾶξι διπλωματικὴ. Σὰ λεβεντὶ τὸ βλέπουμε καὶ τὸ στο-λίζουμε μὲ δάφνες.

Οἱ φτωχοί, οἱ γυνοὶ, οἱ πειναλέοι, πού ἀντιμετωπίζουν τὴ μεγαλύτερη αὐ-τοκρατορία τῆς ἐποχῆς. Αὐτὴ εἶναι ἡ

ἀξία τῆς ἐπαναστάσεως. Ἀπ' αὐτὸ θὰ τὴν κρίνεται. Ὁ ἀγωνιστὴς, πού φλο-γισμένος ἀπὸ τὸ ἰδανικὸ του μεθυσμέ-νος ἀπὸ τὴν πίστι του, ἀδιαφορεῖ γιὰ τὰ μαθήματα τῆς Λογικῆς.

Ἡ τύχη ἀγάπα τοὺς τολμηροὺς. Εὐ-λόγησε ὁ Θεὸς τὰ ἑλληνικά καρυφύλ-λια. Ἐνας βράχος μὴ σημαία, ἕνας σταυρὸς, ὁ ἀφῶς τοῦ κυματοῦ, ση-ματίσαν τὴν Ἑλλάδα. Μὴ Ἑλλάδα μὲ ἑκατὸν τριάντα ἐτῶν ζωὴ. Κληρονομία τῶν πατέρων μας.

Μᾶς τὴν κληροδότησαν ἐκεῖνοι, τὴν κρατήσαμε μὲ τὰ δόντια ἐμεῖς. Εἶναι ὅμως ἀρκετὸ αὐτό; Εἶναι ἀρκετὸ γιὰ ἕνα ἔθνος νὰ κρατᾷ τὰ κεκτημένα του καὶ αὐτὸ νὰ ε

Τα δρώματα της καρδιάς

ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ 1703

Η Λάνα Κόρνουελ είχε ζήσει σε εκατό δωμάτια σε εκατό διαφορετικά ξενοδοχεία, που ήταν το ένα πολυτελέστερο από το άλλο. Είχε γνωρίσει την αυστηρή μεγαλοπρέπεια του «Σαβού» στο Λονδίνο, τη λαμπρότητα του «Ρίτζι» στο Παρίσι και την ασύγκριτη άρρεντα του «Αντλόν» στο Βερολίνο.

Κι' ωστόσο, το δωμάτιο 1703 του «Πάρκ Ήντ» στη Νέα Υόρκη, μ' ένα που ήταν ένα δωμάτιο «εσάντάρντ», που θα μπορούσε να το βρή κανείς σε οποιοδήποτε άριστο κρατικό ξενοδοχείο στις Ηνωμένες Πολιτείες είχε γι' αυτήν ένα ξεχωριστό ενδιαφέρον. Γιατί έκλεινε ένα μεγάλο κομμάτι από τη ζωή της... ίσως ολόκληρη τη ζωή της...

Σ' αυτό το δωμάτιο την είχε οδηγήσει ο πατέρας της, όταν την έφερε από το Σαιντ-Λουίς στη Νέα Υόρκη, για να την γράψει στο Πανεπιστήμιο Βόσας.

Η Λιάνα άφησε κατόπι τα γράμματα κι' άρροισήθηκε στην τέχνη. Είχε μια υπέροχη φωνή και σε λίγο είχε γίνει διάσημη. Ο εμπιστοσύνης της της παρουσίασε διαρκώς καινούργια συμβόλαια. Γύρισε έτσι τις μεγαλύτερες πόλεις της Αμερικής και της Ευρώπης. Κάθε μια από τις εμφάνισεις της, ήταν ένας καινούργιος θρίαμβος.

Η νεαρή καλλιτέχνη, όμως, είχε κουραστεί πια από τις εμφάνισεις και τα χειροκροτήματα και σκεφτόταν να πάει να ξεκουραστεί ένα-δυο χρόνια σε κάποιο έρημο μέρος.

Μά η τύχη τα έφερε διαφορετικά. Στο δρόμο της βρέθηκε, εκείνη την εποχή, ο Πάλλ Τρόντσκεν, που ήταν κι' αυτός ένας ξεκουσμένος καλλιτέχνης του τραγουδιού. Άγαπήθηκαν, λοιπόν, παράφορα κι' αποφάσισαν να ενώσουν τη ζωή τους...

Η Λάνα είχε τότε μια παράξενη ιδέα. Όταν γύρισαν από το γαμήλιο ταξίδι τους, ζήτησε από τον άντρα της να νοικιάσουν το δωμάτιο 1703 του «Πάρκ Ήντ».

Ήταν βέβαιη, του είπε, ότι το δωμάτιο αυτό θα τους έφερνε ευτυχία. «Αλλοίμονο, όμως! Πόσο είχε απάτηθη στις προβλέψεις της!»

Η Λιάνα ήταν απασχολημένη με τις πρόβες της κι' έδινε συχνά. Έτσι, κάποια μέρα καθώς πήγαινε προς το ξαπανερό, η Μόλλυ, η καμαριέρα του ορόφου, την σταμάτησε στο διάδρομο.

«Η κυρία, της είπε, μ' εμπιστευτικό ύφος, θάκανε καλύτερα να βγαίνει λιγότερο και να μην αφήνει μόνο το σύγγυό της...»

Η Λάνα χαμογέλασε. «Τον λυπάσαι, λοιπόν, που μένει μόνος του; τη ρώτησε με ξενόιαστο ύφος. «Να τον λυπηθώ; απάντησε η Μόλλυ. Άλλα δεν μένει μόνος του, κυρία!...»

Η Λάνα ήταν έτοιμη να θυμώσει.

«Μήπως θέλεις να πής, ότι ο άντρας μου με προδίδει, Μόλλυ; ρώτησε πάλι.

«Αν ήταν μόνον αυτό! απάντησε η καμαριέρα. Σας προδίδει μέσα στο ίδιο το δωμάτιο...»

Η Λάνα είχε έκτισει τώρα την ποιή της κι' είχε βγεί από τη φυλακή.

Όταν έφτασε στο «Πάρκ Ήντ» κανείς δεν την αναγνώρισε. Πώς θα μπορούσαν, άλλωστε, να την αναγνωρίσουν; Το πρόσωπό της ήταν γεμάτο ρυτίδες, τα μάτια της είχαν κωχή μέσα στις κόγχες τους και τα μαλλιά της είχαν άσπρισει.

Το δωμάτιο 1703 ήταν άδειο.

Η Λάνα έδωσε ένα ψεύτικο όνομα και το νοίκιασε. «Επειτα πήρε το κλειδί κι' ακολούθησε το παιδί του άσαντερ...»

Όταν μπήκε στο 1703, πρόσεξε πως τα παλιά έπιπλα του είχαν αντικατασταθεί με καινούργια. Μόνο το κρεβάτι ήταν το ίδιο. Σ' αυτό είχε κοιμηθεί, όταν έφτασε για πρώτη φορά από το Σαιντ-Λουίς. Σ' αυτό είχε γνωρίσει αργότερα την ευτυχία πλάι στον Πάλλ. Κι' έπειτα...

Το άλλο πρωί, η καμαριέρα βρήκε τη Λάνα Κόρνουελ νεκρή, πάνω στο κρεβάτι του 1703. Ο γιατρός που εξέτασε το πτώμα της είπε πως είχε πεθάνει από συγκοπή της καρδιάς...

«Εξω είχε αρχίσει να σουρουπώνει. Η Λάνα, λοιπόν, προσείστηκε ότι ήταν αδιάθετη κι' έφυγε. Προχωρούσε τώρα συλλογισμένη στην πελυσούχαστη 18η Λεωφόρο, όταν, ξαφνικά, τα μάτια της σταμάτησαν στην προθήκη ενός οπλοπωλείου. Ήταν σαν ένα αυτόματο που η μοίρα οδηγούσε στο πεπρωμένο του...»

Η Λάνα μπήκε στο οπλοπωλείο, αγόρασε ένα περίστροφο και, φεύγοντας από εκεί, φώναξε ένα ταξί κι' έπεσε στο σωφρέ να την πάει στο «Πάρκ Ήντ».

Είχε πάρει τώρα την απόφασή της. Άρα εύρισκε μ' άλλη γυναίκα μέσα στο δωμάτιό της, θα σκότωνε τον Πάλλ...

Κι' αυτό έκανε.

Όταν έφτασε στο δωμάτιο 1703, άνοιξε την πόρτα με το κλειδί, και μπήκε μέσα σαν σίφονας.

Ο Πάλλ ήταν πάνω στο κρεβάτι με τις πυτζάμες. Πλάι του, βρισκόταν μια γυνή γυμναστική...

Η Λάνα δεν είπε τίποτα. Έβγαλε μόνο από την τσάντα της το περίστροφο που είχε αγοράσει, σημάδεψε τον Πάλλ και τράβηξε τρεις φορές τη σκανδάλη.

Σε λίγο την έπιασαν. Η δίκη της προκάλεσε μεγάλη συγκίνηση στην κοινή γνώμη. Κι' οι εφημερίδες, ερμηνεύοντας τη γενική αντίληψη, έγραψαν πως μια καλλιτέχνης της δικής της περιπέτειας, δεν έπρεπε να παρασυρθεί σ' ένα ανόητο εγκλημα...

Το δικαστήριο, ωστόσο, την έκρινε μ' επιείκεια και την καταδίκασε μόνον σε εξεστέρη είρκη...

Η Λάνα είχε έκτισει τώρα την ποιή της κι' είχε βγεί από τη φυλακή.

Όταν έφτασε στο «Πάρκ Ήντ» κανείς δεν την αναγνώρισε. Πώς θα μπορούσαν, άλλωστε, να την αναγνωρίσουν; Το πρόσωπό της ήταν γεμάτο ρυτίδες, τα μάτια της είχαν κωχή μέσα στις κόγχες τους και τα μαλλιά της είχαν άσπρισει.

Το δωμάτιο 1703 ήταν άδειο.

Η Λάνα έδωσε ένα ψεύτικο όνομα και το νοίκιασε. «Επειτα πήρε το κλειδί κι' ακολούθησε το παιδί του άσαντερ...»

Όταν μπήκε στο 1703, πρόσεξε πως τα παλιά έπιπλα του είχαν αντικατασταθεί με καινούργια. Μόνο το κρεβάτι ήταν το ίδιο. Σ' αυτό είχε κοιμηθεί, όταν έφτασε για πρώτη φορά από το Σαιντ-Λουίς. Σ' αυτό είχε γνωρίσει αργότερα την ευτυχία πλάι στον Πάλλ. Κι' έπειτα...

Μετά τη «Νόρα», που δεν στάθηκε καθόλου τυχερή στο θέατρο «Κυδέλης», ο θίασος των τριών συνδιασάρχων, παρουσιάζει αυτήν την εβδομάδα, το ελαφρό δραματάκι του Σνίτσελ «Λιμπέλντ», γνωστό στην Αθήνα από το «Ερωτικό γαϊτανάκι» που είναι γεμάτο από σκηνές ζηλοτυπίας.

Στην «Λιμπέλντ» («Αγαπούλα»), που σημείωσε πριν πολλά χρόνια μεγάλη επιτυχία με την κ. Κυδέλη και που παίζεται αργότερα με πολλή επιτυχία και στον κινηματογράφο, με την Μάγδα Σνάιντερ, η λαμπρή υποδυέται ένα διαβολικό τρελλοκόριτο, ο Γ. Παππάς τον πατέρα της και ο Γ. Χόρν τον τρυφερό φίλο.

Η κ. Κυδέλη, που πρωταγωνιστεί με εξαιρετική επιτυχία στο «Μυστικό της Κοντέσσης Βολέριαντας», θυμίζοντας πολλές μεγάλες της δόξες, πήρε μι' αμέτρητη περσμένη εβδομάδα, μια μεγάλη μνημόνια απόφαση.

Θύμα και εκείνη της γρίπης, όπως όλος ο κόσμος, παρ' ό,τι έμεινε όλη την ημέρα στο κρεβάτι, με μεγάλο πυρετό, το βράδυ, παρά το τσουχτερό κοινό σηκώθηκε και πήγε στο θέατρο, για να παίξει το ρόλο της. Δεν ήθελε ν' αναβληθεί η παράστασις, επειδή ήταν πουλημένες όλες οι θέσεις.

«Αξίζει επίσης να γνωσθεί, ότι η κ. Κυδέλη, που δεν ένοιε να τ' αβάλλη, κατόπιν για το καλοκαίρι μι' ακόμα εκπληξή, με το θρυλικό «Ρουάντς», που θεωρείται ως η πιο μεγάλη επιτυχία της.

Ο Γιουγκοσλαβός τενόρος Νονί Ζουντετς, μετά την «Τόσκα», σημείωσε ακόμη μεγαλύτερο θρίαμβο στους «Παλητάτους», όπου αντίθετα με τους δικούς μας στην αρχή του έργου και στην άρια «Ρίτι Παλάτσο», εμφανίζεται όχι ντυμένος πειρώτος, αλλά με κοστούμι φτωχού καλλιτέχνη. Τόσο πολύ δε συγκινήθηκε από τις εκδηλώσεις του ελληνικού κοινού — ή αλλιώς άνοιξε περισσότερο από δέκα φορές — ώστε στο διάλειμμα της πρώτης πράξης, κλειώθηκε στο καμαρίνι του, χωρίς να δέχεται κανένα και έκλαιγε σαν μικρό παιδί!

Ο μουσικός θίασος Καλουτά-Κοκκίνης-Δούκα, έπαιξε τις τελευταίες μέρες στην Αλεξανδρεία με μεγάλη επιτυχία, μια ντόπια επιθεώρησι του κ. Πλωμαρίτη, με τον τίτλο «Αμμουδιά».

Στην επιθεώρησι αυτή, που έφερε πολύ στους Αλεξανδρινούς, οι περισσότεροι ήθοιοι του θιάσου, στο φινάλε, ήσαν βαμμένοι μελαφρά. Η Άννα Καλουτά παρουσιάσθηκε ως αιγυπτιακό ποτό και η Μαρίκα ως μπανάνια!

Στο θέατρο «Παπσιώννου» πρόκειται να κάνει, μετά το Πάσχα, την επανεμφάνισή της, η μεγαλύτερη των αδελφών τραγουδιστριών Πί και Νί, που είχαν σημειώσει, πριν μερικά χρόνια, ξεχωριστή επιτυχία.

Η Πί θα αντικαταστήσει την Μπελίντα, που φεύγει για ένα διάστημα στο Παρίσι, μαζί με τον μαστρο Μουζάκη.

Υστερα από έπταήμενο παραμονή στην Νέα Υόρκη, γυρίζει την ερχόμενη εβδομάδα στην Αθήνα, η γνωστή καλλιτέχνης του τραγουδιού Θέκλα Λαζαρίδου.

Η πρωταγωνίστρια του μουσικού θιάσου Ήρω Χαντά, απέφασισε, κατά το παράδειγμα της Ειρήνης Παππά, να μεταπηδήσει στην πρόζα.

Στην Αθήνα βρίσκεται τις τελευταίες μέρες η Έλληνοίταλις ήθοποιος του κινηματογράφου Βάντα Πόντε.

Τη Μεγάλη Δευτέρα επιστρέφει από την Πάτρα ο θίασος της κ. Κατερίνας, που γνωρίζει πολλή επιτυχία στην αχαϊκή πρωτεύουσα.

Την Παρασκευή, 10 Απριλίου, θα δοθεί στο θέατρο «Κεντρικό», ειδική θεατρική παράστασις με συμμετοχή πολλών καλλιτεχνών, για τον εορτασμό της 30ετηρίδος του γνωστού τυπίστα Σταύρου Ιατρίδη.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνιος

Πικάντικο ρεπορτάζ

Μετά τη «Νόρα», που δεν στάθηκε καθόλου τυχερή στο θέατρο «Κυδέλης», ο θίασος των τριών συνδιασάρχων, παρουσιάζει αυτήν την εβδομάδα, το ελαφρό δραματάκι του Σνίτσελ «Λιμπέλντ», γνωστό στην Αθήνα από το «Ερωτικό γαϊτανάκι» που είναι γεμάτο από σκηνές ζηλοτυπίας.

Στην «Λιμπέλντ» («Αγαπούλα»), που σημείωσε πριν πολλά χρόνια μεγάλη επιτυχία με την κ. Κυδέλη και που παίζεται αργότερα με πολλή επιτυχία και στον κινηματογράφο, με την Μάγδα Σνάιντερ, η λαμπρή υποδυέται ένα διαβολικό τρελλοκόριτο, ο Γ. Παππάς τον πατέρα της και ο Γ. Χόρν τον τρυφερό φίλο.

Η κ. Κυδέλη, που πρωταγωνιστεί με εξαιρετική επιτυχία στο «Μυστικό της Κοντέσσης Βολέριαντας», θυμίζοντας πολλές μεγάλες της δόξες, πήρε μι' αμέτρητη περσμένη εβδομάδα, μια μεγάλη μνημόνια απόφαση.

Θύμα και εκείνη της γρίπης, όπως όλος ο κόσμος, παρ' ό,τι έμεινε όλη την ημέρα στο κρεβάτι, με μεγάλο πυρετό, το βράδυ, παρά το τσουχτερό κοινό σηκώθηκε και πήγε στο θέατρο, για να παίξει το ρόλο της. Δεν ήθελε ν' αναβληθεί η παράστασις, επειδή ήταν πουλημένες όλες οι θέσεις.

«Αξίζει επίσης να γνωσθεί, ότι η κ. Κυδέλη, που δεν ένοιε να τ' αβάλλη, κατόπιν για το καλοκαίρι μι' ακόμα εκπληξή, με το θρυλικό «Ρουάντς», που θεωρείται ως η πιο μεγάλη επιτυχία της.

Ο Γιουγκοσλαβός τενόρος Νονί Ζουντετς, μετά την «Τόσκα», σημείωσε ακόμη μεγαλύτερο θρίαμβο στους «Παλητάτους», όπου αντίθετα με τους δικούς μας στην αρχή του έργου και στην άρια «Ρίτι Παλάτσο», εμφανίζεται όχι ντυμένος πειρώτος, αλλά με κοστούμι φτωχού καλλιτέχνη. Τόσο πολύ δε συγκινήθηκε από τις εκδηλώσεις του ελληνικού κοινού — ή αλλιώς άνοιξε περισσότερο από δέκα φορές — ώστε στο διάλειμμα της πρώτης πράξης, κλειώθηκε στο καμαρίνι του, χωρίς να δέχεται κανένα και έκλαιγε σαν μικρό παιδί!

Ο μουσικός θίασος Καλουτά-Κοκκίνης-Δούκα, έπαιξε τις τελευταίες μέρες στην Αλεξανδρεία με μεγάλη επιτυχία, μια ντόπια επιθεώρησι του κ. Πλωμαρίτη, με τον τίτλο «Αμμουδιά».

Στην επιθεώρησι αυτή, που έφερε πολύ στους Αλεξανδρινούς, οι περισσότεροι ήθοιοι του θιάσου, στο φινάλε, ήσαν βαμμένοι μελαφρά. Η Άννα Καλουτά παρουσιάσθηκε ως αιγυπτιακό ποτό και η Μαρίκα ως μπανάνια!

Στο θέατρο «Παπσιώννου» πρόκειται να κάνει, μετά το Πάσχα, την επανεμφάνισή της, η μεγαλύτερη των αδελφών τραγουδιστριών Πί και Νί, που είχαν σημειώσει, πριν μερικά χρόνια, ξεχωριστή επιτυχία.

Η Πί θα αντικαταστήσει την Μπελίντα, που φεύγει για ένα διάστημα στο Παρίσι, μαζί με τον μαστρο Μουζάκη.

Υστερα από έπταήμενο παραμονή στην Νέα Υόρκη, γυρίζει την ερχόμενη εβδομάδα στην Αθήνα, η γνωστή καλλιτέχνης του τραγουδιού Θέκλα Λαζαρίδου.

Η πρωταγωνίστρια του μουσικού θιάσου Ήρω Χαντά, απέφασισε, κατά το παράδειγμα της Ειρήνης Παππά, να μεταπηδήσει στην πρόζα.

Στην Αθήνα βρίσκεται τις τελευταίες μέρες η Έλληνοίταλις ήθοποιος του κινηματογράφου Βάντα Πόντε.

Τη Μεγάλη Δευτέρα επιστρέφει από την Πάτρα ο θίασος της κ. Κατερίνας, που γνωρίζει πολλή επιτυχία στην αχαϊκή πρωτεύουσα.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Το στρουθίον

Ένεκεν της ανοίξεως και της καλοκαιρίας οι παίδες, αισθανόμενοι πολλές φουσκοδενδρίας, εξήλθον εις τας εξοχάς με ύψος μεριστάνας κι' άφριχθον εποχούμενος ένθεν της Μαγκουφάνος. Κι' υπό των πύκνων την οικίαν αὐτίκα καθεσθεις κι' ες άρρωμάτων πολλών δέντρων μεθυσθείς, άγέμενον το «θήραμα», ευελπιστών έντόνος εις σύλληψιν καρδερινός η λάλου άηδόνος. Κι' ένω, ο Ζεύς, ήτοιμαον έρωτικώς σάιτας κι' ως Δόν-Ζουάν ρωμαντικός, έμάδον μαργαρίτας, ήκουσον αίφνης άπισθεν — όποια εύδοκία! — να ανακράξη προς έμέ «Κούκου» φωνή γλυκεία. «Κούκου!» και πάλιν ήκουσον την άγνωστον φωνήν κι' όπισθεν δένδρου αντίληφθεις κρυμμένην την γυνήν, είπον με βλέμμα πύρινον ού μόν ηλλά και θείον: «Ελθέ εις τας άγκυλάς μου, γλυκύτατον στρουθίον! Έξελθε, ούν, έτόνισον, από της φω-

και πέταξον έν φίλημα φλογώδες να (μοι) δώσης. Κι' εξήλθε κι' ο άλλόμορον! ο τύχη (άποφοράς! Προ γυναικός ευρέθητον οίκτος πα- (τιρώσης. — Ω! είπον, λίαν εκπληκτος, κραυ- (γάζον τραγικός, και λέγων εις την μοίραν μου κύνως (τα εξ άμείξης, καθ' ο άντι θηράματος στρουθίου, ως (είκός, επέντυχον την σύλληψιν, ο παίδες... (καρκαλέης!...

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Χαρτορρίχτρες

Αχ! Έρωτα άφιλότιμε, ανάλγητε και ψεύτη! Τό χάλι μας δεν συμπονάς και με κανία τυραννάς εκείνον που στα δίχτυα σου σαν ζαλισμένος πέφτει!

Πολλά μυαλά νερούλιασες, πολλές καρδούλες εράσεις και θυμάτά σου τραγικά — υπερτερούν τα θηλυκά — με άγωνία τρέχουνε σε μάγους και σε μάγισσες, που μ' άρκετη σαφήνεια προλέγουνε τη μοίρα σε κάθε μιαν άνύπαντρη, σε κάθε ζωτοχηρά.

Κι' ανάμεσα στις μάγισσες πασίγνωστο είναι ότι οι χαρτορρίχτρες πάντοτε τη θέσι έχουν την πρώην. Κατά κανόνα έχουνε μεγάλο πάρε-δώσε και τρέχουν στα «σαλόνια» τους πατείς με και πατώ σε γυναίκες πάσης τάξεως και... συνομοταξίας, που μετά πεπονήσεως και αδιαλλαξίας, απ' τα χαρτιά προμάνουνε να μάθουν την αλήθεια, απ' δεν το παραδέχονται πως είναι χουτορνίδια!

Ελπίδες, πόθοι, όνειρα, καύμοι, μεράκια, φόβοι προβάλλονται πολύ σαφώς και όλα έρχονται εις φώς καθώς η χαρτορρίχτρα μας την «ευεργετούμενη». Κι' όσο για την ταλαίπωρη την «ευεργετούμενη», χλωμή, βουβή κι' αμίλητη, χωρίς να πη μι' αφράσι, θαυμάζοντας το ριζίμο, να μάθει την αλήθεια, αν από «πόρτα» κάποιο «μεγάλη» θα περάση! Μα πριν την «πόρτα» να διαβή περνάει απ' τον... υπάγκο και τη μεγάλη άμοιρή πληρώνει μέχρι φράγκο.

κι' η χαρτορρίχτρα πρόθυμη άρχίζει να τ' αρίχνη, το μέλλον δε άνάγλυφο άμέσως της το δείχνει. Και να την πείση προσπαθεί πως σίγουρα ο βαλές σπαθί θα τρελλαθή άντικουβόντας τ' άρρωτα της τα κάλλη, εκτός αν είν'... άλλοιθωρόν και πάρη καμιάν άλλη!

Και μι' μικρή ευαίσθητη που πνίγεται στο κλάμα καλυάρε, γιατί πείθεται ότι «θα λάξη γράμμα». Αυτό λέει το τέσσαρα και το έπτά τα ίδια και ό... Θεός ξεκαθωφτα κρατά τα κεραμίδια!

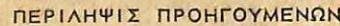
Μά τι αν κάθε «άπιστος» μοιραίως άμφιβάλλη; Οι χαρτορρίχτρες έχουνε μι' πέρασι μεγάλη και τ' «άντρα» όλα γενικά τα «μαγοχαρτορρίχτικά» ή βρίσκονται σ' ύπόγεια, ή τάχουν σε ταράτσες, γεμίζουν από άγλες κρεμανταλάδων φάτσες, που τα μυαλά παιδούνε, με τόση άταραξία έκείνων που προσέχονται για την... χαρτιά. Δεν είναι, δυστυχώς, ψευτιά. Έγώ τους ρίχνουν τα χαρτιά αυτοūs μονάχα σκέπτονται κούρες, δεσποινίδες κι' οι μ' έμειν άμυσταχοι κι' οι δ' έμειν μονοστακαλήδες!

Πάντως οι χαρτορρίχτρες μας μ' αφάνταστη χαρά γιλιόρικο-γυλιόρικο μαζεύουν μιλλούνια κυττάζοντας τη μοίρα μας στις κούπες, στα καρρά και μόνο με τους πόλισμαν τα... βρίσκονε μπαστούνια!...

Σιωπηλά φουρις & ευχερής τας.

Αντ. Ταδάρια

ΣΑΡΑ ΧΟΦΜΑΝ

Δυὸ ἀδερφές, ἡ Φούλα κι' ἡ Ζωή, ζοῦνε μαζὶ

14ον — Είναι στην Κυψέλη... Ψηλά,
στο ύψωμα. Είναι πρυχά εκεί, ύ-
γεινά... Θά σ' άρέσει...
— Δέν του άπάντησε λέξι,
— Μπορείς αύριο νά φύγεις... τής ξα-
νάπε ο Μπελίνης.
— Αύριο, λοιπόν...
— Θάρσω νά σέ πάρω κατά τίς δέκα...
Πάλι δέν του άπάντησε.
— Καληνύχτα. Φούλα...
— Καληνύχτα... βιάστηκε νά του άπο-
κριθί άνακουφισμένη, που τόν έδλεπε έ-
τοιμο νά φύγ...
— Αύριο, λοιπόν...
— Θάρσω νά σέ πάρω κατά τίς δέκα...
Πάλι δέν του άπάντησε.
— Καληνύχτα. Φούλα...
— Καληνύχτα... βιάστηκε νά του άπο-
κριθί άνακουφισμένη, που τόν έδλεπε έ-
τοιμο νά φύγ...

1875

1. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Πρόκειται για μία συναρπαστική έρωτική ιστορία, γεμάτη τρυφερότητα, πόνο και περιπέτεια, που ξετυλίγεται σ' ένα μαγεμένο νησί του Ειρηνικού Ωκεανού, έναν επίτοπο Παράδεισο, όπου οι κάτοικοι του ζουν ευτυχισμένοι ως την ημέρα που έρχονται από τη θάλασσα οι λευκοί άνθρωποι, για να σκορπίσουν τη φρίκη, τον πανικό και τ' όθνατο.

Το νέο αυτό έξωτικό μυθιστόρημα, με τόν τρυφερό και πονεμένο έρωτά του και την παράξενα νοσταλγική γοητεία του, θα συναρπάσει και θα συγκινήσει βαθειά τους αναγνώστες μας.

Τώρα, και οι δύο τους στεκούνται αμ-
λητοι, παγωμένοι. Ο ένας απέναντί στο
άλλο, με τα μάτια τους χαμηλωμένα στο
χώραμ... Θέλουν να φύγουν, ν' απομακρ-
θούν. Ο ένας από τον άλλον, η φρίκη όμως
που τους προκάλεσε η απρόοπτη συνάντη-
σή τους σ' αυτό το μέρος έχει κάνει τ
πόδια τους να ριζώσουν βαθειά στο χώμα.

ΚΥΚΛΟ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΙΩΝ Ο

..... ἀπόδοσι. Στόν
..... αἰῶνος μας!...

... , más...

Η Ρουθ Ρόμαν και ο Ρίτσαρντ Τόντ στο
φίλμ «Ο κεραυνός χτυπάει δύο φορές».

Η Λωρέττα Γιάγκ και ο Τζέφ Τσαντλερ
στο φιλμ «Ένα γράμμα
από τη γυναίκα μου».

Ασφαλώς, όταν βλέπετε στην οθόνη μια παθητική ερωτική σκηνή μεταξύ δυο άσטרων, ο νους σας πηγαίνει στο ερώτημα: Αισθάνονται άραγε τα φίλια που δίνουν μεταξύ τους οι άνθρωποι αυτοί, συγκινούνται απ' αυτά, ή απλώς μένουν αδιάφοροι; Επιτρέπουν στις καρδιές τους να χτυπήσουν κάπως γρηγορότερα κατά τη στιγμή των φιλιών, ή όλα όσα παρακολουθείτε στην οθόνη, αποτελούν την αδιάφορη και αναγκαστική ρουτίνα της καθημερινής δουλειάς τους;

Μια μακροχρόνια έρευνα σ' όλα σχεδόν τα στούντιο του Χόλλυγουντ, κατέληξε στο συμπέρασμα, ότι σήμερα τα 60 % των στάρ που ερμηνεύουν «ερωτικές» σκηνές μπροστά στην κινηματογραφική μηχανή και, φυσικά, φιλιούνται με πάθος, όχι μόνο αναστατώνονται, όχι μόνον η καρδιά τους χτυπάει πιο γρήγορα, αλλά και πολλές φορές παθαίνουν ένα τέτοιο «τράκ» απ' τη συγκίνησή τους, ώστε δεν είναι πια σε θέση να...επαναλάβουν τη σκηνή σε περίπτωση αποτυχίας! Αυτοί οι στάρ είναι οι λεγόμενοι «ευαίσθητοι». Κι' εδώ που τα λέμε, δεν έχουν καθόλου άδικο! Για φαντασθείτε: υπάρχει άντρας που θα έμενε ασυγκίνητος, σφίγγοντας στην αγκαλιά του το υπέροχο κορμί της Λάνας Τάρνερ ή της Μαίρλιν Μονρόε και φιλώντας τα προκλητικά χείλη της; Ασφαλώς όχι!

Κάθε κανόνας, όμως έχει και τις εξαιρέσεις του. Αν στο σύνολο των ανδρών και γυναικών άσטרων το 60 % αποτελείται από «ευαίσθητους», υπάρχει και το υπόλοιπο 40 % που αποτελείται από «αναίσθητους». Ίδου και η απόδειξη:

Κατά το γύρισμα της έγχρωμης μουσικοχορευτικής ταινίας «Τραγουδώντας στη βροχή», ο διάσημος Τζίν Κέλλυ και η εξαιρετική χορεύτρια Σύντ Τσάρρις, έχουν μαζί αρκετές «ερωτικές» σκηνές, κατά τις οποίες, σε στάσεις πρωτότυπες και άρετα ρεαλιστικές, φιλιούνται με πάθος. Κι' όμως, όταν τελείωσε το γύρισμα και ρωτήθηκαν για τις εντυπώσεις τους, οι δύο πρωταγωνιστές απάντησαν ως εξής:

— Κάθε φορά που με αγκάλιαζε ο Τζίν και μουδίνε ένα σωρό παθητικά φίλια, είπα γελώντας ή Σύντ, έγω κύτταρα τα μαλλιά του και συλλογίζομαι πόσο πιο σκούρα είναι απ' τα δικά μου!...

— Πολλές φορές αγκάλιασα και φίλησα τη Σύντ, είπε επίσης ο Τζίν, αλλά κάθε φορά είχα την εντύπωση πως κρατούσα στα χέρια μου μια ψεύτικη κούκλα. Και δεν συλλογίζομαι τίποτ' άλλο παρά τις πρωτότυπες φιγούρες του χορού που εκτελούσα. Είχα πάντα

ΑΣΤΕΡΕΣ και ΦΙΛΙΑ

Τί σκέπτονται οι άστερες όταν φιλιούνται με πάθος;

Η Σύντ Τσάρρις και ο Τζίν Κέλλυ στο φιλμ «Τραγουδώντας στη βροχή».

το φόβο, ότι θα έκανα κάποιο λάθος...

Τέτοια «ανάσθησις» δεν θα την περίμενε κανείς, προκειμένου για μία λαχταριστή καλλονή, όπως η Σύντ Τσάρρις!

Να και μία άλλη περίπτωση:

Στα στούντιο της Ουνιβέρσαλ και στο υπ' αριθ. 8 «πλάτω», γυρίζαν «ερωτικές» σκηνές από το δραματικό φιλμ «Ένα γράμμα από τη γυναίκα μου», με πρωταγωνιστές την Λωρέττα Γιάγκ και τον «σκληρό» Τζέφ Τσαντλερ. Σε μία στιγμή, ο Τζέφ πλησίασε τη Λωρέττα την έκλεισε στη δυνατή αγκαλιά του με τα μεγάλα χέρια του κι' άρχισε να τη φιλάει με πάθος. Όταν κάποτε τελείωσε η σκηνή, η Λωρέττα φαινόταν... έξουθενωμένη. Και να τί είπε όταν σε λίγο της ζήτησαν τις εντυπώσεις της:

— Ήταν τόσο η δύναμη με την οποία ο Τζέφ μ' έσφιγγε στην αγκαλιά του, ώστε, στην άσχημη, φοβήθηκα σοβαρά μήπως μου...

σπάσει τη μέση. Έπειτα πήρα... φιλοσοφικά το πράγμα κι' ένω εκείνος έσκαλοπούσε να με φιλάει με την ίδια δύναμη, έγω σκεπτόμουν: «Γιατί δεν γυρίζουν αυτές τις σκηνές το πρωί, που κάθε γυναίκα είναι ξεκούραστη, φρέσκια και κεφάτη;». Περίττον να σά; όμολογήσω, ότι δεν έδωπα τη στιγμή τότε να τελειώσω τη σκηνή για να τρέξω στην ειδική μασάζ των στούντιο να μου κάνει μία δυνατή εντριβή στο σώμα, για να μπορέσω να... συνέλθω!

— Η Λωρέττα είναι πολύ όμορφη και πολύ λεπτή, είπε, εξ' άλλου, ο Τζέφ. Είναι πολύ εύχαριστο να την αγκαλιάζει κανείς. Δυστυχώς, όμως, όταν γυρίζαμε τις σκηνές μας, δεν είχα καμμία διάθεση για φίλια. Ήμουν στενοχωρημένος! Αν η σκέψη μου δεν ήταν άλλου, ασφαλώς θα ήταν στη Λωρέττα!...

Φαντασθείτε, λοιπόν, ότι η σκέψη του δεν ήταν στη Λωρέττα κι' ωστόσο παρά λίγο να την βγάλει «νέκ-άουτ» στον πρώτο γύρο!

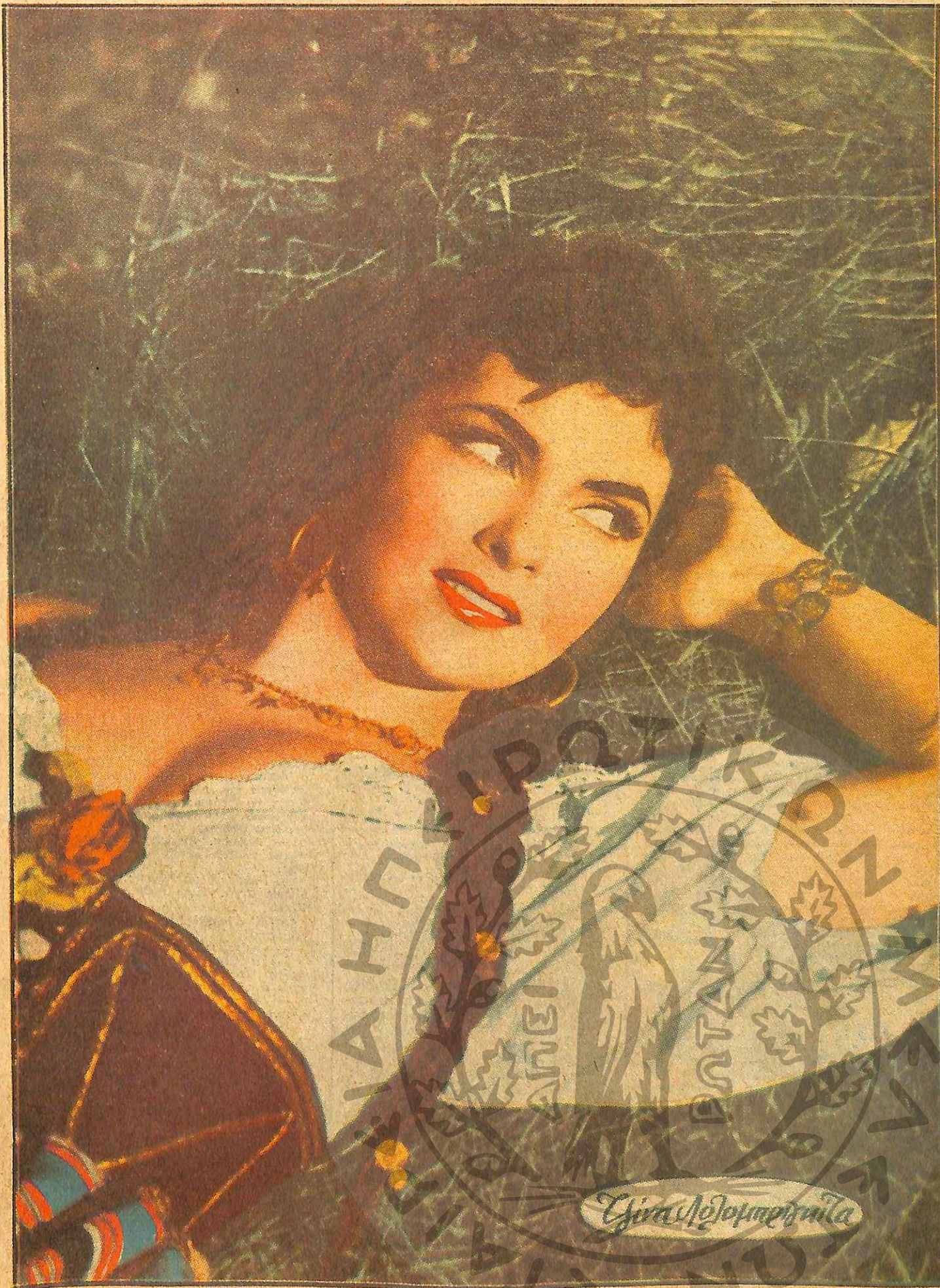
Αποδείξεις για την «ανάσθησις» πολλών στάρ στα ερωτικά φίλια υπάρχουν πολλές. Θα αναφέρουμε μία ακόμη:

Στα στούντιο της Γουόρνερ γυριζόταν περίπου το αισθηματικό φιλμ «Ο κεραυνός χτυπάει πάντα δύο φορές» με την Ρουθ Ρόμαν και τον «Άγγλο στάρ» Ρίτσαρντ Τόντ. Όπως είναι γνωστό, η Ρουθ είναι μια απ' τις πραγματικά όμορφες στάρ του Χόλλυγουντ, με σώμα αρμονικό και αρκετά προκλητικό. Ο Ρίτσαρντ, εξ' άλλου, ανήκει στη κατηγορία των γοητευτικών στάρ της οθόνης. Σύμφωνα με το σενάριο, ο Ρίτσαρντ είχε πολλές φορές την ευκαιρία να σφίξει με πάθος στην αγκαλιά του

την Ρουθ και να τη γεμίσει με φίλια. Όταν, λοιπόν, τελείωσε η σκηνή σε τρίτη επανάληψη, ο σκηνοθέτης φαινόταν ικανοποιημένος. Σε λίγο, οι δύο πρωταγωνιστές, από τους οποίους ο Ρίτσαρντ έχει ύψος 1.83 και η Ρουθ 1.68, είπαν τις εντυπώσεις τους: — Όπως ο Ρίτσαρντ με είχε σφίξει στην αγκαλιά του, είπε η Ρουθ, και με γεμίσει με παθητικά φίλια εγώ σκεπτόμουν: «Γιατί να μην ήμουν λίγο πιο ψηλή, ώστε να μή... πονάει ο λαιμός μου, καθώς προσπαθώ να φτάσω στα χείλη του;...» — Η Ρουθ είναι όμορφη κοπέλλα, με γοητευτικό σώμα, δήλωσε με τη σειρά του ο Ρίτσαρντ. Μόνο που είμαι πολύ άτυχος με τις φιλικές προσπάθειες μου γιατί τις

πολλές φορές η Ρουθ δεν μ' έφθανε η Ρουθ, μέ... πάτησε στον κόλπο, τόσο δυνατά, που παρ' όλο να φωνάζω απ' τον πόνο! Κι' όσο συνεχίζαμε το φίλι, τόσο εκείνη με πατούσε μ' όλο το βάρος της. Καταλαβαίνετε τώρα αν μπορούσα να σκεφθώ εκείνη τη στιγμή τα φίλια της Ρουθ ή τους... κάλους μου!

Κι' όμως, πόσοι άντρες στον κόσμο δεν θα ήθελαν να ήταν στην προνομιοχώρα της του Τζίν Κέλλυ, του Ρίτσαρντ Τόντ και τσώνων άλλων! Αυτά είναι τα παράξενα της ζωής των άσπερων!... Φ. ΜΠΡΑΙ-ΙΑΝ

Πρωτες βοήθειες στον έρωτα

Ανοιξιότικο δραματάκι

Πρωτοβρέθηκε τυχαία σ' εκείνο το γραφικό χωριουδάκι της Άττικής ο Γιώργος Άστρινος. Φανταστικός λάτρης του υπαίθρου, είχε μανία να διευθύνεται στις πιο ατίθινες γωνίες της εξοχής, αφήνοντας πίσω του για λίγο την Αθήνα που τον είχε κάνει Θεό της!... Γιατί ο Γιώργος Άστρινος ήταν ο πιο αγαπημένος συγγραφέας του ελληνικού κοινού. Τα βιβλία του διαβαζόντουσαν απίπστα, κάνανε πολλές εκδόσεις. Ο κόσμος τον είχε κάνει ίνδαλμα του... "Ολ' αυτά όμως έρχοτανε στιγμή που τον κουράζανε. Καί τότε, βαρυστομμένος, τινάζει από πάνω του το βάρος της φήμης και της δόξας, έπαιρνε ένα μπαστούνι, φορούσε ένα παλιό κοστούμι, και τραβούσε προς τις έρημικες γωνίες του υπαίθρου.

Σ' αυτό το μικρό, χωριουδάκι όμως, πρώτη φορά βρέθηκε εκείνο το ανοιξιότικο πρωινό, ύστερα από πεζοπορία τριών τετάρτων από το δημόσιο δρόμο. Τον υποδεχτήσανε τα γαυγίσματα των σκυλιών και το μούγκρισμα ενός μασχαριού από κάποιο γειτονικό παχνί... "Ο Άστρινος δίστασε τον κεντρικό δρόμο, πέρασε από την πλατεία, και τράβηξε λίγο έξω από τον χωριό, σ' ένα άγνωστο, που στο κέντρο του υψωνότανε μια τεράστια γέφυρη έλιά. Έκασε στη ρίζα της, και μαγεμένος έστειλε τη ματιά του ν' αγκαλιάσει το άνοιξιότικο τοπίο, που άπλωνότανε γύρω του σαν ένας τεράστιος ζωγραφικός πίνακας. Μαγεμένος ο μεγάλος συγγραφέας έγινε μικρός άνθρωπος, έκλεισε τα μάτια του, κι ακούμπησε το κεφάλι του πίσω στη ρίζα της γέφυρης έλιάς, χωρίς να παύει τίποτα, χωρίς να συλλογιέται τίποτα... Τον έβγαλε από τη μακαριότητα του ρεμβασμού του ένα διπλό έλαφρό βήμα. Άνοιξε τα μάτια του, και είδε μπροστά του δυο πλάσματα το ίδιο όμορφα και το ίδιο χαριτωμένα: Μια κατισκούλα ασπρόμορη, και μια χωριατοπούλα ως δεκάξη έταν, ευπόλυτη, ροδοκόκκινη, με τα καστανά μαλλιά της αναστατωμένα από τον ανοιξιότικο ζέφυρο, και με τα γαλάζια ματάκια της φορτωμένα άπορία...

—Κοιμάσαι, καλέ;...
—Η έρώτησή της ήτανε τόσο απρόσπτη και χαριτωμένη, που ο Άστρινος έβαλε τα γέλια... Καί γέλια που κάνανε τα μάτια του να δακρύσουνε!...
—Αρκείτα δυσχεραινόμενο, το κορίτσι ρώτησε:
—Τί γελάς;... Είπα καμιά κουταμάρα;...
—"Οχι!... "Οχι!... Τί είν' αυτά που λές;... Μόνο πού, δεν κοιμόμουνα...
—Καλά, έκανα λάθος.. Νά με συμπαράς...

—Κάτσε κοντά μου...

Χωρίς αντίρρηση, πρόθυμη, εκείνη έκασε δίπλα του, στη ρίζα της έλιάς, ενώ η κατισκούλα αφάνιζε τις ρόκες και τις μολόχες ένα γύρω.

—Ο συγγραφέας χάιδεψε τα μαλλιά της.
—Πώς σε λένε;... Τη ρώτησε.
—Φωτούλα. Καί σένα;
—Γιώργο...
—Είσαι από την Αθήνα;
—Ναί... Θες νά σε πάρω μαζί μου στην Αθήνα;...

—Η μικρή έκανε μιά χαριτωμένη γκριμάτσα:

—Τί λές;... Κι' ύστερα, ποιός θα δοσκάη την Πηδητούλα; Ποιός θα ποτίξη το Ντορή;

—Ποιά είν' η Πηδητούλα και ποιός είν' ο Ντορή;

—Η Πηδητούλα είν' η κατισκούλα μου από δω...

—Α, χαίρω πολύ...

Βέλασε πολιτισμένα η κατισκούλα...

—Κι' ο Ντορής είναι το αλόγο μας...

—Μπράβο! Κι' εσύ τ'ά κάνεις όλα στο οπίτι;

—Τά πιά πολλά... Η μάνα μου ζυμώνει, βάζει μπουγάδες, άσπρίζει τις κάμαρες, κι' εγώ όλα τ'άλλα...

—Ο πατέρας σου;

Μιά σκιά πέρασε από τα ξάστερα μάτια του κοριτσιού:

—Δέν έχω... Σκοτώθηκε στον πόλεμο!

—Α τόν καίμένο!...

—Όσο την κύτταζε, τόσο τη συμπαθούσε...

—Άκου, Φωτούλα... Μά θες γιά φίλο σου;

—Πώς! Μόνο πού... μου πέφτεις λίγο μεγάλος!

Καινούργια γέλια ο Άστρινος... Αυτό το έξοχο πλάσμα του υπαίθρου, είχε διοχετεύσει στον οργανισμό του πούχε αρχίσει να παρακμάζει καινούργιο δολφώντα αίμα, γεμάτο αισιόδοξη χαρά...

—Έφυγε κείνη τη μέρα, και ξανάρθε μόλις βρήκε πάλι ευκαιρία. Πήγε και έάπλωσε στην ίδια έλιά. Εκεί ήρθε σε λίγο να βοσκήση την Πηδητούλα της ή Φώτω. Τού έπτε τα νέα της, της είπε τα δικά του.

—Ξέρεις, Φωτούλα, της έμπιστευθήκε ξαφνικά, θα γράψω ένα βιβλίο γιά σένα...

—Τί βιβλίο;

—Μυθιστόρημα, ρομάντζο...

—Α, κατάλαβα! Παραμύθι...

—Ναί, κάτι τέτοιο...

—Πώς σούβρε;

—Αυτή είν' η δουλειά μου... Δέν έχεις διαβάσει ποτέ κανένα βιβλίο του Γιώργου Άστρινου;...

—Έγώ δέν ξέρω γράμματα' η Καλλιό...

—Από το προσεχές πανηγυρικό Πασχαλινό τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» αρχίζει η καινούργια αισθηματική σειρά του

ΒΕΡΘΕΡΟΥ

«ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΣΤΑ ΧΙΟΝΙΑ»

Είναι μιά άλυσίδα από ιστορίες πονεμένες νέων γυναικών που παραδίνονται στη χιονοθύελλα της δυστυχίας, ενώ είχανε κάθε ικανότητα να προβάλλουνε τη σφριγηλή όμορφιά τους σαν ώραία σάρκινα αγριολούλρα, στην άνοιξη της χαράς. Άνεμώνες προσωρισμένες γιά τ'άπαλά χάδια του ζεφύρου που λουλούδιαζον όμως τολμηρά μέσα στα χιόνια και μέσα στα παγερά άγκαλιάσματα του Βορριά...
Παρακολούθηστε όλοι από το έρχόμενο Πασχαλινό τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» τη νέα σειρά του ΒΕΡΘΕΡΟΥ

«ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΣΤΑ ΧΙΟΝΙΑ»

τη όμως που ξέρει, τ'ά διαβάξει και μου τ'ά λές...

—Ποιά είν' αυτή η Καλλιόπη;

—Η κόρη του μυλωνά... Λοιπόν, του λόγου σου είσαι ο Γιώργος Άστρινος, ο παραμυθάς;...

—Ναί... Καί θα γράψω ένα παραμύθι γιά σένα!...

Τόν κύτταζε με τα ξάστερα ματάκια της φορτωμένα άπορία κι' ευγνωμοσύνη. Ήτανε τόσο όμορφη, που ο συγγραφέας δέ μπόρεσε ν' αντίσταθι στον πειρασμό: Τήν άρπαξε στην άγκαλιά του και τή φίλησε δυνατά στο στόμα.

—Εκείνη δέν αντίσταθηκε. Έμεινε γοητευμένη, ύποταγμένη κάτω από το φιλί του. Ύστερα, όταν την άφισε, έφερε το χέρι της μ' ένα κίνημα αούδωρητο στο στόμα της και τόν έρώτησε με φωνή πούτρεμε λίγο:

—Γιατί τ'όκανες αυτό;...

—Γιατί σ' αγαπάω, Φωτούλα!

★

Δέν ξαναπήγε ο Γιώργος Άστρινος στο μικρό χωριουδάκι της Άττικής. Τού φάνηκε τερατώδης αυτή η ιστορία πούχε αρχίσει μ' αυτό το κοριτσάκι, πούμοιαζε με αγριολούλρο του άττικού κάμπου... Τίς πρώτες μέρες τούλειψε αφάνταστα! Τάχε συνηθίσει αυτά τα δλόδρσα γυναικεία νειάτα, που είχαν αρχίσει να χαρίζουνε την τρυφερή θαλπωρή τους στην ώριμότητα του πού τόν έζωνε με τα πρώτα ριγί...

—Ύστερα όμως, συνήθισε. Καινούργιες άσχολίες πείξανε στη θύμησή του τη Φωτούλα...

—Όπου, έν' απόγεμα, άνοιξε η πόρτα του, και φανερώθηκε μπροστά του... η Φωτούλα! Κατακόκκινη από τη ντροπή της, χαμογελαστή, ντυμένη με τα καλά της...

—Φωτούλα!... Έσύ είσαι;... φώναξε ο συγγραφέας, τρέχοντας με συγκίνηση κοντά της. Πώς βρέθηκες εδώ;...

—Ηρθα... γιά σένα!

—Γιά μένα;...

—Ναί... Μιά και δέν ξανάρθες έσύ στο χωριό...

—Καί, πού το βρήκες το σπίτι μου;

—Ρώτησα πού κάθεται ο Άστρινος και μούπανε... Όλοι σε ξέρουνε, βλέπεις, μέσ' στην Αθήνα...

—Τό ξέρεις ή μάνα σου πώς ήρθες; τη ρώτησε άνήσυχος ο συγγραφέας.

—Έγνεψε «όχι» με το κεφάλι της, κοκκινίζοντας ακόμα πιο πολύ. Τότε ξαφνικά, ο Άστρινος ένιωσε μιά δυσφορία. Η συναίσθησή της εβύθησε πού τούχε δημιουργήσει το επιπόλαιο φέριμμό του μ' αυτή την άθωα χωριατοπούλα που τόν είχε πάρει στα σοβαρά, τόν νευρίασε:

—Άκουσε, της έπτε άυστηρά, δέν έπρεπε νάρθης χωρίς νά το ξέρη ή μάνα σου!...

—Γιατί με μαλλώνεις;... του παραπονήθηκε σιγά. Έγώ ήρθα.. γιατί σ' αγαπάω!

—Μ' αγαπάς;!... Μά, εγώ είμαι πατέρας σου!

—Πειράζει;...

—Πειράζει και πολύ... Έλα, τώρα πρέπει νά φύγης... Νά γυρίσης σπíti σου, πριν άνησυχήσ η μάνα σου...

—Μέ διώνεις;... τόν ρώτησε κατάχλωμο το κορίτσι.

Κατάλαβε εκείνος ότι έπρεπε νά την πληγώσει γιά νά της σβύση χωρίς οίκτο τόν ένδοξοισασμό.

—Ναί, σε διώνω! της έπτε σκληρά.

Τόν κύτταζε με άνείπωτο παράπονο, κι' έφυγε. Έκανε γιά μιά στιγμή νά την κρατήσει ο συγγραφέας, μιά σκέψη όμως πιο λογική τόν σταμάτησε... Καί την άφισε νά φύγη...

★

Τό ίδιο βράδυ φέρανε τη μικρή χωριατοπούλα στο Σταθμό Πρώτων Βοηθειών. Τό καλό της φόρεμα ήτανε ματωμένο. Είχε πέσει κάτω από τις ρόδες ενός βαρειού φορτηγού...

Τά έμμερμάτα ξεψύχησε. Μιά μικρή άνεμόνα της άνοιξιότικης εξοχής, πούχε μαραθρή στην άμαρτώλη πρωτεύουσα...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Ο Χοσέ Φερέρ ως Τουλούζ-Λотреκ, στο φιλμ «Μουλέν Ρούζ».

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ των άστέρων

Σύντομες ειδησούλες

—Γιά όσους από τους άναγνώστες μας θέλουν νά βρουν μιά δική τους άγνοια γιά νά γράψουν στους άστέρους του Χόλλυγουντ δημοσιεύουμε κατωτέρω τα όνόματα και την χρονολογία γεννήσεως των ήθοποιών που θα έορτάζουν τα γενέθλιά τους κατά τόν μήνα Απρίλιο. Οι ενδιαφερόμενοι θα μάθουν συγχρόνως και την πραγματική ηλικία των είδωλων τους.

Μπόμπυ Τζόνσον: 1-4-1923.
Μπόμπυ Πάουελ: 1-4-1929.
Ντόροβ Χάρτ: 3-4-1923.
Ντόροβ Νταίσι: 3-4-1924.
Σπένσερ Τρέιου: 5-4-1900.
Μέλεν Ντάγκλας: 5-4-1901.
Μπέτυ Νταίσις: 5-4-1908.
Γκρέγκορ Πέκ: 5-4-1916.
Ουίλλιαμ Έντ: 7-4-1918.
Σόνια Χένυ: 8-4-1913.
Άλλεν Τζένκινς: 9-4-1900.
Χένρυ Μόργκαν: 10-4-1917.
Τζόννι Σέφιλντ: 11-4-1931.
Τζέιν Γουίτσερ: 12-4-1928.
Γκλόρια Τζήν: 14-4-1926.
Τζήν Χόντιακ: 16-4-1914.
Ουίλλιαμ Χόλντεν: 17-4-1918.
Τζόννι Λόρινγκ: 17-4-1926.
Λόν Μάκ Καλλίστερ: 17-4-1923.
Μπάρμπαρα Χέιλ: 18-4-1922.
Μπρούς Κάμπσ: 20-4-1904.
Νίνα Φός: 20-4-1924.
Έλενα Βερντόνχο: 20-4-1925.
Άντονι Κούιν: 21-4-1915.
Έντυ Τέμπλ: 22-4-1908.
Σίρλεϊ Τέμπλ: 23-4-1928.
Λάιονελ Μπάρρμπορ: 28-4-1878.
Κόννυ Μάρσαλ: 28-4-1938.
Ρίτσαρντ Κάρλσον: 29-4-1912.
Καί Τζόννι Σάντις: 29-4-1927.

★ Φτάνοντας στο Λονδίνο ύστερα από εξάμηνο παραμονή στη Γαλλία, η Τζήν Τίρνερ έρωτήθηκε από τους δημοσιογράφους αν πρόκειται νά παντρευτή τόν άλλοτε σύζυγο της Ρίτας Χαίλγουορθ, πρίγκηπα «Άλφ Χάν. Βλέπε συχνά τόν Άλφ, παραδέχθηκε η γάμος, νομίζω όμως πως μιά έλευθερη γυναίκα μπορεί νά διαλέξη τους συνοδούς της χωρίς κανένα έλεγχο. Έγώ και πολλούς άλλους φίλους άλλα όμολογώ ότι ο πρίγκηπς μου άρέσει ιδιαίτερα. Άλίως άρες μετά την άφιξη της Τζήν Τίρνερ στο Λονδίνο, σ' ένα αερόδρομο της άγγλικής πρωτεύουσας έφτανε και ο Άλφ Χάν. Δέν βρισκεται ότι ή... σύμπτωση αυτή είναι αρκετά άποκαλυπτική;

★ Η Γαλλίδα ήθοποιός Μαρία Μωμπάν έφυγε γιά το Κάπρι. Θα γυρίση εκεί, υπό την διευθύνση του Ρομπέρτο Ροσσέλι, το φιλμ «Ταξείδι στην Ιταλία». Θα υποδυθι στο έργο αυτό τόν ρόλο της αντίηλου της «Ινγκριντ Μπέργκμαν».

★ Γιά το φιλμ «Έρωας μιάς γυναίκα» που ο Ζάν Κρεμγιόν θα γυρίση στην Ιταλία έχουν προσηλωθι τρεις άνδρες: ο Μάσιμο Τζιρόττι, ο Ράλφ Βάλονε και ο Μάσιμο Σεράτο, άλλα καμιά γυναίκα.

★ Άπαντώντας στα παράπονα της Υβόν Σανσόν γιά τα πολύ φλογερά φιλήματα, ο Φίλιπ Λεμαίρ είπε: «Θα προτιμούσα νά φιλήσω την Κοζέτα Γκρέκο, άλλα δυστυχώς το σενάριο δέν μου τό επιτρέπει».

★ Η Κλωντάρ Κολμπερ θα γυρίση —κι' αυτή— ένα φιλμ στην Ιταλία. Θα παίξη τόν ρόλο μιάς χήρας του πολέμου, που ανακαλύπτει στην Ιταλία το παιδί που άπέκτησε ο Άμερικανός σύζυγός της με μιά Ιταλίδα κατά την διάρκεια του πολέμου. Το φιλμ θα διευθύνι ο Μαρσέλ Παγκλιέρο.

★ Μιά νεαρά στάρλετ του γαλλικού κινηματογράφου που κατάρθωσε σ' ένα βεζίωσι νά πλησιάσει τόν Ζάν Κοκτώ, τόν ρώτησε νάζιάρικα:

—Ποιές γυναίκες προτιμάς άλλες;...
—Ποιές άλλες; τήν ρώτησε έκείνος με άπορία.

Κι' εκείνη δέν άπάντησε.

★ Η «Εθελ Μπάρρυμορ» γράφει τ'άπονημονεμάτα της. Έμισε κιόλας 200 μεγάλα και πυκνογραμμένα χειρόγραφα και περιγράφει στο τελευταίο την έννατη επέτειο των γενεθλίων της. Έχει δηλαδή ακόμη άρκετη δουλειά.

★ Ο Ουίλλιαμ Πάουελ, που είχε δηλώσει πρό έβδομάδων ότι άποσύρεται όριστικά από τόν κινηματογράφο, δέν μπόρεσε νά αντίσταθι στον πειρασμό που άπέτελεσε γι' αυτόν η προσφορά ενός ρόλου στο άνάγλυφο φιλμ «Πώς νά παντρευτήτε έναν έκατομμυριοχό».

★ Ο κομικός Ντήν Μάρτιν, ποι χώρισε την γυναίκα του, είνε τώρα άστεγος, γιά το σπίτι ήταν δικό της. Τόν φιλοξενεί προσωρινά στο σπίτι του ο τακτικός του παρτεναίρ Τζέρρυ Λούις.

★ Είνε λίγος καιρός που ο Μπίνγκ Κρόσμπι έχασε την αγαπημένη του γυναίκα κι' όμως άρχισε νά κυκλοφορή η φήμη ενός είδωλλου του με τήν Μόνα Φρήμαν.

★ Μιά όξεια νευρική κατάπτωση που όφειλεται άσφαλώς σ' υπερκόπωση, ύποχρεωσε την Βίβιαν Λή νά διακομή στο Χόλλυγουντ τόν γύριμα στο φιλμ «Ο όρόμος των ελεφάντων». Η Άγγιλιδα στάρ που είχε γυρίσει τα εξωτερικά πού έργου αυτού στην Κεϋλάνη, φαινόταν ύνιστάτη όταν πρό έβδομάδων πέρασε από το αερόδρομο πού Έλληνικού. Τα ταξίδια όμως και η έντατική εργασία της τσάκιαν τα νεύρα.

★ Ο Λόρενς Ο'Λίβιε, που είχε μείνει στην Ιταλία, έσπευσε άμέσως αεροπορικά κοντά στη γυναίκα του, της οποίας η κατάσταση παραμένει κρίσιμη. Το περίφημο καλλιτεχνικό ζευγάρι έπρόκειτο νά άνεάσει ένα θεατρικό έργο στο Λονδίνο επ' ευκαιρία των έορτών της στέφας. Φαίνεται όμως πως το σχέδιο αυτό δέν θα είνε δυνατόν νά πραγματοποιηθή, γιά τή Βίβιαν Λή θα χρειαστή μακρόχρονη άνάπαυσι έπειτα από τόν κλονισμό αυτό της υγείας της.

★ Σε μιά χειρουργική κλινική της Νέας Υόρκης η Μπέτυ Νταίσις υπέστη μιά δύσκολη έγχείρηση στην σιαγόνα που κράτησε είκοσι λεπτά της ώρας. Οι γιατροί της έδήλωσαν ότι βρίσκουν την κατάσταση της λίαν ικανοποιητική.

★ Η Ζά-Ζά Γκαμπόρ ήρθε στην Εύρωπη χωρίς τόν άγαπημένο της σύζυγο Τζωρτζ Σάντερς, γιά νά παρευρεθι στο Λονδίνο και στο Παρίσι στην έπίσημη πρεμιέρα του φιλμ «Μουλέν Ρούζ». Το φιλμ αυτό έξιτορεί ως γυναικόν την ζωή του ζωγράφου Τουλούζ-Λотреκ που ήταν ένας νάνος, τέρως άσχημίας. Τόν διάσημο ζωγράφο υποδυεται ο Χοσέ Φερέρ που γιά νά κοντύνη, έπαιξε δλόκληρο σχεδόν το ρόλο του... γονατιστός.

★ Είνε μιά παράξενη κι' αληθινή ιστορία αυτή που θα σας διηγηθώ. Τόσο αληθινή, που μπορεί και νά μην την πιστέψετε —πράγμα που μου είνε έντελώς άδιόφορο. Έγώ έχω καθήκον νά τη διηγηθώ, γιά νά φύγη ένα βάρος από την τιμία συνείδησή μου, γιά σι κι' εγώ έχω παίξει το ρόλο μου σ' αυτήν την παράξενη ιστορία, κατά θέαν έπιταγήν. Άλλα, δέ, κατά την έπιταγήν του θείου μου τού Ιωάν. θέλω νά πώ.

★ Ο καλός και πονηρός αυτός θεός μου έχει άναπαυθι πιά γιά πάντα κι' έχει σβύσει από τη μνήμη τόν άνθρωπον που ευεργέτησε και πού έβλαψε —κι' οι δέυτεροι είνε πολύ περισσότεροι από τους πρώτους. Όμως εγώ χρέος έχω πιά, νά δηλώσω τόν μέτρο της συνεργείας μου και νά επικαλεσθώ το έλαφρυντικό της ηλικίας μου. Γιατί τότε ήμουν άνήλικος.

★ Τήν εποχή εκείνη έμεινα στο σπίτι του θείου μου τού Ιωάν, που σας είπα. Τη θεία μου την έλεγαν Μαρούσα και ήταν μιά λιγυυίλητη και ύποτακτη γυναίκα. Ο θεός μου ο Ιωάνς είχε μαύρο παχύ μουστάκι, πού το έστρίβε στις άκρες και έπίσης παχύ μούσι, μαύρο κι' έκεινο. Ο χύ μούσι του Ιωάνς ήταν καλοθεός μου ο Ιωάνς ήταν καλός, έμμενος άνθρωπος και πολύ έγχερμένος τύπος, και διασκεδάσε πολύ νά μου στρίβη το δεξί αυτί με το παραμικρό. Γι' αυτό και το δεξί μου αυτί είνε μεγαλύτερο από το άριστερό. Ο θεός μου ο Ιωάνς και η θεία μου η Μαρούσα δέν είχαν άποκτήσει δικά τους είδωλλοι του με τήν Μόνα Φρήμαν.

★ Είνε λίγος καιρός που ο Μπίνγκ Κρόσμπι έχασε την αγαπημένη του γυναίκα κι' όμως άρχισε νά κυκλοφορή η φήμη ενός είδωλλου του με τήν Μόνα Φρήμαν.

★ Μιά όξεια νευρική κατάπτωση που όφειλεται άσφαλώς σ' υπερκόπωση, ύποχρεωσε την Βίβιαν Λή νά διακομή στο Χόλλυγουντ τόν γύριμα στο φιλμ «Ο όρόμος των ελεφάντων». Η Άγγιλιδα στάρ που είχε γυρίσει τα εξωτερικά πού έργου αυτού στην Κεϋλάνη, φαινόταν ύνιστάτη όταν πρό έβδομάδων πέρασε από το αερόδρομο πού Έλληνικού. Τα ταξίδια όμως και η έντατική εργασία της τσάκιαν τα νεύρα.

★ Ο Λόρενς Ο'Λίβιε, που είχε μείνει στην Ιταλία, έσπευσε άμέσως αεροπορικά κοντά στη γυναίκα του, της οποίας η κατάσταση παραμένει κρίσιμη. Το περίφημο καλλιτεχνικό ζευγάρι έπρόκειτο νά άνεάσει ένα θεατρικό έργο στο Λονδίνο επ' ευκαιρία των έορτών της στέφας. Φαίνεται όμως πως το σχέδιο αυτό δέν θα είνε δυνατόν νά πραγματοποιηθή, γιά τή Βίβιαν Λή θα χρειαστή μακρόχρονη άνάπαυσι έπειτα από τόν κλονισμό αυτό της υγείας της.

★ Σε μιά χειρουργική κλινική της Νέας Υόρκης η Μπέτυ Νταίσις υπέστη μιά δύσκολη έγχείρηση στην σιαγόνα που κράτησε είκοσι λεπτά της ώρας. Οι γιατροί της έδήλωσαν ότι βρίσκουν την κατάσταση της λίαν ικανοποιητική.

★ Η Ζά-Ζά Γκαμπόρ ήρθε στην Εύρωπη χωρίς τόν άγαπημένο της σύζυγο Τζωρτζ Σάντερς, γιά νά παρευρεθι στο Λονδίνο και στο Παρίσι στην έπίσημη πρεμιέρα του φιλμ «Μουλέν Ρούζ». Το φιλμ αυτό έξιτορεί ως γυναικόν την ζωή του ζωγράφου Τουλούζ-Λотреκ που ήταν ένας νάνος, τέρως άσχημίας. Τόν διάσημο ζωγράφο υποδυεται ο Χοσέ Φερέρ που γιά νά κοντύνη, έπαιξε δλόκληρο σχεδόν το ρόλο του... γονατιστός.

ΠΑΤ ΚΕΝΤΥ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ Ιστορίες της ζωής

Ο αριθμός 13

Είνε μιά παράξενη κι' αληθινή ιστορία αυτή που θα σας διηγηθώ. Τόσο αληθινή, που μπορεί και νά μην την πιστέψετε —πράγμα που μου είνε έντελώς άδιόφορο. Έγώ έχω καθήκον νά τη διηγηθώ, γιά νά φύγη ένα βάρος από την τιμία συνείδησή μου, γιά σι κι' εγώ έχω παίξει το ρόλο μου σ' αυτήν την παράξενη ιστορία, κατά θέαν έπιταγήν. Άλλα, δέ, κατά την έπιταγήν του θείου μου τού Ιωάν. θέλω νά πώ.

★ Ο καλός και πονηρός αυτός θεός μου έχει άναπαυθι πιά γιά πάντα κι' έχει σβύσει από τη μνήμη τόν άνθρωπον που ευεργέτησε και πού έβλαψε —κι' οι δέυτεροι είνε πολύ περισσότεροι από τους πρώτους. Όμως εγώ χρέος έχω πιά, νά δηλώσω τόν μέτρο της συνεργείας μου και νά επικαλεσθώ το έλαφρυντικό της ηλικίας μου. Γιατί τότε ήμουν άνήλικος.

★ Τήν εποχή εκείνη έμεινα στο σπίτι του θείου μου τού Ιωάν, που σας είπα. Τη θεία μου την έλεγαν Μαρούσα και ήταν μιά λιγυυίλητη και ύποτακτη γυναίκα. Ο θεός μου ο Ιωάνς είχε μαύρο παχύ μουστάκι, πού το έστρίβε στις άκρες και έπίσης παχύ μούσι, μαύρο κι' έκεινο. Ο χύ μούσι του Ιωάνς ήταν καλός, έμμενος άνθρωπος και πολύ έγχερμένος τύπος, και διασκεδάσε πολύ νά μου στρίβη το δεξί αυτί με το παραμικρό. Γι' αυτό και το δεξί μου αυτί είνε μεγαλύτερο από το άριστερό. Ο θεός μου ο Ιωάνς και η θεία μου η Μαρούσα δέν είχαν άποκτήσει δικά τους είδωλλοι του με τήν Μόνα Φρήμαν.

★ Είνε λίγος καιρός που ο Μπίνγκ Κρόσμπι έχασε την αγαπημένη του γυναίκα κι' όμως άρχισε νά κυκλοφορή η φήμη ενός είδωλλου του με τήν Μόνα Φρήμαν.

★ Μιά όξεια νευρική κατάπτωση που όφειλεται άσφαλώς σ' υπερκόπωση, ύποχρεωσε την Βίβιαν Λή νά διακομή στο Χόλλυγουντ τόν γύριμα στο φιλμ «Ο όρόμος των ελεφάντων». Η Άγγιλιδα στάρ που είχε γυρίσει τα εξωτερικά πού έργου αυτού στην Κεϋλάνη, φαινόταν ύνιστάτη όταν πρό έβδομάδων πέρασε από το αερόδρομο πού Έλληνικού. Τα ταξίδια όμως και η έντατική εργασία της τσάκιαν τα νεύρα.

★ Ο Λόρενς Ο'Λίβιε, που είχε μείνει στην Ιταλία, έσπευσε άμέσως αεροπορικά κοντά στη γυναίκα του, της οποίας η κατάσταση παραμένει κρίσιμη. Το περίφημο καλλιτεχνικό ζευγάρι έπρόκειτο νά άνεάσει ένα θεατρικό έργο στο Λονδίνο επ' ευκαιρία των έορτών της στέφας. Φαίνεται όμως πως το σχέδιο αυτό δέν θα είνε δυνατόν νά πραγματοποιηθή, γιά τή Βίβιαν Λή θα χρειαστή μακρόχρονη άνάπαυσι έπειτα από τόν κλονισμό αυτό της υγείας της.

★ Σε μιά χειρουργική κλινική της Νέας Υόρκης η Μπέτυ Νταίσις υπέστη μιά δύσκολη έγχείρηση στην σιαγόνα που κράτησε είκοσι λεπτά της ώρας. Οι γιατροί της έδήλωσαν ότι βρίσκουν την κατάσταση της λίαν ικανοποιητική.

★ Η Ζά-Ζά Γκαμπόρ ήρθε στην Εύρωπη χωρίς τόν άγαπημένο της σύζυγο Τζωρτζ Σάντερς, γιά νά παρευρεθι στο Λονδίνο και στο Παρίσι στην έπίσημη πρεμιέρα του φιλμ «Μουλέν Ρούζ». Το φιλμ αυτό έξιτορεί ως γυναικόν την ζωή του ζωγράφου Τ

Χριστιανή μου! τη μάλλωσα ό άν-
τρας της. Από την ημέρα που
ήρθαμε εδώ, τον ίδιο χαεά μου
κοπανάς.

— Έγώ σου λέω να τή πουλή-
σης! εξακολουθώσε εκείνη με πεί-
σμα. Κι' ός χάσουμε και κάτι.
— Εσείς πιστεύετε στις προλή-
ψεις, κύριε Κοροπούλια; ρώτησε
ό κ. Λαδοεύδης τή θεία μου.
— Νά σας πώ. Ναι μὲν δὲν πι-
στεύω. οὐχ' ήττον όμως, τίς σέ-
δομαι!

Είπαμε και άλλα πολλά και
φύγαμε. Στὸ δρόμο ό θείος μου
σταμάτησε και μου είπε :

— Ζαχάρη! Αυτό τὸ σπίτι πρέ-
πει νά γίνη δικό μας.
— Μά έχεις χίλιες λίρες, θείε
Ιωάν;

— Όχι. Άλλά έχω διακόσιες
πενήντα.

— Άμ τότε πὼς θά στὸ δώση
ό κύριος Λαδοεύδης;

— Δὲν έχω χίλιες λίρες, άλ-
λά τή διαφορά θά τήν πληρώση
κάποιος.

— Ποίός, θείε;
— Ό ἀριθμός 13!

Δὲν κατάλαβα ἀμέσως τί έννο-
ούσε. Όταν πήγαμε, όμως στὸ
σπίτι μπήκα στὸ νόημα. Ό θείος
μου ό Ιωάνς μὰς φανέρωσε τὸ
σχεδίο του : Μία πού ή κυρία
Ρωξάνη ήταν προληπτική και πι-
στεύε πως ό ἀριθμός 13 θά τής
εξάγινε σέ κακό, έμεινε θ' άνα-
λαμβάναν νά τήν πείσουμε πως
είχε δικήν αὐτὴν φοβή. Θά τὸς
κάναν και τὸς δυὸ νά ζητή-
σουν ἀρον-ἀρον νά πουλήσουν τὸ
σπίτι όσο-όσο. Καί τότε... τὸ
σπίτι θά γινόταν δικό μας!

Η θεία μου είχε μερικὲς άν-
τιρροπίες. Εύρισκε πως αὐτὸ δὲν
ήταν δίκαιο και τίμιο, ἀλλά ό
θείος μου ό Ιωάνς τήν κεραυνο-
όλησε μ' ένα ηλεκτρισμένο βλέμ-
μα και τής σύστησε :

— Εσὺ νά μὴ μιλάς!
— Ἀπλάσε τὸ χέρι του και μου
χάιδεψε τ' αὐτί.

— Έτσι, Ζαχάρη;
— Τί θά κάνω ἐγὼ θείε;
— Ό,τι σε διατάξω. Ἄσε νά
μπή καλά ό χειμώνας...

Ό χειμώνας μπήκε γιὰ τὰ κα-
λὰ σέ δυὸ-τρεις βδομάδες. Καί
μια νύχτα πού έρχετο, ό θείος
μου με πήρε κατά μέρος :

— Ζαχάρη! Ἡρόε ή ώρα ν'
αφαιρούμε τή βράσι μὰς. Θά βγά-
λ'ς τὰ παπουτσία σου, θά πὰς
ἐξω ἀπὸ τὸ σπίτι τὸν Λαδοεύδη
και θ' ἀμολύσης μιά πέτρα στὸ
τ' αὐτί. Κι' ἀμέσως θά τὸ βάλῃς
στὰ πόδια.

Δὲν μπορὼ θείε! Δὲν εἶνε ή-
θικό! φώναζε.

Ό θείος μου μουστρίψε τ'
αὐτί.

— Παληόπαιδο! φώναξε. Δὲν
ξέρεις ὅτι πρέπει νά σέβασαι τὸς
μεγαλύτερους σου; Τί σὰς μαθαί-
νουν στὸ σχολείο;

— Δὲν μὰς μαθαίνουν νά πετὰ-
με πέτρες στὰ ξένα παρθέρια.
— Θες νά μείνῃς μὲ δυὸ αὐτιά
ή μὲ ένα;

— Μὲ δυὸ!
— Τότε θά κάνῃς αὐτὸ πού
σου λέω. Κι' ἐγὼ θά περιμένω πὸ
κάτω, ν' ἀκούς τὸ «ζυτάννι»!

Κι' έκανα αὐτὸ πού μου εἶπε.
Ἀμόλυσα τήν πέτρα στὸ παρθε-
ριο και τδῶλα στὰ πόδια. Ξυπό-
λητος, μέσα στη βροχή, γύρισα
λαχανιασμένος στὸ σπίτι. Η θεία
μου με εἶδε τρομαγμένη.

— Δὲν πειράζει! εἶπε ό θείος
μου, πού ήρθε σχεδὸν ἀμέσως.
Πρέπει νά σκληραγωγῇται!

Ξαναδοῦριζα τήν πέτρα και
βύτηνα και τρίτη νύχτα. Ἐπει-
τα κάναμε μιά επίσκεψη στὸ σπι-
τι τὸν Λαδοεύδη.

— Κάθε βράδυ κάποιος με πε-
τάει πέτρες! μὰς εἶπε ό κ. Ἀν-
τωνάκης.

Εἶνε φαντάσματα! φώναζε ή
κυρία Ρωξάνη. Τὸ σπίτι εἶνε στοι-
χειώμενο.

Πᾶψε ἀνότη! τή δέικνε ό
σύνζυγός της. Κανένα παληόπαιδο
θά εἶνε. Ἄν έρθῃ κι' ὀψέψω, θά
εἰδοποιήσω τήν ἀστυνομία!

Εγὼ φοβήθηκα. Κι' εὐχαριστή-
θηκα πολὺ, όταν ό θείος μου ό
Ιωάνς μου εἶπε στὸ δρόμο :

— Ζαχάρη, ή δουλειά με τίς
πέτρες σταμάτα. Γιά λίγες μέ-
ρες θά κάνουμε διακοπή κι' εἰτί-

ΠΑΙΖΟΥΝ ΜΕ ΤΑ... ΠΟΔΙΑ

Οι τέσσερες αὐτὲς Δανιζὲς ἐξασκοῦνται στὴν ἐκτέλεσι διαφό-
ρων μουσικῶν συνθέσεων στὸ πιάνο, παίζοντας με τὰ δάχτυλα
τῶν... ποδιῶν τους! Οι ἰδιότυποι καλλιτέχνιδες ἰσχυρίζονται ὅτι
θά εἶνε σέ λίγο σέ θέσι νά ἐπιχειρήσουν μιά μεγάλη καλλιτεχνι-
κή «τουρνέ», ὅχι μόνο τῇ χώρα τους ἀλλά και σ' ὅλοκληρη

τὴν Εὐρώπη.

να θά βρούμε ἄλλο κόλπο.

Δέκα μέρες ἀργότερα, ό θείος
μου ήρθε στὸ σπίτι μ' ένα δέμα
στὸ χέρι. Με πήρε πάλι κατά μέ-
ρος :

— Ζαχάρη! Ἀπόψε έχουμε τὸ
δευτέρο κόλπο. Θά πὰς τή νύχτα
ἀπὸ τὸ πίσω μέρος και θά πετὰ-
ῃς αὐτὸ τὸ πρᾶμμα πού σου εἶ-
χω ἐδῶ μέσα. Θά σοῦ τὸ δειῶ,
ἀλλά κρατήσου νά μὴν τρομά-
ξῃς.

Ό θείος Ιωάνς ξετύλιξε τὸ δέ-
μα. Εἶδα μιά νεκροκεφαλή. Μου
πάγωσε τὸ αἷμα, τὰ γονάτά μου
έτρεμαν.

— Δὲν πὰς θείε! φώναξε κι' ε-
βαλα τὰ κλάματα. Φοβάμαι!

— Μὴν εἰσαι δειλός. Σέ θέλω
γενναίο. Θά πὰς!

— Δὲν μπορὼ νά τὸ πιάσω στὰ
χέρια μου!

— Γιατί; Νά, κύττα ἐγὼ πὼς
τὸ κρατῶ.

Πήρε τή νεκροκεφαλή στὰ χέ-
ρια του κι' έπαίξε μαζί της. Τήν
πίασα ἀπὸ τὸν αἶμα, τὰ γονάτά μου
έτρεμαν.

— Παναγιά μου! φώναξε και
στηρίχθηκε στὸν τοίχο. Ἰωάν,

τρελλάθηκες!

— Εσὺ νά κυττάς τή δουλειά
σου, ἂν θες νά πὰς σέ καλύτε-
ρο σπίτι! Τράβα στὴν κουζίνα!

— Εγὼ έφερνα ἀρνησι. Όχι, δὲν
πῆγαινα με κανέναν τρόπο. Ό
θείος μου με πήρε με τὸ μαλακό.

— Βρὲ ἀνότη, δὲν σκέπτεσαι
τὰ πορτοκάλια πού θά τρώς;

— Τριάντα πορτοκαλλίδια έχει στὸν
κῆπο.

— Επειτα ἀγρίψε. Επειτα μου-
στρίψε τ' αὐτί. Κι' επειτα ὑπο-
χώρησα.

Τή νύχτα πήρα τή νεκροκεφαλή
και τράβηξα γιὰ τὸν κῆπο τὸν
ἀριθμὸ 13. Στὸ δρόμο έτρεμαν
ἀριθμὸ 13. Στὸ δρόμο έτρεμαν
ἀριθμὸ 13. Στὸ δρόμο έτρεμαν

ἀριθμὸ 13. Στὸ δρόμο έτρεμαν
ἀριθμὸ 13. Στὸ δρόμο έτρεμαν
ἀριθμὸ 13. Στὸ δρόμο έτρεμαν

ἀριθμὸ 13. Στὸ δρόμο έτρεμαν
ἀριθμὸ 13. Στὸ δρόμο έτρεμαν
ἀριθμὸ 13. Στὸ δρόμο έτρεμαν

ἀριθμὸ 13. Στὸ δρόμο έτρεμαν
ἀριθμὸ 13. Στὸ δρόμο έτρεμαν
ἀριθμὸ 13. Στὸ δρόμο έτρεμαν

ἀριθμὸ 13. Στὸ δρόμο έτρεμαν
ἀριθμὸ 13. Στὸ δρόμο έτρεμαν
ἀριθμὸ 13. Στὸ δρόμο έτρεμαν

ἀριθμὸ 13. Στὸ δρόμο έτρεμαν
ἀριθμὸ 13. Στὸ δρόμο έτρεμαν
ἀριθμὸ 13. Στὸ δρόμο έτρεμαν

ἀριθμὸ 13. Στὸ δρόμο έτρεμαν
ἀριθμὸ 13. Στὸ δρόμο έτρεμαν
ἀριθμὸ 13. Στὸ δρόμο έτρεμαν

ἀριθμὸ 13. Στὸ δρόμο έτρεμαν
ἀριθμὸ 13. Στὸ δρόμο έτρεμαν
ἀριθμὸ 13. Στὸ δρόμο έτρεμαν

ἀριθμὸ 13. Στὸ δρόμο έτρεμαν
ἀριθμὸ 13. Στὸ δρόμο έτρεμαν
ἀριθμὸ 13. Στὸ δρόμο έτρεμαν

στὸ κεφάλι. Νά και τὸ σημάδι...
Μιά ἀνηψιά μου πού είχε έρθει
νά με ἰδῇ, γλυστράει στὴ σκάλα
και σπᾶει τὸ πόδι της. Καί στους
ἐξή μῆνες, παθαίνω και τὴν οἰ-
κονομική μου καταστροφή. Πῆρε
φωτιά τὸ μαγαζί μου, πού τόχα
ἀνασφάλιστο... Ἀπὸ τότε ἀνοῶ
τὸ 13 και μὴν κόβεται τὸ αἷμα.
Ἵσπε, δὲν βρέθηκε κανένα κουτί
με χαρτί;

— Όχι δὲν βρέθηκε.
— Με συγχωρεῖτε. Φεύγω γρή-
γορα γιατί δὲν ξέρω τί ἄλλο
μπορεῖ νά μου τύχῃ ἐδῶ μέσα.
Χαίρετε!

Ό γέρος έφυγε. Καί τότε ή
κυρία Ρωξάνη, πού είχε γίνει
σαν ὄχρα τὸ πρόσωπό της, εἶπε :

— Ἀντώνη, δὲν κάθουμαι πιά σ'
αὐτὸ τὸ σπίτι! Προσπαθῶναι
πὼς θά πεθάνω. Ἄν δὲν τὸ δῶ-
σῃς, θά φύγω μόνη μου!

— Καλὰ βοῇ γυναίκα. Νά τὸ
δώσουμε. Ἄλλὰ πὼς θά πιάσουμε
τὰ λεφτά μας;

— Ἄσπε τὸ ὅσο-όσο! Ἀκόμα
και τζάμπα!

Πῆγα τὰ νέα στὸ θείο μου κι'
αὐτὸς μουδῶσε μιά καραμέλλα.

Τὴν ἄλλη μέρα έκανε επίσκεψή
μόνος του στὸ 13. Κι' όταν γύ-
ρισε, χαίδεψε τὸ μούσι του και
εἶπε :

— Ἀῖριο ὑπογράφουμε τὰ συμ-
βόλαια. Διακόσιες εἰκοσι λίρες!

Σέ λίγες μέρες ἐγκαταστάθη-
καμε στὸ 13. Ό θείος μου μόνο
πὺν δὲν χόρευε. Ἐπειτα, ένα βρά-
δυ, ήρθε ό πονηρός γέρος. Ζη-
τούσε κι' ἄλλα λεφτά.

Δὲν σοῦδῶσα ὅσα συμφωνή-
σαμε; φώναξε ό θείος Ιωάνς.

— Νά, ἄλλα έχω ἐπιχειρήσεις
ἀνάγκες. Κι' έπειτα ἐσὺ ὠφελή-
θηκες 800 λίρες. Νά μὴν πάρω
κι' ἐγὼ πενήντα;

— Οὐτε πενήντα τρῖνες ἀπ' τὸ
μούσι μου δὲν σοῦ δίνω! τὸν ἔ-
κοψε ό θείος.

— Τότε θά πὰς νά τὰ πῶ στὸ
Λαδοεύδη.

— Τώρα πού πήρα τὸ σπίτι, αἰν-
τε ὅπου θέλεις. Ἄν δὲν ήταν αὐ-
τὸς κορόϊδο, ἂς μὴν τῶδινε!

Τὸν ἔσγαλε ἐξω σπρώχνοντας.
Κι' ἀμέσως τὸ ἄλλο μεσημέρι,
καθὼς ήμουν κοντὰ τὸ παρθε-
ριο, λέω τὸν θείου μου :

— Θείε! Ἐλὰ νά ἰδῃς. Εἶνε ό
κ. Λαδοεύδης και ἀγριοκυττάζει
κατὰ τὸ σπίτι.

Ό θείος τράβηξε τήν ἀκρὴ τῆς
κουρτίνας τὸν εἶδε και μου εἶπε :

— Κάνε πὼς δὲν τὸν βλέπεις.
Ό κ. Λαδοεύδης περνοῦσε συ-
χνὰ ἀπέναντί ἀπὸ τὸ σπίτι κι' ὁ-
λο ἀγριοκυττάζε. Μὰς ἔδλεπε και
στὸ δρόμο και πάλι μὰς ἀγριο-
κυττάζε. Μά εμεῖς κάναμε πὼς δὲν
τὸν βλέπουμε.

— Δὲν μ' ἀρέσει ἔτσι πού μὰς
κυττάζει θείε! εἶπα στὸν προστά-
τη μου.

— Ἄς τὸν νά κυττάξῃ. Νά μά-
θῃ νά μὴν εἶνε βλάκας! Χό, χό,
χό, χό!... και γέλασε πλατεῖα
και βαθεῖα.

Και μιά νύχτα πού κοιμώμα-
στε, ἀκοῦμε κάτι ἀγρία ξεφώνη-
τὰ τῆς θείας :

— Φωτιά! Φωτιά!...

Πετάγομαι ἀπὸ τὸ κρεβάτι, πε-
τάγεται κι' ό θείος μου με τὰ νυ-
χτικά. Καπνοὶ έρχονται ἀπὸ κά-
τω — βγαίνουμε στὸ μπαλκόνι.

Τὸ σπίτι εἶνε περικυκλωμένο ἀπὸ
φλόγες. Ὁ κόσμος μαζεμένος ἀπ' ἔ-
ξω. Εἰμαστε σαν τρελλοί. Κατε-
βαίνουμε πηδώντας τίς σκάλες και
βγαίνουμε στὸν κῆπο, ἀπὸ τήν πῖ-
σά πόρτα. Ἡ θεία μου εἶνε ἀ-
λαφιασμένη κι' ὅλο λέει :

— Τὸ ἀδικὸν οὐκ εὐλογεῖται!...
Τὸ ἀδικὸν οὐκ εὐλογεῖται!

— Σκάσε! τῆς λέει ό θείος
μου και τήν τραβᾷ πέρα. Καί
δὲν πρόφτασα νά τὸ ἀφαιλιάσω!

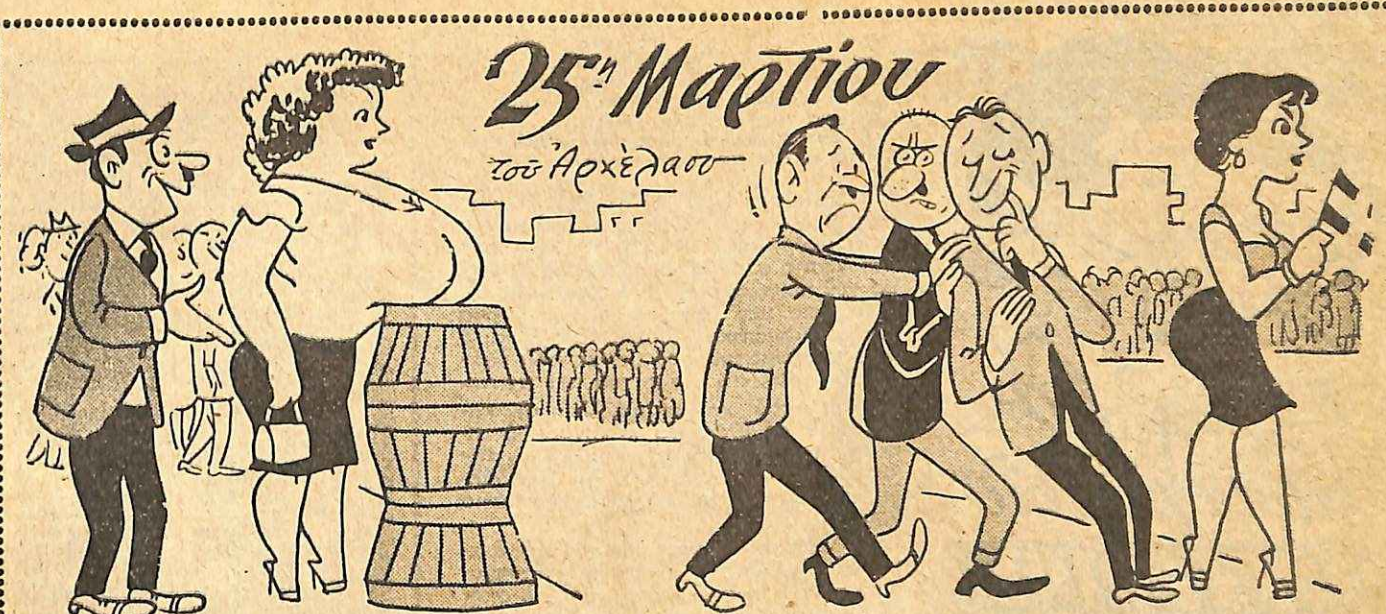
Όταν ήρθαν οἱ ἀντλίες, είχαν
μείνει μονάχα οἱ τοίχοι, πού κά-
πνιζαν. Ξαναγύρισαμε στὸν ἀρι-
θμὸ 19. Καί τὸ μεσημέρι, καθὼς
γύριζα ἀπὸ τὸ σχολείο, κάποιος
με φώναζε. Γύρισα. Ἦταν ό κ.
Λαδοεύδης.

— Ζαχάρη παιδί μου, μου λέει,
νὰ πῆς τὸν θείου σου ὅτι τὸ 13
ποτέ δὲν βγαίνει σέ καλὸ!

Τὸ εἶπα τὸν θείου μου. Κι' ε-
κεῖνος μὲ ἐστρίψε τ' αὐτί — ό
θεός νά τὸν συγχωρήσῃ!

ΤΑΝ, ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Εγὼ τᾶπαιρνα γι' ἀστεῖα.
Καί νὰ πὺν βγήκε ἀληθινή ή μα-
καρίτσια. Στὸ μήνα ἄπάνω, πε-
θαίνει ή καυμένη! Επειτα, μιά
νύχτα πού έπαιτανα στὸ σπίτι,
μοῦρχεται ένα κομμάτι μύρμυρο

— Ἐφέτος θά δῆς ξεκούραστα τήν παρέλασι, γυναῖκούλα μου!...

— Ό δειλός...

— Ἰσὶα τὸ κορμί σας, παιδιά!... Φτάνουμε
αὐτοὺς ἐπίσημους!...

— Ε, κύριος! Τελείωσε ή παρέλασι!...

— Δὲν πειράζει, Ἀντωνίτσα μου... Ἐσὺ νά βλέπῃς καλά!...

— Ἄντε νά δοῦμε, βρὲ γυναίκα, πὼς θά βγῇ τὸ
καφάσι, ἐκεῖ πού τὸ σφηνώσαμε!...

ΤΑΧΥΡΟΜΕΙΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Το παράδειγμα της ανεμώνας

«Αγαπημένη μου,

Χτές, μιά συντροφιά από θεοτέρες, ανεμώνες, ήρθε να προυπαντήση με χαρούμενα χρώματα, με φανταχτερή αίσιοδοξία, την απελπισία που μου χάρισε τόσο σπάταλα ή στερήσι σου... Μια πολύχρωμη παρέα από νεανικά αφρόντιστα κεφαλάκια, που τα κουνούσε πέρα-δω ή Βορριάς άπάνω στους λεπτούς τους μίσχους. Ο Βορριάς που καθηφόριζε από τα χιονισμένα βουνά, και δεν κατάφερε να γίνη ζέφυρος, γιατί δεν τον άφινε ένα τελευταίο χειμωνιάτικο πείσμα του Μάρτη... Δεκαράκι όμως οι ανεμώνες! Τό φύσημα του Βορριά δεν κατάφερε παρά να τις κάνει να χορεύουν χαρούμενα, με θεοτέρες, το κέφι, τις πιο κομψές γκαζόντες και το πιο γραφικά μενούεττα πάνω στο παλκοσένικο της καινούργιας χλόης κάτω από τον άμφιβολο προβολέα ενός ήλιου που αναδύσθηκε από ψηλά κατά το κέφι της συννεφιάς... Μου φάνηκαν όλες αυτές οι ζωηρόχρωμες ανεμώνες σαν σφραγίδες της άνοιξης άπάνω στο βλοσυρό καθεστώς του χειμώνα. Ξαν πολύχρωμα χαμόγελα πάνω στο ξεπαγιασμένο πρόσωπο του Μάρτη...

Τόσην αίσιοδοξία διωχετεύσανε μέσα μου βαθειά μου, που, γυρίζοντας στο μικρό ταβερνάκι του χωριού — με σημέρι — μπροστά σ' ένα καλοαναμμένο τζάκι με κληματόδερες και πουρνάρι, πήρα χαρτί και μολυβί και ύμνησα μ' ένθουσιασμό τις ανεμώνες. Οι στίχοι αναδύθηκαν από μέσα μου, με μιά καταπληκτική εύκολία. Είναι θερμοί και ειλκρινείς. Αξίζουν όμως: Κρίνε μόνη σου:

Μοιάζει σαν έκδρομή κι' ή ζωή μας στις μαγεύρες του ονείρου πλαγές που ζολίζει απαλά την ψυχή μας μ' ήνους, χρώματα άχνα κι' εύδιές... Τα λιβάδια όποιος τρέχοντας σκίζει, με χαρά εφάνικα σταματά, στο γροσίδο: απαλά γονατίζει και γλυκά μιά ανεμώνη κυττά...

Παγωμένη κι' αν είναι όλη ή ρύσι στη νεκρή του χειμώνα έσοχή, μιά μικρούλα ανεμώνη θ' άφ'ισή λίγο φως να γλυστράη στην ψυχή... Λίγο φως — άνοιξιάτικη έλπίδα — σαν καινούργιας ζωής το φίλ, μιά άπαλ'όχρωμη δροσοσταλίδω στο χεϊμώνα το σκούρο χαλί...

Ανεμώνη, μικρή μου ανεμώνη, που λουλούδιασες μέσ' στο Βορριά, φέρνεις άνοιξη μέσ' στο χεϊμώνα και μιά άπρόσμενη καλοκαιρία... Είσαι σύμβολο άγέραςτης νεότης μ' ένα χρώμα γλυκό, τρυφερό, σ' έχει ή φύσι όμορφιά κι' όδηγό της πτό χεϊμώνασμά το παγερό...

»Σού είπα: Νομίζω ότι είναι ειλκρινείς οι στίχοι μου. Η μικρή ανεμώνη είναι όμορφιά κι' όδηγός της παγωμένης φύσης στον κρυσταλλιασμένο δρόμο του χειμώνα! Είναι λάβαρο της αίσιοδοξίας μέσ' στη γκρίζα καταχνιά των χειμωνιάτικων ύπολοιπων. Είναι ό μικρός θαυματουργός μάγος που ύψώνει το ντελικάτο μίσχο του σαν παντοδύναμο ραβδί και μεταβάλλει την κακοκαιρία σε όλόφωτο πανηγύρι. ό μικροσκοπικός άλχημιστής που έχει την καταπληκτική ικανότητα να μεταβάλλη τη μαυρίλα σε άναλυτο έπουράνιο χρυσάφι!

»Μ' έκανε να ντραπώ χτές ή ανεμώνη! Μου δίδαξε με τον πιο πανηγυρικό τρόπο πως με πρώτη ύλη το σκοτάδι και τη λύπη, μπορεί ωραίατα να δημιουργηθή φώς και χαρά... Κι' έχω κολλήσει με όδυνήρη έπιμονή άπάνω στο σκοτάδι και στη λύπη του χαμού σου. Δεν είναι ντροπή μου;... Κι' όμως, δεν βρίσκω... Ο δικός μου χειμώνας δεν έχει άνοιξη... Το σκοτάδι, μου δεν τρυπιέται με κανένα, ούτε το πιο άναμικό φώς...

»Κι' οι άνοιξεις, και τα καλοκαίρια, θάναι για μένα πάντα χειμώνας χωρίς έσένα!>

«Αγαπημένη μου,

»Τό γράμμα σου με γέμισε χαρά. Η ανεμώνη σου έκανε το θαύμα της: Έφερε την άνοιξη μέσ' στο βαρύ χειμώνα σου του χωριού μου! Το παράδειγμα της ανεμώνας έφτασε κι' ως τη ναρκωμένη μου ψυχή για να τη γεμίση πολύχρωμες άνοιξιάτικες άνταυγίες.

»Είναι βαρύ, έχεις δική, τ' χειμώνασμά του χωριού μου... Πιο βαρύ από κάθε χειμώνασμά της φύσης. Κι' όσο κι' αν θέλουμε, δεν είναι δυνατό να το μεταβάλουμε ποτέ σε άληθινή χαρούμενη άνοιξη. Αντιδρά με πεισματάρικη δύναμη ή πονεμένη με ψυχή, γαντζωμένη άπελπισία στη θύμησή του έρωτα που χάθηκε, χωρίς όμως και να σβύση...

»Υπάρχει όμως — ξέχασες; — κι' ένας άλλος τρόπος άναμφίβολα πιο σίγουρος για να μιμηθούμε το παράδειγμα της ανεμώνας: Να φέρουμε πραγματικά την άνοιξη στις ψυχές μας διώχνοντας άποφασιστικά το χειμώνα του χωριού μου μ' ένα έαρινό μας σμίξιμο! Έλα! Φτάνουν οι πόνοι και τα δάκρυα, κι' οι άπελπισίες! Οι καινούργιες ανεμώνες άς άνθίσουνε και στις καρδιές μας, κι' ό Βορριάς άς γίνη όλόχαρος μυρωμένος ζέφυρος.

»Έλα! Δεν αξίζει πια να παιδεύομαστε στα νύχια της άπελπισίας. Έλα να βγούμε στα καταπράσινα κ'ράσπεδα της έξοχής, να μαζέψουμε το πρώτα λουλούδι που άκολουθήσανε της άνεμώνας το τολμηρό παράδειγμα. Άς ακολουθήσουμε κι' έμεις το ίδιο παράδειγμα κι' άς διώξουμε για πάντα μακριά μας το χειμώνα με τα χείλια ένωμένα κάτω από τα όλόχρυσα χάδια του ήλιου και τα χαρούμενα πετάγματα των χελιδνιών που ξαναγυρίζουνε»

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟΙΣΙΑΤΙΚΗ ΜΟΔΑ

Τό χαριτωμένο αυτό άν. γάτιο μοντέλο, που παρουσιάζει στή Ρώμη ένας γνωστός οίκος μόδας, είναι από ραγιών έμπριμέ και μαύρο, φανερώνει δέ καθαρά έπηρεασμένο από μιά όλλανδική φορεσιά.

ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΛΑΣΤΙΚΟ

Αν έκμεταλλεύταν καλύτερα την καταπληκτική ελαστικότητα των χεριών του, ό Γάλλος Λεόν Μόλ, θα μπορούσε να κερδίσει πολύ περισσότερα χρήματα σ' ένα θέατρο ποικιλίας, παρ' όσα από το έπάγγελμά του έλαοιόχρωμαστού, που δεν έννοει με κανένα τρόπο να έγκαταλείψη. Στή φωτογραφία μας ό Λεόν Μόλ, τή στιγμή που ζυγιάζει με το δικό του τρόπο!

ΟΧΙΩ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΙ μπροστά στο Ναπολέοντα

Πώς διέσπασαν τον άγγλικό άποκλεισμό στα γαλλικά παράλια

Από τα 1800 ως τα 1804 όχτώ καράβια, που τα τρία ήταν Ψαρριανά, τρία Υδραίικα, και δυο Σπεσιώτικα τραβούσαν προς τα παράλια της Γαλλίας.

Όταν έφτασαν άπέναντι στην Τουλώνα, συνεννοήθηκαν με τα ναυτικά σήματα μιά όλόκληρη ώρα. Έπειτα άνοίχτηκαν στο πέλαγος. Έκει οι καπετάνιοι παρέδωσαν το τιμόνι στο ναύκληρο και κατέβηκαν στην καμπίνα τους.

Πήραν τότε τους ναυτικούς χάρτες κι' έκαναν με προσοχή τους ύπολογισμούς τους.

Κατόπιν άπεφάσισαν να βγούν έξω. Ήταν ένθουσιασμένοι, αλλά κι' άνησυχoi. Καί δεν είχαν άδικο. Ήθελαν να διασπασούν τον άποκλεισμό των γαλλικών παραλλίων από τους Άγγλους και να τροφοδοτήσουν την Τουλώνα και τη Μασσαλία. Είχαν δ'ε την έλπίδα ότι θα κατάφερναν να ξεγελάσουν τους Άγγλους, μολόντι τους θεωρούσαν καλούς ναυτικούς.

Η νύχτα πλησίαζε. Άρχισαν λοιπόν οι προετοιμασίες.

Παιδιά άτόψε θα σπάσουμε το μπλόκο (άποκλεισμό) φώναξε ό Ύδραίος καπετάνιος στους ναύτες του.

Βάλτε τα δυνάτα σας, παιδιά! φώναξε ό Ψαρριανός.

Θά γελάσουμε πολύ με τους Έγγλέζους! έλεγε ό Σπεσιώτης καπετάνιος.

Και οι ναύτες άπάντησαν:

— Δεν είμαστε δ'α πρώταρες!

— Μόνο στο μεθόρι μας περνούν, έλεγε άλλος, που συνήθιζε να το τσούζει.

Όταν νύχτωσε, έτοιμάστηκαν νιά την έφοδο. Μ' ένα σήμα άρχισαν να σηκώνουν τα πανιά, που ύποπτοσαν από τον άέρα σαν δαιμονισμένα.

Τή στιγμή εκείνη ένας ναύτης φώναξε:

— Καπετάνιο, κοράβι στην πλώρη!

— Έξω μόλα φλόκου! φώναξε ό καπετάνιος. Σταβέντο το τιμόνι!

Κι' έτρεξε να πάση ό ίδιος το τιμόνι στα χέρια του. Έτσι το καράβι λοξοδρόμησε κι' άτόφυγε τον κίνδυνο.

Τράβηξε ποδ' την Τουλώνα, όπου έφτασε το πρωί. Τα άλλα είχαν φτάσει στο λιμάνι της Τουλώνας από τα ημερώματα κι' άλλα τέσσερα βρέθηκαν στο λιμάνι της Μασσαλίας.

Οι καπετάνιοι λοιπόν παράδωσαν το σιτάρι που είχαν φέρει άφου συνεννοήθηκαν πρώτα με τις άρχές, να τους δοθή γρήγορα το αντίτιμό του.

Οι καιροί όμως ήταν άσχημοι νιά τη Γαλλία! Έτσι οι άρχες δεν μπόρεσαν να εκπληρώσουν τις ύποσχέσεις τους και να πληρώσουν τους Έλληνες ναυτικούς. Τα καράβια έμειναν στα λιμάνια αυτά ένάμισο χρόνο, χωρίς οι καπετάνιοι να πάρουν πένταρο.

Τα θέληματα αναγκάστηκαν να εργάζονται στο ναύσταθμο της Τουλώνας και στα ναυπηγεία της Μασσαλίας.

Στό τέλος άπελπίστηκαν. Σκέφτηκαν να πάνε στο Παρίσι, όπου άκουγαν ότι είχε γυρίσει νικητής ό Ναπολέων.

Αλλά και πάλι δεν στάθηκαν τυχεροί. Τρεις μήνες έμειναν στο Παρίσι χωρίς να καταφέρουν τίποτα.

Μιά μέρα, λοιπόν, που καθόντουσαν κάτω από μιά γέφυρα του Σηκουάνα, είδαν ένα γέροντα, που προχώρησε προς το μέρος τους με βήμα σταθερό. Κι' άφου τους άγκάλιασε άρχισε να φιλή τους καπετάνιους. Τους ρώτησε άκόμα από που έρχόντουσαν και τί ήθελαν στο Παρίσι.

— Νά, του λέει τότε ό Ύδραίος καπετάνιος, ένάμισο χρόνο έχω το καράβι στη Μαρσίλια κι' ό Φραντζέζος δεν μου πληρώνει το σιτάρι...

— Και πότε ήρθατε εδώ;

— Δέ μου λες έσύ, Φράγκος είσαι; ρώτησε το γέροντα ό Ψαρριανός καπετάνιος.

— Όχι. Έλληνας από τη Χίο...

— Ό Έλληνας από τη Χίο ήταν ό Άδωνάντιος Κοραή!

Περνώντας τη γέφυρα, τους άκουσε να μιλούν έλληνικά, ένθουσιαστικ' και κατέβηκε να γνωρίσει τους συμπατριώτες του.

Ο διδάσκαλος του Έθνους, όταν έμαθε την ύπόθεσι των καπετάνιων, τους έγραψε τη διεύθυνσι του σπιτιού του, για να περάσουν την άλλη μέρα

να τον δοϋν και να φροντίση γι' αυτούς.

Πραγματικά, οι καπετάνιοι πήγαν και βρήκαν τον Μεγάλο Διδάσκαλο να γράφη μιά άναφορά προς το πρώτο Υπάτο της Γαλλίας. Κι' άφου τελείωσε τους προσκάλεσε να ύπογράψουν.

Εκείνοι όμως άπάντησαν ότι όχι γαλλικά, άλλ' ούτε και έλληνικά δεν ήξεραν.

Αυτό στενοχώρησε πολύ τον Κοραή. Έπειτα όταν τους κατεύδανε, έιπε στους άμαξάδες να δηγήσουν την άλλη μέρα τους καπετάνιους στον Κεραμεικό, για να δώσουν οι ίδιοι την άναφορά τους στο Ναπολέοντα, που θα έκανε έπιθεώρησι μιάς στρατιωτικής μονάδας...

Την άλλη μέρα λοιπόν οι καπετάνιοι ζυγίστηκαν. Έβαλαν τα γιορτινά τους και την ώριμένη ώρα περίμεναν την έξοδο του Ναπολέοντος.

Ανέβησαν μάλιστα στον Ψαρριανό Γεώργιο Μικ' Κακδή ή Μικαρό να επιδώρη την άναφορά τους.

Έτσι, μόλις βγήκε ό Ναπολέων, οι καπετάνιοι μπήκαν μπροστά του, έμπυλίζοντας το δρόμο του.

Οι αξιωματικοί που τον άκολουθούσαν, άναστατόθηκαν κι' έσυραν τά σπαθιά τους.

Ο Ναπολέων όμως σταμάτησε το άλόγ' του, πήρε την άναφορά και άναγκάστηκε να καλέση διερμηνέα για να του εξηγήσουν τί ζητούσαν.

Ο διερμηνέας τότε τους έιπε να παουσιαστούν την άλλη μέρα στα Άνάτορα.

Στίς 10 ή ώρα, την άλλη μέρα, τ' άμάξια με τους καπετάνιους βρισκόνταν μπροστά στον Κεραμεικό. Οι άμαξάδες ζήτησαν από τους σελίκους να έπιτρέψουν την είσοδο στους καπετάνιους. Ήταν διαταγή του Υπάτου.

Εκείνοι όμως άρχισαν να γελούν και να κοροϊδεύουν.

Οι καπετάνιοι νομίζοντας ότι οι χρυσοντυμένοι εκείνοι ήσαν άξιωματικοί, έκαναν ύπομνη. Άλλ' όταν έμαθαν ότι ήσαν ύποπτες φυλές...

Δεν ήρθαμε εδώ να μιλάμε με δούλους! φώναξε ένας ήλιοκαμένος Ύδραίος.

Τότε μπήκε στη μέση ένας Ψαρριανός και, με τα λίγα γαλλικά και ιταλικά που ήξερε, τους έιπε:

— Ο πρώτος Υπάτος μ'ας έιπε να 'ρθούμε στίς 10. Έσείς δεν κάνετε και περιμένει... Θά το πούμε πως έσείς δεν μ'ας άφήσατε ν' άνεθούμε άπάνω.

Η φούερα αυτή έπιασε τόπο άμείως.

Οι καπετάνιοι μπήκαν στην αίθουσα των άνακτόρων. Ο Ναπολέων περίμενε, έχοντας πλάι το διερμηνέα.

Τι ζητάτε από την Γαλλία για την μεγάλη εύεργεσία που της προσφέρατε; τους ρώτησε.

— Τίποτα! Τα καράβια μας και τα θούρα (έρμα), άπάντησαν εκείνοι.

— Δεν ζητάτε τίποτ' άλλο;

— Την ύγεία σου, και να μ'ας άφήσουν να φύγουμε...

— Ποιός σας έγραψε την άναφορά;

— Ένας γέρος Χιώτης.

— Πώς άνοιάστηκε;

— Δεν έξέρουμε...

Ο Ναπολέων γέλασε και ρώτησε: — Ποιός είναι ό Μολιός;

— Έγώ άπάντησε ό Ψαρριανός.

Ο Ναπολέων σηκώθηκε τότε, πλησίασε το γενναίο ναυτικό και βγάζοντας το ρολόι του με την άλυσίδα, το πέρασε στην ζώνη του έκπληκτου καπετάνιου.

— Η Γαλλία, του έιπε, μ' έμένα τον πρώτο Άρχοντα σε εύχαριστώ γιατί έσωσες δυό φορές μιά από τις πρώτες πόλεις της. Δέξου αυτό το ένθύμιο από το Ναπολέοντα!...

Έπειτα, ό Ναπολέων, άφου έμαθε την τιμή του σταριού, άφησε τους καπετάνιους να φύγουν με την ύπόσχεσι ότι, όταν φτάσουν στα λιμάνια της Τουλώνας και της Μασσαλίας, θα βρουν τα καράβια τους έτοιμα γι' άναχώρησι και θα πάρουν και τα λεφτά τους.

Την ίδια μέρα οι καπετάνιοι έπισκέφθηκαν τον Άδωνάντιο Κοραή για να τον εύχαριστήσουν. Ο διδάσκαλος του Έθνους τους κράτησε τρεις ώρες για να μιλήση μαζί τους για την Έλλάδα.

Κι' όταν σηκώθηκαν να φύγουν, ό Κοραής τους ρώτησε:

— Άμ' πόσα χρόνια είσ' εδώ κάτω;

— Πολλά, άπάντησε ό Κοραής.

— Άμ' πως έρολογιέσαι και μεταλαβαίνεις; Έσύ φράγκεμε!

Ο Κοραής γέλασε με την άφέλεια του. Οι άτρομητοι Έλληνες καπετάνιοι μόλις έφτασαν στην Τουλώνα και Μασσαλία βρήκαν τα καράβια τους έτοιμα γι' άναχώρησι. Πήραν κατοπιν και την άξια του φορτίου τους και γύρισαν ήσυχα στην Έλλάδα.

Αθηναϊκά Έδικαιρα

ΤΟ «ΔΩΡΟΝ»

Τό περίφημον το «δωρον» το γνωστόν πασχαλινό, που έδίδετο συνήθως για τού Πάσχα τον άμνόν, αν και πλούσιον δεν ήτο, άλλα μάλλον... άχαμόν, τό εύρηκαν περισσό, και έκτάκτως κι' άπρόοπτως περικόπουν το μισό! Κι' έπομένως τώρα έτσι, π'ας ύπάλληλος, ό τάλας, και αυτός θα περικόψη τας μεγάλας του... σπατάλας!

*

Κόψε ό ένας κόψε ό άλλος, με μικρή μάλλον ζημία, δ'α ένισχυθούν κατά τι τα δημόσια ταμεία.

Κι' έτσι κατ' αυτόν τον τρόπον, το τονίζω κατά (κόρον, και τό κράτος μας λαμβάνει το πασχαλινόν του... (δωρον!

ΕΠΙΣΟΔΙΟΝ

Λοιπόν, συνέβη κατ' αυτάς, και μία παρεξήγησις με δύο βουλευτάς.

Πού, αν κι' ήσαν συναδέλφοι κι' οι δυό στο ίδιο (κόμμα,

άφου πρώτα πολύ χοντρά τα είπαν με τό στόμα, δρόντως εκινήθησαν για να χειροδικήσουν και τη διαφωνία τους ξυλοπρεπώς να λύσουν.

*

Αϊ, πλέον ήτανε καιρός για λίγο νταβατούρι. Λίγος καυγάς χρειάζεται κι' όχι μόνο γουζούρι. Διότι δίχως συμπλοκή με και γροθιές δυο-τρεις, ό,τι κι' αν ήτε, κύριοι, δεν σώζεται ή πατρίς!

ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΑ ΤΗΣ ΜΑΣΣΑΣ

Είς το Μιλάνο προσεχώς, ύπό τας εύλογίας μαγειρών, ματ' και γκαρσονιών και έλλανοδικών, παγκόσμιος θά διεξαθ'ή «άγων πολυφαγίας» όστις θα είναι γεγονός όντως ιστορικόν.

*

Θά λάβουν μέρος διεθνείς γνωστοί πολυφαγάδες. Και θά έπιπέση έκαστος με όρεξι και χάσι, στα ψάρια και στα κρέατα και στις μακαρονάδες, φιλοδοξών το σχετικό «πρωταθλήμα» να πάρη!

*

Εμείς, βέβαια, οι Έλληνες, λόγω ή χρόνια «κρίσις», σ' αυτό το σπόρ δεν έχουμε καθόλου συνήθεισι. Άλλα στο διαγωνισμό άς σπεύσουμε να πάμε όσοι μπορούμε, δηλαδή κι' άς φάμε... όσο φάμε!

ΤΟ ΤΣΙΓΑΡΟ

Κι' άλλη μείωσις καπνού, ήτοι ελάττωσις και αλλη του φουμαρόντος κοινού, που προθύμως πιά δεν δίνει τα καλά του παραδάκια, για να στέλνη στον άέρα γαλάνα δαχτυλιδάκια.

*

Κάθε μήνας που περνάει, πάει στα κάτω το τσιγάρο. Πλήθος καπνιστών, με πείσμα, λένε: «Δεν ξαναφου... (μαρώ!)»

Κι' όλο κάτω, όλο κάτω, κάποια μέσα αυτόματως, θά το κόψη δίχως άλλο και αυτός ό... Παπαστράτος!

ΑΛΟΓΟΛΑΘΡΕΜΠΟΡΙΟ

Άλλο σκάνδαλον άλόγων. Κατηγγέλθη τελευταίως πως λαθρεμπορίου τρόπος έφορμώζετο σπουδαίως.

Κάποιοι εύφεις, τ' όντι, και γεροί σ' αλήθεια πόντοι,

τό συνάλλαγμα εβγάσαν, όμαλως κατά τους τύπους φερόντες, ως τάχα άξιας, κατ' ήρωα έπαινον, που τους πηγαίνουν στο Δέλτα, ως μεγάλα φαβοί!

ένω είχανε πιο χάλια κι' απ' του Κόλλια το Ντορή

*

Κι' ή... ή π'όθεις εις των ίππων, ως μοιραϊόν ήτο (να γίνη,

περιήλθεν άρμολίως τώρα στη δικαιοσύνη,

ήτις και θ' ανακαλύψη όλους τους θωσείς έκείνους κι' άσφαλώς θά τιμωρήση άυστηρώς τους... ή π'ευ (θύνους!

ΠΑΝ ΠΑΠ.

Ο ΛΟΡΔΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Η Κ. ΤΣΕΡΥ: Καθαρή και περιποιητική νοικοκυρά και μητέρα θυμωμένη κόρης. ΠΗΤΕΡ ΚΑΙ ΑΛΑΝ: Νεαροί φίλοι. Μία συνηγορία.
(Η υπόθεση στο Λονδίνο)

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο σπίτι της κ. Τσέρυ. Δύο ή ώρα μετά τα μεσάνυχτα. Στο δωμάτιο του Πήτερ, το πάρτυ συνεχίζεται... Η κ. Τσέρυ ξυπνά).
Η Κ. ΤΣΕΡΥ (κουτάει την ώρα): Δύο!... Τους τρελλούς! Ξεσηκώσαν ολόκληρη τη γειτονιά! (Σηκώνεται από το κρεβάτι. Φορέι μία ρόμπα της και κατεβαίνει στο δωμάτιο του ενοικιαστή της Πήτερ. Ανοίγει την πόρτα και στέκεται στο κατώφλι).

ΟΛΟΙ (μεθυμένοι): Λόγο! Λόγο!
Η Κ. ΤΣΕΡΥ: Ήσυχία!... Θα μιλήσω. Λοιπόν, πρώτον: Σηκώθηκε και φύγετε όλοι! Δεύτερον: Εσείς, κυρίες Πήτερ, να ετοιμάσετε τα πράγματά σας και στο τέλος της εβδομάδας, να μου αδειάσετε το διαμέρισμά! ΠΗΤΕΡ: Ω, κυρία Τσέρυ! Γιατί είσαστε τόσο σκληρή; Κάνεμε ένα μικρό γλέντι...
Η Κ. ΤΣΕΡΥ: Μικρό γλέντι; Ξ; Ευπνήσατε όλη τη γειτονιά! Το ξέρετε; Να φύγετε!... ΠΗΤΕΡ: Μα είχα την επέτειο των γενεθλίων μου, κυρία Τσέρυ... Είμαστε νέοι και το ρίξαμε λίγο έξω!... Τί κακό κάνουμε!...
Η Κ. ΤΣΕΡΥ: Έξω!... Έξω γρήγορα! Όλοι σας!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Την άλλη μέρα. Στο δρόμο).
ΠΗΤΕΡ (Απελπισμένος): Άστα, Άλαν! Η σπιτονοικοκυρά μου είναι άεστη!

στη. Στο τέλος της εβδομάδας, φεύγω από τον...παράδεισο!
ΑΛΑΝ: Μη μου το λές! Σωστός παράδεισος, λοιπόν, Ξ;
ΠΗΤΕΡ (Ψευδοκαίει): Τί μαγειρέμα! Τί καθαριότητα! Άμ' ή κόρη της;
ΑΛΑΝ: Έχει και κόρη; (Γλύφεται). Λέει τίποτα;...
ΠΗΤΕΡ: Άστα!... Πολύ περιποιητική και βολική. Ούφ! Θα σκάσω από το κακό μου! ΑΛΑΝ: Βλάκα! Πέσε γονατιστός στα πόδια της και ζήτησε της συγγνώμης!...
ΠΗΤΕΡ: Μήπως και κάνω τίποτ' άλλο από τη νύχτα του γρουσουζίκου εκείνου πάρτυ; Όλοένα γονατίζω, κλαίω και παρακαλώ... Μα, τίποτα!

ΑΛΑΝ: Άντρε! Βρες τότε το κουμπί! ΠΗΤΕΡ (Έκπληκτος): Ποιο κουμπί;
ΑΛΑΝ: Γυναίκα είναι. Θάχει κάποια αδυναμία! Ένα κρυφό κουμπί.

ΠΗΤΕΡ: Δεν την ξέρεις, την κυρία Τσέρυ. Είναι γυναίκα με σιδερένια θέληση.

ΑΛΑΝ: Πρόσφερε της, κάθε πρωί, λουλούδια... Πάρτην στο θέατρο. Ύποσχέσου της μία καλή θέσι στην εξέδρα, στη γιορτή της Στέφης...

ΠΗΤΕΡ: Τα λουλούδια και το θέατρο δεν θα την συγκινήσουν. Άλλα ή παρουσία της στη Στέφη!... Είναι φιλόδοξη και ανόμη!

ΑΛΑΝ: Ήραία! Πες της πως έχεις συγγενείς άριστοκράτες!...

ΠΗΤΕΡ: Ε, κι ύστερα; Έχω;
ΑΛΑΝ: Πως δεν έχεις; Εμένα!... Είμαι ο εξάδελφός σου! (Ύφος). Είμαι ο λόρδος Τσάντλερ! Θάρρω στο διαμέρισμά σου το Σάββατο να πάρω το τσάι...

ΣΚΗΝΗ 3η

(Σάββατο πρωί. Στο διαμέρισμα του Πήτερ).

ΠΗΤΕΡ (Διστακτικά): Κυρία Τσέρυ... Το απόγευμα θάρρη ένας φίλος μου για τσάι.

Η Κ. ΤΣΕΡΥ (Αυστηρά): Μήπως κανένας από εκείνους που ήρθαν στο πάρτυ;...

ΠΗΤΕΡ: Όχι!... Όχι!... Τώρα πρόκειται για σοβαρή επίσκεψη. Θάρρη ο εξάδελφός μου, ο λόρδος Τσάντλερ!

Η Κ. ΤΣΕΡΥ (Κατάπληκτη): Θέλεις να πής, ότι έχεις λόρδο συγγενή;

ΠΗΤΕΡ: Βέβαια, κυρία Τσέρυ. Και σ'ας ζητώ συγγνώμην που δεν σ'ας το ανέφερα με-χρι σήμερα... Λοιπόν, ο εξάδελφός μου έρχεται στο Λονδίνο να επισκεφθί τους ράφτες του...

Για την γιορτή της Στέφης, κυρία Τσέρυ! Η Κ. ΤΣΕΡΥ (Αναστενάζει): Είπατε ότι είναι λόρδος και θα παραστή στη Στέφη;

ΠΗΤΕΡ: Μα φυσικά, κυρία Τσέρυ! Είναι λόρδος... Δεν ξέρει όμως, ότι φεύγω απ' το διαμέρισμά σας...

ΣΚΗΝΗ 4η

(Απόγευμα. Χτύπος στην πόρτα. Ο «λόρδος» φτάνει. Ακολουθούν συστάσεις).

ΠΗΤΕΡ: Η σπιτονοικοκυρά μου ή κ. Τσέρυ... Ο εξάδελφός μου, λόρδος Τσάντλερ. (Η Κ. Τσέρυ ξεροκαταπίνει).

ΑΛΑΝ: Τί υπέροχη εξέδρα!...

ΠΗΤΕΡ: Καλά! Όλοι στον πύργο είναι καλά;...

ΑΛΑΝ: Σε ποιόν απ' όλους;

ΠΗΤΕΡ: Αυτόν που αγόρασε πέρυσσι...

ΑΛΑΝ: Ά, Πολύ καλά! Ευχαριστώ... Σου στέλνουν όλοι τους χαιρετισμούς τους και ρωτούν πότε θα πάς για το κυνήγι...

ΠΗΤΕΡ (Αποκρυπάζοντας την σπιτονοικοκυρά του): Έλπιζω στο τέλος της εβδομάδας...

Η Κ. ΤΣΕΡΥ (Μελιστάλαχτα): Πως πήγαν οι πρόδες σας, λόρδε Τσάντλερ;

ΑΛΑΝ: Οι πρόδες; Ποιές πρόδες;

ΠΗΤΕΡ (Προλαμβάνει): Των κοστούμιών σου, εξάδελφε! Είχα πη στην κυρία Τσέρυ, ότι ήρθες στο Λονδίνο για να επισκεφθής τους ραφτάδες σου για τα επίσημα κοστούμια σου που θα φορέσεις στη Στέφη...

ΑΛΑΝ: Ά, για τα κοστούμια μου; (Στην κυρία Τσέρυ): Ά! Πολύ καλά! Έδωσα του κόσμου τα λεφτά!... Τώρα ψάχνω να βρω και μία κορώνα. Η παλιά που έχω, δεν μου αρέσει!

ΠΗΤΕΡ: Θάρρω πως θα ξέρης, εξάδελφε, ότι τώρα η δική μας οικονομική κατάσταση δεν είναι ανήλικη...

ΑΛΑΝ: Ξέρω... Ξέρω... Βλέπω το περιβάλλον που μένεις.

ΠΗΤΕΡ: Η Κυβέρνηση μας πήρε τ' ανθρώπων κυρία...

ΑΛΑΝ (Στην κ. Τσέρυ): Έχει δίκιο ο εξάδελφός μου!... Ολόκληρες γενιές είχαμε τ' ανθρακωρύχια αυτά... Τί να γίνει όμως; Πρώτα το συμφέρον του Κράτους!

Η Κ. ΤΣΕΡΥ: Και δεν καίτε τώρα κάρβουνα στον πύργο σας, λόρδε Τσάντλερ;

ΑΛΑΝ: Να σ'ας πω, κυρία μου. Η μητέρα μου ή δούκισσα, μεταχειρίζεται ξύλα από τα δάση μας. (Εξετάζει το δωμάτιο). Βλέπω, εξάδελφε, ότι εδώ στο Λονδίνο έχει τακτοποιηθεί μία χαρά... Μακάρι να δρυσκα κι εγώ ένα διαμέρισμα σαν το δικό σου.

ΠΗΤΕΡ: Ναι. Είμαι πολύ ευχαριστημένος από το διαμέρισμά μου...

ΑΛΑΝ: Δεν πιστεύω να σκέπτεσαι να φύγεις απ' εδώ; Θάναί σωστή τρέλλα!

ΠΗΤΕΡ: Δεν σκέπτομαι τέτοιο πράγμα, αλλά η κυρία Τσέρυ έχει διαφορετική γνώμη. Δεν είναι έτσι, κυρία Τσέρυ;

Η Κ. ΤΣΕΡΥ (Με υπεκφυγή): Εμένα θα μου επιτρέψετε, λόρδε Τσάντλερ... Πηγαίνω να ετοιμάσω το τσάι. (Φεύγει γελαστή).

ΣΚΗΝΗ 5η

(Στο ίδιο μέρος).

ΑΛΑΝ (Ψιθυριστά): Πως τα βλέπεις τα πράγματα; Δεν έπιασε η... μηχανή;

ΠΗΤΕΡ: Έτσι φαίνεται... Γελαστή την είδα! Προς Θεού όμως! Ελάττωσε τα πλούτη σου!...

ΑΛΑΝ: Καλά. Θα τα περιορίσω.

ΠΗΤΕΡ: Και μην ξεχάσεις να της πής, ότι διαθέτεις εισιτήρια για την εξέδρα των ευγενών και των επίσημων, που θα τα προσφέρεις στους καλούς σου φίλους.

ΑΛΑΝ: Καλά που μου το θύμισες. Αυτό θα της το πω ιδιαίτερος...

ΠΗΤΕΡ: Γιατί ιδιαίτερος;

ΑΛΑΝ: Για να μου δοθεί συγχρόνως ή ευκαιρία να της μιλήσω και για μένα...

ΠΗΤΕΡ: Καλή ή ιδέα σου. Την ώρα που θα φεύγης, θα σε συνοδεύσω ως το δρόμο... Τότε μπορείς να κοιταχθείς στο κατώφλι, για να την χαιρετήσεις και της σκάσης το παραμυθί Ξ;

ΑΛΑΝ: Καλά λές. Έτσι να γίνει;

ΠΗΤΕΡ: Το νου σου όμως; Κούταξε να την τυλίξης.

ΑΛΑΝ: Διάβολε! Τί λόρδος είμαι; Να μην μπορώ να θαμπώσω μία απλή νοικοκυρά!...

ΣΚΗΝΗ 6η

(Έπειτα από μία ώρα. Ο Πήτερ περιμένει άποχαρητση ο Άλαν στο κατώφλι του σπιτιού της σπιτονοικοκυράς του. Σε λίγο φτάνει ο Άλαν).

ΠΗΤΕΡ (Ανησυχός): Τί έγινε; Γιατί άργησες; Δέχτηκε;

ΑΛΑΝ (Περιφροντής): Είχες δίκιο, Πήτερ. Αυτή η γυναίκα έχει σιδερένια θέληση.

ΠΗΤΕΡ: Το ξέρω! Την έψαχες όμως;

ΑΛΑΝ: Να σου πω: Δεν ήθελε πραγματικά να σε διώξη. Ήθελε μόνο να σου δώσει ένα μάθημα! Γι' αυτό σε φοβήθηκε!

ΠΗΤΕΡ (Με ανακούφιση): Άχ, έφυγε ένα βάρος από πάνω μου!

ΑΛΑΝ: Δυστυχώς όμως τώρα θα σε διώξη, γιατί χρειάζεται το διαμέρισμά.

ΠΗΤΕΡ: Πως! Τό χρειάζεται; Για ποιόν;

ΑΛΑΝ: Για μένα! Εγκαθίσταμαι εδώ στο τέλος της εβδομάδας!

ΠΗΤΕΡ: Όχι! Θα μου το πληρώσεις!... (Ανυπαίχτος)

ANTONY PIQUA

ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ ΒΑΣ

Κρέμες από χλωροφύλλη και χυμό καρπών

ΓΙΑ την επιδερμίδα των γυναικών κατ' την άνοιξη ασχολήθηκε εσχάτως ειδικός συνεργάτης μας, αλλ' εξαιρετικό ενδιαφέρον παρουσιάζει το κατωτέρω άρθρο της Αμερικανίδος δερματολόγου και αισθητικής Νόρας Μάξουελ, που συμπληρώνει ότι πρέπει να ξέρουμε γι' αυτό το ζήτημα.

Αν κυττάξουμε ένα λεπτό κομμάτι δέρματος με το φακό ενός μικροσκοπίου θα διακρίνουμε σ' αυτό διαφόρους τύπους αδένων, μας λέει η Νόρα Μάξουελ. Οι κυριώτεροι είναι οι σμηγματορροϊκοί (το σμήγμα που εκκρίνεται απ' αυτούς είναι μία λιπαρή ουσία, που αυξάνει την αντοχή και το άδιαπέραστο του δέρματος) και οι ιδρωτοποιοί, από τους οποίους εκκρίνεται ο ιδρώτας και μαζί σ' αυτόν διάφορες άκαθαρσίες που περιέχονται μέσα στο αίμα.

Εκτός από τους αδένες, θα ιδούμε επίσης στο δέρμα — με το μικροσκόπιο πάντοτε — αναρίθμητα πλέγματα νευριδίων και μικροσκοπικών αιμοφόρων αγγείων. Τα δεύτερα μεταφέρουν στο δέρμα όλες τις ουσίες που είναι απαραίτητες για τη διατροφή του και από τ' άλλο μέρος παραλαμβάνουν απ' αυτό άλλες ουσίες για να τις μεταφέρουν στα εσωτερικά όργανα (όξυγόνο, βιταμίνες, ορμόνες, διάφορα φάρμακα κτλ.).

Το δέρμα, λοιπόν, με τη μεσολάβησή του αίματος και των νευρών συνδέεται στενότερα με όλα τα όργανα του σώματος. Το γεγονός αυτό εξηγεί γιατί ώριμες ασθένειες του δέρματος μπορεί να έχουν αντίκτυπο σε διάφορα όργανα και γιατί διάφορες παθήσεις των τελευταίων μπορεί να προκαλέσουν αντίστοιχες δερματικές αντιδράσεις.

Οι εξωτερικές αιτίες που μπορούν να επηρεάσουν το δέρμα είναι το κρύο, ή ζέστη, ο ήλιος, ο άνεμος καθώς και διάφοροι χημικοί παράγοντες. Μεταξύ των εσωτερικών αιτιών οι κυριώτερες είναι: 1) Οι ασθένειες του πεπτικού συστήματος (στομάχι, ήπαρ, έντερα). 2) Οι διαταραχές των ενδοκρινών αδένων (υπόφυση, θυρεοειδής, επινεφρίδια, γεννητικοί). 3) Οι ασθένειες του νευρικού συστήματος (νευρίτιδες κτλ.). 4) Οι ασθένειες που οφείλονται σε διαταραχές των ανταλλαγών της ύλης (διαβήτης, αρθριτισμός, ποδάγρα, υπερουριχαιμία κτλ.). 5) Διάφορες παθήσεις του κυκλοφορικού συστήματος, οι χρόνιες μολυσματικές ασθένειες, οι δηλητηριάσεις κτλ.

Δεν άρκουν λοιπόν οι τοπικές περιποιήσεις του προσώπου. Για να έχετε καλή επιδερμίδα, πρέπει όλος ο οργανισμός να λειτουργεί κανονικά.

Κατά την άνοιξη, ο οργανισμός παθαίνει μία αληθινή αναστάτωση ώσπου να μπορέσει να προσαρμοσθή στις νέες συνθήκες ζωής. Κι' η αναστάτωση αυτή έχει άμεσο αντίκτυπο στο δέρμα και περισσότερο στο δέρμα των γυναικών.

Να γιατί κατά την άνοιξη όλες σχεδόν οι γυναίκες και ιδίως οι νεαρές — που το δέρμα τους είναι πιο τρυφερό — παραπονούνται ότι «χάλασε το πρόσωπό» τους.

Όπως είπαμε και παραπάνω, πρέπει, προ πάντος, να βεβαιωθείτε ότι ο οργανισμός σας λειτουργεί κανονικά.

Όσον αφορά τις τοπικές φροντίδες στην πρώτη γραμμή έρχεται η καθαριότητα.

Τα ξηρά δέρματα δεν έχουν ανάγκη από κρέμες. Ένα γάλα κά-

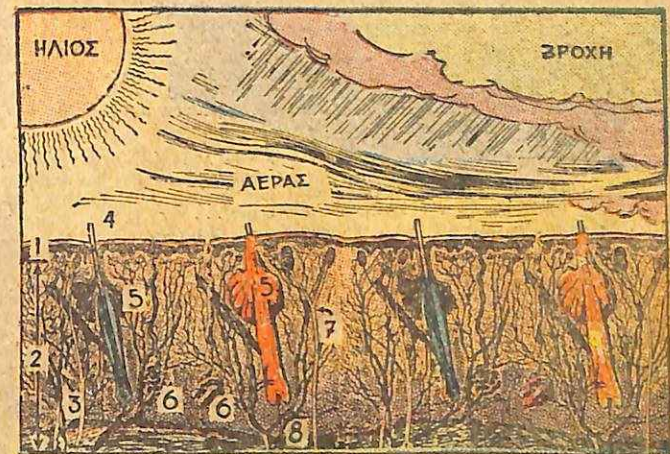
πως λιπαρό είναι αρκετό. Για τα κανονικά δέρματα θα χρησιμοποιήσετε ένα λιπαρό γάλα ή μία ουδέτερη κρέμα.

Για τα λιπαρά δέρματα, τέλος, θα χρησιμοποιήσετε μία ειδική στυπτική κρέμα, που θα καθαρίση το πρόσωπό σας και ταυτόχρονα θα σφίξη τους πόρους του.

Υπάρχει και μία άλλη κατηγορία δερμάτων, που λέγονται ασφυκτικά. Τα δέρματα αυτά μοιάζουν σαν τα υψάσματα «γκρό-γκράιν» και ή επιφάνειά τους είναι ξηρή. Ο καθαρισμός τους θα γίνει με λιπαρό γάλα, αφού πρώτα αφαιρεθούν τα μελανα στίγματα που υπάρχουν πιθανόν σ' αυτά.

Ο καθαρισμός του δέρματος πρέπει να σ' απασχολήση ιδιαίτερος κατά την ξηρα. Μόνον όταν είναι τέλειος όλες σας οι άλλες φροντίδες θα αποδώσουν ικανοποιητικά αποτελέσματα.

Για την αναζωογόνηση του δέρματος, ή σημερινή βιομηχανία καλλυντικών έχει να σ'ας παρουσιάση δύο ε-

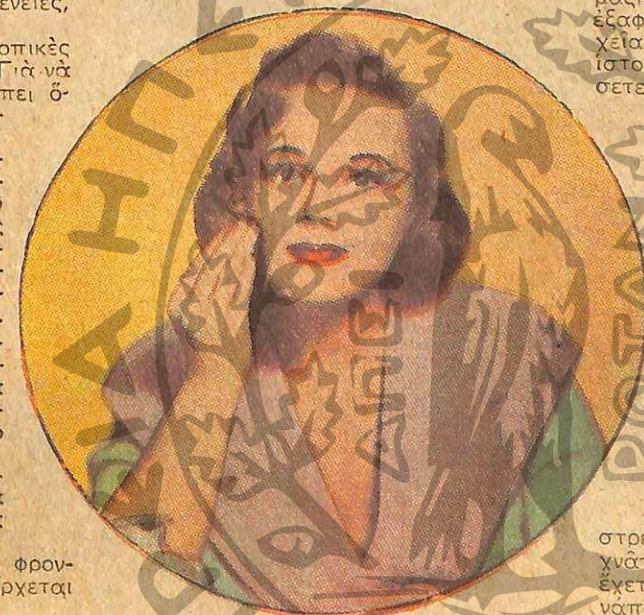

Οι εξωτερικοί εχθροί του δέρματος είναι ο ήλιος, ο αέρας και η βροχή. Περισσότερο επικίνδυνοι, όμως, είναι οι εσωτερικοί. Οι ασθένειες όλων σχεδόν των εσωτερικών οργάνων (νευρικό σύστημα, στομάχος, σπύκι, εντερικός σωλήν κτλ.) μπορούν να καταστρέψουν το δέρμα. Ανωτέρω, κάθετος τομή του δέρματος. 1) Επιδερμίδα. 2) Δέρμα. 3) Αρτηρία. 4) Τρίχες. 5) Σμηγματορροϊκοί αδένες. 6) Ιδρωτοποιοί αδένες. 7) Νεύρα. 8) Φλέβα.

Ξαίρετα προϊόντα. Το ένα είναι ή κρέμα από χλωροφύλλη που μπορείτε να βρείτε σ' όλα τα φαρμακεία. Η κρέμα αυτή τσώνει και αναζωογονεί το δέρμα. Μην σ'ας τρομάζει το πράσινο χρώμα της που εξαφανίζεται μόλις τα λιπαρά στοιχεία της απορροφηθούν από τους ιστούς. Μπορείτε να χρησιμοποιήσετε αυτή την κρέμα και σαν «φόντεν» για το μακιγιάζ σας.

Το άλλο είναι ή κρέμα από χυμό καρπών, που απαλλάσσει τους πόρους από τις άκαθαρσίες που έχουν συγκεντρωθή σ' αυτούς και καθαρίζει σ'ε μεγάλο βάθος το δέρμα. Από τα καρπώτα παρασκευάζεται επίσης ένα αρωματικό έλαιο που τσώνει και αναζωογονεί τους ιστούς.

Είνε απαραίτητο, εξ άλλου, κατά την άνοιξη να προσέξετε λίγο τη διαίτη σας. Λίγα κρέατα και πολλές σαλάτες και φρούτα. Θ' αποφυγείτε ιδίως τις ερεθιστικές τροφές. Και μακριά από τα ξενύχτια που αυτή την εποχή ιδίως καταστρέφουν την επιδερμίδα. Μην ξεχνάτε, τέλος, ότι αυτή την εποχή έχετε ανάγκη από μεγαλύτερη ά-ναπαυσι. Μιάς ώρας περισσότερος ύπνος θα σ'ας ωφελήση πιο πολύ απ' όλες τις τονωτικές κρέμες.

Η κρέμα από χυμό καρπών καθαρίζει σ'ε μεγάλο βάθος το δέρμα...

Όλοι ευχαριστημένοι!...

(Του Β. Χριστοδουλίου)

Η ΤΑΝ-μιά ομάδα παιδιών, που από τις πρώτες μέρες της κατοχής, είχαν αποφασίσει να δραπέτευσουν για την Αίγυπτο. Αρχηγός τους ήταν ο Δημήτρης Ταμαρέσης, έφηβος ανθυπολοχαγός του αλβανικού μετώπου. Στενοί φίλοι οι περισσότεροι, πριν από τον πόλεμο, είχαν τα ίδια ιδανικά και τις ίδιες ελπίδες για ένα καλύτερο μέλλον. Αγαπούσαν την Ελλάδα με όλη τη δύναμη της ψυχής τους. Γι' αυτό βρέθηκαν από τους πρώτους στο μέτωπο, όταν η φασιστική Ιταλία, μας χτύπησε. Τότε ακρόαση ή συντροφιά, για να ξεναοιζήσαι πάλι, όταν η βεραία μπόττα των Γερμανών βροντούσε με σα στόχο σκοτεινούς δρόμους της Αθήνας.

— Ένα βράδυ, ο Δημήτρης Ταμαρέσης πήγε στο σπίτι του φίλου του Αντώνη Καλομοίρη, στην οδό Ήφαιστεια 32. Τον βρήκε να κάθεται μαζί με δυο άλλους της παρέας, τον Λεάντρο Σαραντίδη και τον Γιώργη Λιναρδάκη. Είχαν να συναντηθούν από τότε που έφυγαν από τον πόλεμο κι η συγκίνησή τους ήταν μεγάλη, που ξαναξέβηκαν όλοι μαζί. — Ελείπαι τρεις, μά είχαν μάθει πως γύρισαν ζωντανοί, με λίγες μόνο ζημιές στα πόδια από κρουαγιάματα.

— Πρέπει να πάμε να τους βρούμε, είπε ο Ταμαρέσης στους φίλους του. Αύριο κιάλας. Έχουν περάσει δυο μήνες από τότε που γυρίσαμε κι' ακόμη δεν καταφέραμε να συναντηθούμε. Πώς βλέπετε τα πράγματα, παιδιά; — Ο Λιναρδάκης κούνησε το κεφάλι του. — Άκου, Δημήτρη, αποκρίθηκε, ύστερα από λίγες στιγμές σιωπής. Είσαι πάραυτα φίλος και πρέπει να σου πούμε την αλήθεια. Μας ρώτησες πως βλέπουμε την κατάσταση. Λοιπόν, ξέρεις τί σχεδιάζουμε όλο αυτό το διάστημα που είχες να μας δεις;...

— Να φύγουμε! Να δραπέτευσουμε για την Αίγυπτο. Δεν ξέρουμε τί είδα έχεις για τους Γερμανούς. Μά είμαστε βέβαιοι ότι δεν μπορεί να τους συμπαθή. Δέχεσαι νάρθης μαζί μας ή όχι; — Όχι, κι' αν μάς πής, εμείς έχουμε πάρει πια την απόφασή μας. — Ο Ταμαρέσης κούνησε το κεφάλι του χαμογελώντας. — Γιατί μου έκανες όλον αυτό τον πρόλογο; ρώτησε. Ήδη απόφαση σου, αυτή, την έχω πάρει κι' εγώ από την στιγμή που είδα από πρώτο Γερμανό μπροστά μου. Αφού όμως μου εμπιστευθήκατε έσείς, θα σας πω κι' εγώ ένα δικό μου μυστικό. Όλοι σας ξέρετε πως πολεμάμε στο Ρουβέλ. Στην επιστροφή μου, πέρασα από τη Λαρίσα. Έρχομουν με τα πόδια για την Αθήνα. Έκει, σε κάποιο καλύβι του Θεσσαλικού κάμπου, συναντήθηκα με δυο Άγγλους. Ήταν αεροπόροι της ΡΑΦ, που δεν είχαν προλάβει να φύγουν με το σμήνος τους κι' έμειναν πίσω. Φορούσαν ακόμη τις στολές τους, μά ήταν σε κακή χάλια. Μου ζήτησαν να τους βοηθήσω. Καί, φυσικά, τους βοήθησα.

— Με ποιόν τρόπο; — Βρήκα κάτι χωριάτικα ρούχα, τους έντυσα και τους έφερα μαζί μου στην Αθήνα. Από τότε τους κρύβω στο σπίτι μου. — Οι τρεις φίλοι πετάχτηκαν πάνω. Στα πρόσωπά τους είχε απλωθεί μια θανάσιμη ωχρότητα. Αυτό που άκουσαν από τον Ταμαρέση τους φαινόταν άπιστο. — Όλοι τους ήξεραν τον κίνδυνο που έκρυβε η τολμηρή αυτή απόφασή του. Το πρώτο που έκαναν οι Γερμανοί μόλις πατήσαν το πόδι τους στην Ελλάδα, ήταν να εκδώσουν αυστηρές διαταγές ότι μέσα σε είκοσι μέρες, έπρεπε να παρουσιαστούν όλοι οι κρυμμένοι Βρετανοί. Μετά την προθεσμία που έδιναν, όσοι απ' αυτούς πιάνονταν, θα παραπέμπονταν στο στρατοδικείο με την κατηγορία της κατασκοπείας. Το ίδιο ακριβώς θα συνέβαινε και σ' αυτούς που τους φιλοξενούσαν.

Κι' η προθεσμία είχε εκπνεύσει προ πολλού! Οι φίλοι του Ταμαρέση αισθάνθηκαν μια παράξενη ανησυχία. — Αν η Γκεστάπο εβρίσκε τους δυο Άγγλους στο σπίτι του, ποιά θα ήταν το αποτέλεσμα; Ασφαλώς θα τους έστηναν όλους στον τοίχο. Κι' ωστόσο θαύμαζαν το θάρρος του συντρόφου τους. — Ο Αντώνης Καλομοίρης, σηκώθηκε και του έφίξε το χέρι σιωπηλός. Τον μιμήθηκαν σε λίγο και οι άλλοι κι' ύστερα, όλοι μαζί, άρχισαν να του ζητούν πληροφορίες για τους Βρετανούς. Τόσο ο Φρέντ Λόνγκμπαρτ, όσο και ο Τζον Κέλλυ, ήταν υποσημηνιοί, από την Αυστραλία. Στην Ελλάδα βρέθηκαν λίγες μέρες πριν από την ελληνική κατάρρευση. Μά τους πρόλαβε εδώ ο γερμανικός σίφοντας και δεν πρόφτασαν να φύγουν. Υπηρετούσαν σε μια μονάδα της Λαρίσης κι' έμειναν εκεί, με την ελπίδα πως ίσως θα προσέγγιζε κανένα συμμαχικό αεροπλάνο, για να τους παραλάβει.

— Όλοι οι συνάδελφοί τους είχαν κατορθώσει να φύγουν ή να ξεφάνισαν από την περιοχή. Μονάχα αυτοί είχαν απομείνει, άγνωστοι σ' έναν άγνωστο γι' αυτούς τόπο. Δυο δολοκλήτρα μερόνυχτα περίμεναν γύρω από το αεροδρόμιο, ενώ τα στούκας το βομβάρδιζαν αλύπητα απ' όλες τις μεριές. Κι' όταν είδαν τους πρώτους αλεξιπτωτιστές να πηδούν στο κενό για την κατάληψή του, κατάλαβαν πως δεν υπήρχε πια ελπίδα διαφυγής. Για να σωθούν, αναγκάστηκαν να το βάλουν στα πόδια. Δεν ζήτησαν από κανένα Έλληνα βοήθεια, γιατί δεν μιλούσαν τη γλώσσα μας και γιατί έβλεπαν τους δικούς μας στρατιώτες να επιστρέφουν απ' το μέτωπο, σε χειρότερα χάλια απ' αυτούς.

— Οι δυο Άγγλοι αεροπόροι βρέθηκαν στον απέραντο Θεσσαλικό κάμπο. Μά ο κίνδυνος των Γερμανών που πλησίαζαν, ήταν παντοῦ. — Όσοτος δεν ήξεραν για ποιά έπρεπε να τραβήξουν. — Ο σκοπός της δυο πόλεως θα μπορούσαν να κρυφτούν για λίγο διάστημα, ώπου να καταρθώσαν να βρουν τον τρόπο να δραπέτευσουν για τη Μ. Βαλέ απ' όλα τα σημεία. Είχαν κλείσει τα παράσσια κι' ήταν αδύνατο σκεδόν να ξεφύγουν κανείς από τον κλοιό τους. — Έτσι αναγκάστηκαν να μείνουν σε μια χωριάτικη καλύβα, εκεί που τους άναίκαλυσε ο Δημήτρης Ταμαρέσης και τους πήρε μαζί του. — Αυτή ήταν, με λίγα λόγια, η ιστορία των δυο Βρετανών αεροπόρων. Κι' νταροί Έλληνες άκουγαν το φίλο τους γι' αυτό και τον δια-ροβούσαν. — Ο Ταμαρέσης τους εξήγησε τότε πως δεν ήθελε καμιά άλλη βοήθεια, έκτος από το να καταρθώσαν να φύγουν όλοι μαζί για την Αίγυπτο. — Άν έμειναν στην Αθήνα, θα την είχαν άσχημα, όχι μόνο αυτοί, αλλά και οι Άγγλοι. Ήταν ανάγκη, λοιπόν, να δραπέτευσουν, όπως ήθελαν!

— Πρέπει να φύγουμε, παιδιά, είπε. — Αν μπορούσαμε να φτάσουμε

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

25 Μαρτίου 1942

Σμύρνη, χρειάζεται να έχουμε δικό μας πλεούμενο. Και για να το βρούμε, θέλουμε τουλάχιστον εκατό λίρες...

— Ο Ταμαρέσης τους καθυσάχασε. Θά εβρίσκε αυτός τα χρήματα. Είχε κάποιο βείο — το γνωστό χρηματομεσίτη Λεων. Βλαχο — που ήθελε να βοηθήσει τους αεροπόρους. — Από τη στιγμή που έμαθε πως ο άνθρας του τους έκρυβε σπίτι του, τους επισκέφθηκε άμείως και τους υποσχέθηκε να τους δώσει όσα χρήματα ήθελαν για να δραπέτευσουν. Σ' αυτόν έλπιζε τώρα κι' ο Ταμαρέσης.

— Έσείς, τους είπε, θα πάτε στον Πειραιά για να δέτε μήπως πουλιέται κανένα καΐκι. Εγώ θα έπισκεφτώ το βείο μου και θα του θυμίσω την υπόθεσή του. Θά συναντηθούμε πάλι εδώ, αύριο βράδυ την ίδια ώρα.

Συμφώνησαν οι άλλοι και χρίστηκαν. Την επομένη, όταν συναν-

τήθηκαν πάλι, καθένας είχε κάνει τις ενέργειές του. Και πρώτος απ' όλους ο Ταμαρέσης. — Ο βέιος του, πιστός στο λόγο του, του παρέδωσε άμείως εκατόν είκοσι χρυσές λίρες. — Αν μάλιστα τους χρειάζονταν κι' άλλες, ήταν πρόθυμος να τις συμπληρώσει. — Ο Γιώργης Λιναρδάκης με το Σαραντίδη, είχαν πλησιάσει διάφορους ναυτικούς του λιμανιού και ζήτησαν να μάθουν, αν πουλιόταν κανένα καΐκι. Βρήκαν ένα, μά δεν άξιζε τον κόπο. Ήταν το «Μαρία Γ.» του Νικολά Γιολλάση, πετρελαιοκίνητο. — Άλλά η μηχανή του ήταν σε κακή χάλια και δεν έπαιρνε καμιά διόρθωση.

— Άσως δεν καταφέρατε τίποτα; ρώτησε απογοητευμένος ο Ταμαρέσης. — Ίσως να τα καταφέρουμε την ερχόμενη εβδομάδα, αποκρίθηκε ο Λιναρδάκης. — Ο Γιολλάσης έχει κι' ένα δεύτερο καΐκι, μά βρίσκεται και τώρα μ' εμπόρευμα στην Κάρυστο. Λέει πως είναι γερό σκαρί και μάς πρότεινε να πάμε να το δομή την άλλη Τετάρτη...

— Τον ξέρεις καλά αυτόν το Γιολλάση; — Μην ανησυχείς, Δημήτρη. Είναι εν τάξει. Μόλις του είπα ότι θέλουμε ν' αγοράσουμε καΐκι, τα μάτια του άστράψαν από χαρά. Κι' ύστερα από λίγο μου πρότεινε, αν θέλουμε να μάς οδηγήσει αυτός ως τις Μικρασιατικές ακτές.

— Και σί, Γιώργη; Δεν πιστεύω να του φανέρωσες την αλήθεια... — Ο Λιναρδάκης χαμογέλασε.

— Ο Γιολλάσης είναι άντρας μιάς πρωτοεξέδης μου από την Κρήτη. Με ξέρει και τον ξέρω από χρόνια. Με τέτοιο καπτανό, πηγαίνω καί στην άλλη άκρη του κόσμου! Φτάνει να μάς κάνει το καΐκι του...

— Η άτυχία όμως της μικρής αυτής ομάδας ήταν μεγάλη. Το καΐκι του Γιολλάση είχε έπισκεφθεί από τους Ιταλούς στην Κάρυστο με όλο το εμπόρεμά του. — Έπρεπε, λοιπόν, να εγκαταλείψουν αυτή την ελπίδα και να προσπαθήσουν να βρουν κανένα άλλο. — Ο καπτανό Νι-

κόλας τους υποσχέθηκε να ενεργήσει αυτός μά και έπρόκειτο να ταξιδέψει μαζί τους. Ήταν καμιά πενήνταριά χρόνων ο Γιολλάσης, μά τότε γι' η καρδιά του. — Όταν τον είδε για πρώτη φορά ο Δημήτρης Ταμαρέσης, κατάλαβε ότι πραγματικά μπορούσαν να του εμπιστευτούν τα πάντα. Πέρασε όμως καιρός και το καΐκι δεν βρισκόταν. Οι Γερμανοί είχαν έπιτάξει τα περισσότερα για δικές τους ανάγκες.

— Εκτός απ' αυτό την εποχή εκείνη, είχαν απομείνει ελάχιστα καράδια στις ελληνικές θάλασσες. Σε όλο το Σαρωνικό και τον Αργολικό και πιο έξω, στο Αιγαίο, είχαν βυθιστεί σχεδόν όλα τα σκάφη μας, μικρά και μεγάλα. Γι' αυτό και δεν ήταν εύκολο να βρουν καΐκι. Και ο καιρός περνούσε μέσα σε ζωηρή ανησυχία. Στο διάστημα αυτό, ο Λεάντρος Σαραντίδης, ήρθε σ' επαφή με το Σπύρο 'Απόστο, ένα λεβεντόπαιδο που έμενε στην οδό 'Αγαμέμνωνος 6. — Ο 'Απόστος, γνώριζε από παλιά το Σαραντίδη, γι' αυτό και του εμπιστεύτηκε ότι είχε κρυμμένους τρεις Άγγλους, που είχαν δραπέ-τευσει από το στρατόπεδο της Κοκκινιάς.

— Ο Ένας, ο Τζώρτζ Τίλλερ, είναι άσυμμετρητός, πρόσθεσε ο 'Απόστος. Κατά την υποχώρησή, είχα βρή κάπου πεταγμένο έναν ασύρματο και τον μετέφερα σπίτι μου. Τον ασύρματο αυτό τον διώρνωσε μιά χαρά ο Τζώρτζ και τώρα έχουμε έπαφή με το στρατηγείο της Μέσης Ανατολής. Τί λές, θέλεις ν' αναλάβεις κανένα «πόστο» σ' ένα μικρό καί πρωτόγονο δίκτυο πληροφοριών, που έχω οργανώσει;

Μόνο που δεν ξεφώνισε από χαρά ο Σαραντίδης. — Απελπισμένος καθώς ήταν για την αναχώρησή τους, σκέφτηκε ότι μπορούσε να

τιού, από τον Ώρωπό. — Όλα είχαν κανονιστή με τις παραμικρές τους λεπτομέρειες.

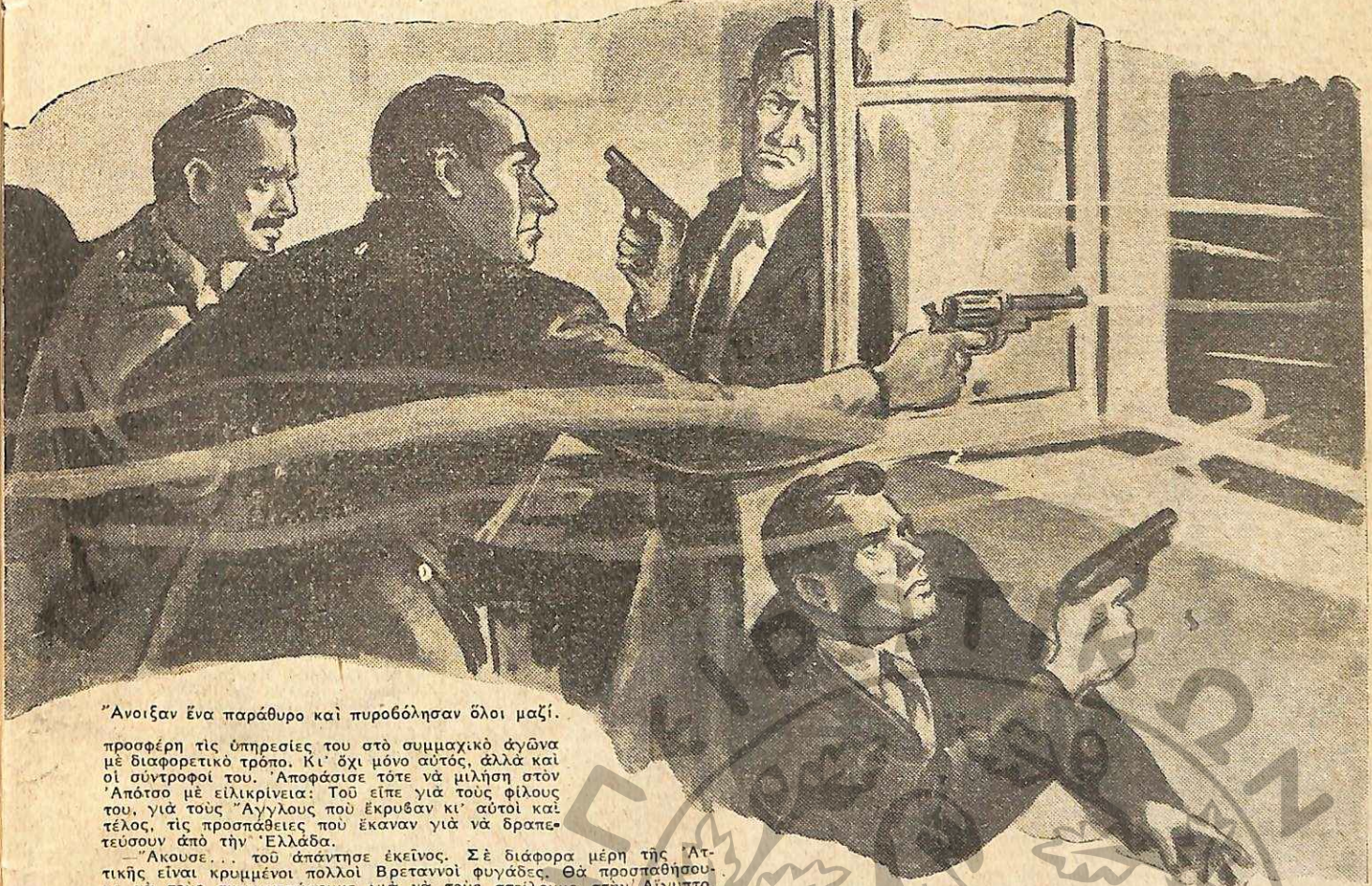
Μιά εβδομάδα όμως πριν από την αναχώρησή τους, ο Νικόλας Γιολλάσης έπισκέφθηκε τους φίλους του, εξαιρετικά ανήσυχος. — Οι Γερμανοί έπιασαν τον Κυριάκο, τους είπε. Το παλιόπαιδο!

— Πήγε να κλέψι κρεμμύδια από μιά μαούνα τους και τον βούτηξαν... — Ο Κυριάκος Μπάστας ήταν ο μούτσος του καϊκιού τους. — Ένα παλληκαράκι τετραπέτατο, από την Κούλουρη, σημαντικός βοηθός του Γιολλάση στα έπικίνδυνα ταξίδια του. — Ο Μπάστας ήξερε τους πάντες και τα πάντα. — Ήξερε πως δούλευε για την οργάνωση, πως αυτούς που κουβαλούσαν στη Σμύρνη ήταν Άγγλοι και το χειρότερο, γνώριζε τις διευθύνσεις όλων, μαζί με τα μυστικά τους «πόστα». — Αν οι Γερμανοί τον βασάνιζαν, μπορούσε να τους μαρτυρήσει χωρίς να θέλει.

— Πότε τον έπιασαν; ρώτησε ανήσυχος ο Ταμαρέσης. — Σήμερα τα ξημερώματα. — Έμαθα πως του έδωσαν γερό ξύλο στο φρουραρχείο του Πειραιώς. Κάποιος δικός μας τον είδε να τον σέρνουν από τα μαλλιά και να του γυποούν το κεφάλι στον τοίχο...

— Πρέπει να εξαφανιστούμε άμείως! είπε ο 'Απόστος. Θά πάρουμε τον ασύρματο και τους Άγγλους και θα μεταφερθούμε, στην άπο-θήκη της οδού 'Αγίας Φωτεινής. Είναι το μόνο μέρος που δεν ξέρει ο Μπάστας.

— Έτσι κι' έγινε. Πήραν τον πομπό και κρυφά, έφτασαν στο κρη-σφύγτό τους. Πέρασαν όμως δυο μέρες χωρίς να έμφανιστούν που-θενά οι Γερμανοί. — Η τολμηρή συντροφιά άρχισε να έλπιζε πως την

— Άνοιξαν ένα παράθυρο και πυροβόλησαν όλοι μαζί.

προσφέρει τις υπηρεσίες του στο συμμαχικό άγωνα με διαφορετικό τρόπο. Κι' όχι μόνο αυτός, αλλά και οι συντρόφοί του. — Αποφάσισε τότε να μιλήσει στον 'Απόστο με ελικρίνεια: Τού είπε για τους φίλους του, για τους Άγγλους που έκρυβαν κι' αυτοί και τέλος, τις προσπάθειες που έκαναν για να δραπέ-τευσουν από την Ελλάδα.

— Άκουσε... του απάντησε εκείνος. Σε διάφορα μέρη της Ατ-τικής είναι κρυμμένοι πολλοί Βρετανοί φυγάδες. Θά προσπαθήσου-με να τους συγκεντρώσουμε για να τους στείλουμε στην Αίγυπτο. — Εμείς έχουμε ένα θαυμάσιο καΐκι, αλλά μάς λείπει ο καπτανός. Θά χρησιμοποιήσουμε, λοιπόν, τον δικό σας κι' όλα θα πάνε καλά. Μην ανησυχείς...

— Ο Σαραντίδης μετέφερε τα νέα στους φίλους του, που δέχτηκαν να συνεργαστούν με τη μικρή οργάνωσή του. — 'Απόστος. — Ήρθαν άμεί-ως σ' επαφή μαζί του. Έκαναν διάφορα σχέδια κι' από την ίδια στιγμή άρχισε η έκπληκτική δράση της άνωμνης αυτής ομάδας που, μετά την άπελευθέρωσή, οι σύμμαχοί της άπνευμαν το χρυσό με-τάλλιο «Θάρος και Αύτοθυσία».

— Ήταν τότε, Ιανουάριος του 1942. — Η πιο μαύρη, ή πιο σκοτεινή εποχή των πολέμων και της κατοχής. Μά ο ασύμμετρός του Τζώρτζ Τίλλερ, έκανε αληθινή θραύση στα γερμανικά όπλατογώγα, που έρευ-γαν φορτωμένα για το 'Αφρική Κόρπ του Ρόμμελ. — Η Γκεστάπο τότε είχε σαστίσει, γιατί δεν ήξερε από ποιά τους έρχονταν τ' αλλε-πάλληλα χτυπήματα. Κι' ωστόσο, δίπλα ακούει από το σπίτι του 'Απόστο, υπήρχε ένα παρόρημα της μονάδας «3000», αυτής δη-λαδή που είχε αναλάβει να τους ανακαλύψει. Μά η δουλειά συνεχι-ζόταν χωρίς να συμβεί ως τότε κανένα άτύχημα...

— Σ' αυτό το διάστημα, ο Λιναρδάκης με τον Καλομοίρη είχαν κα-πορώσει ν' ανακαλύψουν καμιά δεκαριά Άγγλους σε μία σπηλιά της Πετιέλης και άλλους τόσους περίπου, σε διάφορα άλλα σημεία της Αττικής. — Άνταμα στους τελευταίους, ήταν και οι συνταγματάρ-ες Μάκ Νταϊνίς και Γκένκορ Ουάτσον. — Ο Λιναρδάκης τους έκομι-λούσε σε μία παλιά αμφοιόχη ξυλείας, στην οδό 'Αγίας Φωτεινής 66. — Ίσπου να τους παραλάβει ο καπτανό Νικόλας, για να τους μεταφέρει τον ποσοσίμο τους. Πραγματικά, ο τολμηρός θαλασσοκόμος, είχε «ποσοσίσει» μέσα σ' ένα μήνα να πάη και νάρθη τρεις φορές από η Σμύρνη! Στην άποθήκη δεν άπόμειναν πια κρυμμένοι, παρά μο-άχα πέντε Βρετανοί. — Η άποστολή τους θά γινόταν στις 19 Μαρ.

είχε γλυτώσει. Το ίδιο εκείνο βράδυ, ο καπτανό Γιολλάσης έφερε εφ-χαρίστα νέα. Είχε πληροφορηθεί ότι ο Μπάστας θ' άπολύονταν το πρωί της επομένης.

— Μπορούμε, λοιπόν, να ξαναγυρίσουμε στα σπίτια μας και ν' άρχίσουμε πάλι ήσυχα τη δουλειά μας. Εγώ σε δυο μέρες φεύγω με τους Άγγλους. Για καλό και για κακό, θά πάρω μαζί μου τον Κυριάκο και θα τον αφήσω στη Σμύρνη. Βοηθός, βρίσκουμε εδώ όσους θέλουμε...

Ευχαριστημένοι οι Έλληνες που τους ήρθαν όλα καλά, ξεναπή-ραν τον ασύρματο και κρυφά πάλι, τον μετέφεραν στην οδό 'Αγα-μέμνωνος. Ήταν τώρα συγκεντρωμένοι εκεί, όλοι τους σκεδόν: — Ο Δη-μήτρης Ταμαρέσης, ο Σπύρος 'Απόστος, ο Τζώρτζ Τίλλερ, ο Γιώρ-γης Λιναρδάκης, ο Αντώνης Καλομοίρης, ο Λεάντρος Σαραντίδης, ο Νικόλας Γιολλάσης κι' ένας συνδεσμός της οργάνωσης, ο Μι-χάλης Σπανός. Ήταν περασμένες δεκά, ώσα που μετέδιδαν συνη-θώς με τον ασύρματο το πληροφορητικό τους δελτίο. — Ο Τίλλερ πώ-σε τ' άκουστικά του κι' έτοιμάστηκε ν' άρχισή τη μετάδοσι. — Άλλά δεν πρόφτασε ν' άκουστική τα δαχτυλίδια του στο χειριστήριο. Φύ-τος θορύβος άκούστηκε απ' έξω, μοτοσυκλέτες, αυτοκίνητα, άγριες φω-νές, κλαγγές όλων!

— Προδοήκαμε! ψιθύρισε ο καπτανό Νικόλας. Ήρθαν για μάς τα σκυλιά!

— Οι Έλληνες δεν έχασαν καιρό. Νά διαφύγουν ήταν πιά άδύνατο. Σίγυρα το σπίτι θά είχε ημεροκαρτισθή απ' όλες τις μεριές. Ποσι-μοσαν, λοιπόν, να δώσουν μάχη. Είχαν πέντε περίσσοφα μά οι — (Η συνέχεια άπισθεν)

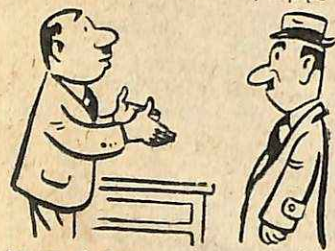

Σκιζα ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Κι'ό επιβάτης με σοβαρότητα:
— Δεν ρίχνεις μέσα τού... λεω-
φορείο σου, λοιπόν;
Κι' ακόμα γελοίοι οι επιβάτες.

Ευθύμα ενστατανέ

Βουλευτής που πριν από την εκ-
λογή του προφανώς είχε υποσχε-
θεί να διορίσει κάποιον ψηφοφόρο
του, δέχεται τώρα τις ενοχλήσεις
του με ύψος συντετριμένο:
— Εγώ, φίλτατε, θα σε διορίζα
ευχαριστώ. Αλλά δυστυχώς η
κυβέρνησης έφηψε ένα νόμον
που απαγορεύει τους διορισμούς.
— Και δεν θα γίνω τίποτα, λοι-
πόν;
— Ας περιμένουμε. Ας περιμέ-

νουμε να δούμε...
Μάταια ο ψηφοφόρος περίμενε
και ηγαιανόχρηστον.

— Τίποτα ακόμα;
— Τίποτα, φίλτατε.
— Πάντοτε αυτός ο νόμος;
— Πάντοτε ο νόμος. Τι να κά-
νω; Γι να κάνω; Πες μου εσύ τι
μπορώ να κάνω...
Κι' ο ψηφοφόρος που είχε χάσει
πιά και τα τελευταία ίχνη της ελ-
πίδος.

— Εσύ δεν ξέρεις τί να κάνεις,
ξέρω εγώ, όμως, τι θα κάνω στις
άλλες εκλογές: Θα ψηφίσω κι' ε-
γώ ένα νόμο να δίνω μισό και
δαγκωτό σε κάποιον τέτοιον νομο-
ταγείς σαν και το λόγου σου!
Κι' ο βουλευτής με ύψος έγκάρ-
διας φιλίας και ανωτερότητας:
— Μακάρι, φίλτατε, να σε κρη-
τίση ο Θεός γερών τέσσαρα χρό-
νια και να με μαυρίσης!... Μακά-
ρι!...

Με άστυνομική διαταγή, προ-
φανώς, τα λεωφορεία εφοδιάζον-
ται σιγά-σιγά και με ένα «κλά-
στον αχρήστων». Πρόκειται για ένα
μπογιατισμένο τενεκεδάκι που
κρεμόνται σε εμφανές μέρος του λε-
ωφορείου για να ρίχνουν οι επι-
βάτες τα εισιτήρια, τα κουτιά
των τσιγάρων ή οτιδήποτε άλλο
αχρήστο. Πολλά λεωφορεία, ό-
μως, βρίσκονται σε τέτοιο χάλι α-
ξιοβηρήτο, ώστε ο «κλάστος των
αχρήστων» να φαντάζει σαν μια
απροσδόκητη και κωμική πολυτέ-
λεια.

Ένας τύπος λαϊκός πρό ήμε-

ρών, που κούταζε το νέο έφοδιο
του άθλιου όχηματος, ρώτησε τον
εισπράκτορα:
— Δεν μου λές, ρε εισπράκτο-
ρα, τι χρειάζεται αυτό το τενεκε-
δάκι, εκεί;
— Είναι κάλαθος αχρήστων,
κουμπάρε.
— Παναγιή;
— Παναγιή χρειάζεται για να ρί-
χνουμε μέσα όλα τ' αχρόστα,

Τα τελευταία κι' αρκετά παθή-
ματα των σωφέρ, που φελονοται
σε νεαρούς επιδόσεις μμητές των
ήρώων γκαγκτερικών ταινιών, έ-
καναν τους σωφέρ πολύ επιφυλα-
κτικούς απέναντι της νεολαίας. 'Η
σκηνη στην οδόν Πανεπιστημίου,
Βραδάκι. Δυο νεαροί ζυγώνουν έ-
να πολυτέλες ταξί.
— Μας πας, παρακαλώ, στην
Κηφισιά;
— Ο σωφέρ κυττά τους νεαρούς
έρευνητικά και φαίνεται να δι-
σάτση:
— Πού ακριβώς;
— Τράβα και δα σου πούμε.
— Ευχαριστώ.
Και ο σωφέρ στρεφόμενος για
σιγουριά σ' έναν συνάδελφό του:
— Διονύση μου δίνεις σε παρα-
καλώ τη μαγκούρα σου;
Κι' αφού οπλίζεται με μια κα-
λη σιδερένια μαγκούρα, στρέφε-
ται στους νεαρούς πελάτες:
— Ορίστε κύριοι. Περάστε...
Κι' ενώ οι νεαροί πελάτες μπαί-
νουν στο ταξί λίγο ανήσυχοι, ο
σωφέρ έξηγει:
— Με συγχωρείτε παιδιά αλλά
όποιοι φυλάει τα ρούχα του έχει
τά μισά.

Υπάρχει τέτοια κρίσις στην ά-
γορά ώστε ο έχων λαμβάνει χρή-
ματα από κάπου, να λυώση δι-
πλοσίας άξιας παπούτσια όπου
να τα καταφέρη να τα πάρη.
Δεκαεφτά φορές ηγαιανόχρηστον
σε μια έταιρεία ένας Χριστιανός
για να εισπράξη δυο έκατομμύρια
τού του χρωστανέ.
— Περάστε μεθαύριο.
— Πάλι;
— Τι να κάνουμε; Στενότης.
— Όπου στο τέλος ο άνθρωπος

χάνει την ύπομονή και άποφασίζει
να καταφύγη στην άπειλή:
— Κύριοί μου δα σας κάποιον α-
γογλή. Δεν υποφέρεται πιά αυτή η
κατάσταση! Αυτούμια πολύ αλλά
έχουν εξαγληθή και τα τελευταία
ίχνη της ύπομονής μου!
Και ο διευθυντής της έταιρείας:
— Πάντως καταρρίψατε ρεκόρ.
Είσαστε ο τελευταίος που χρώ-
σταμε και που άνθεξε ως τώρα.
Και μόνο που δεν τον συνεχάρη
για την άπόφασή του!...

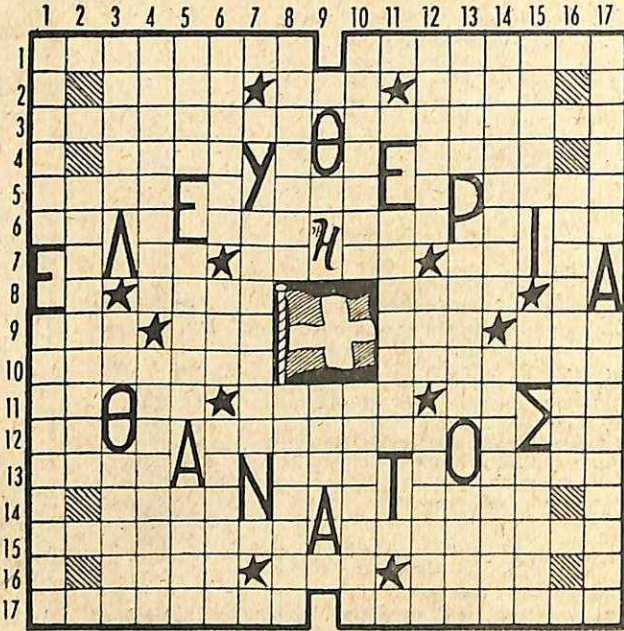
Στριμένη είναι η γρηά. Και έ-
νώ όλος ο κόσμος δυσκολεύεται
να κινηθή την ώρα της μεγάλης
κυκλοφορίας των αυτοκινήτων, έ-
κείνη κρατά ένα ραβδί και χυιά
μέσα στα όλα.
— Παναθέμια σας, εσάς και τ'
αυτοκίνητο σας!
Σηκώνει το ραβδί και σταματά
μια λιμουζίνα:
— Στάσου! Παληάνθρωπε!
Κατάπληκτος ο κύριος που είναι
στο βολάν φρενάρει. Και η γρηά
περνά. Αλλά και το τραί:
— Στάσου! Παληάνθρωπε!
— Εται κούτα-κούτα, με τό
ραβδί της διασχίζει την οδό Πα-
νεπιστημίου. Κι' ένας σωφέρ από
το αυτοκίνητο του:
— Ε γρηόδρα!... Δεν πας να
διευθύνεις την τροχιά;
Κι' η γρηόδρα:
— Σκάσε! Παληάνθρωπε!...
Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΔΡ. 426

Οριζοντίως:

- 1 Τούρκος στρατηγός κατά την 'Επανάσταση. — Επώνυμο τρι-
ων άγωνιστών της 'Επανάστα-
σεως.
- 2 Ντέ... σκηνοθέτης του κινη-
ματογράφου. —... Σουμάκ: η
περιφημότερη φωνή της έπο-
χής μας. — Δυσάρεστα στη
γεύση.
- 3 Χωράφι που δεν θα άποδώση

- 5 Έχομε τέσσερα. — Άπόδαρον
(δημοτ.). — Άν...: σάρ του
αγγλικού κινηματογράφου.
- 6 Άρχαιον όνομα χώρας της
κεντρικής 'Ιταλίας, όπου η
Ρώμη. — Πρόθεσις. — Όδη-
γούν στη φυλακή.
- 7 Δυναμώμα.
- 8 Φρόνιμοι. — Πραγματοποιήσις.
- 9 Το μικρό όνομα μιας διασήμου
στάρ.

- τίποτε. — Καθαριότης στα έ-
σώρρουχα.
- 4 Κίνησις ύγρου (πληθ.). —
Χρονικό επίρρημα.
- 5 Τοπικό επίρρημα. — Άγγλικό
άνδρικό όνομα. — Έρωτημα-
τικό που συνήθίζεται σ' ένα
ναι ή όχι.
- 6 Κτητική άντωνυμία (πληθ.).
— Νότα. — Άναφορική άντω-
νυμία (πληθ.). — Μισό νάζι.
- 7 Την όποιαν. — Άρθρο. — 240.
— Άνεστραμένο άρθρο.
- 8 Το μικρό όνομα διασήμου κο-
μικού. — Καράτια (άνορθόγρ).
- 9 Πλανήτης (γεν.). — Τοπικό έ-
πίρρημα. — Άγγλος θαλασ-
σοπόρος. — Ποδοσφαιρική ό-
μας.
- 10 Κάνει τον λευκό να μοιάζει
με Κινέζο. — Άσκοπα.
- 11 Δυο όμοια γράμματα. — Νότα.
— Προκλητική και αυθάδης.
— Δείχνει. — Άφώνη λύρα.
- 12 Το ήμισυ του τρία. — Άσε-
βεια. — Ποιότης έκλεκτή.
- 13 Νησί των Άντιλλών. — Όχυ-
ρά πόλις της Β. Α. Γαλλίας.
— Διάσημος μουσουργός.
- 14 ... Λουπίνο: στάρ του Χόλλυ-
γουντ. — Μονάς βάρους (γεν.).
- 15 Τελειότης. — Στεγάζουν σπι-
τια.
- 16 'Η εργασία δεν τή ένθουσιάζ-
ζει. — Βουλή της Κρήτης.
— Δεν πρέπει να τή υπερβαίνωμε.
17 Πατριάρχης της Κωνσταντι-
νουπόλεως (845-57 και 867-
78). — Σύνθεσις.

Κ α θ έ τ ω ς :

- 1 Γενναίος και ώραιος άγωνι-
στής της 'Επανάστασεως. —
Τούρκος σπαθί.
- 2 Ένοπλος πολεμιστής κατά την
'Επανάσταση.
- 3 Χρώμα. — Άριθμός με γράμ-
ματα. — Ρωμαίος αυτοκράτωρ
(αίτ.).
- 4 Ναύαρχος της 'Επανάστασεως.
— Έχουν σχέση με την χώρα
μας (ουδ.).

Εύτυχισμένα άντρώγνα

Στη μικρή πόλι Φορμίζινα, κον-
τά στη Μοδένα ('Ιταλία), δυο
εύτυχισμένοι σύζυγοι, ο Άνσέλμο
Μπαρόνι, ηλικίας 87 χρόνων και
η Κατερίνα Πούλια, ηλικίας 85
χρόνων, έώρασαν πρό ήμερών
τους χρυσούς γάμους των. Ένώ
έτρωγαν με τους προσκεκλημένους
των, η Κατερίνα άφησε μια μικρή
κραυγή και σωριάστηκε στο πά-
τωμα. Είχε πεθάνει από συγκοπή
της καρδιάς. Ο άντρας επέζησε
μόνον 4 λεπτά. Πέθανε κι' αυτός
από συγκοπή μόλις είδε ότι η ά-
γαπημένη συζυγός του είχε πε-
θάνει.

Η... νεράιδα του Ζαππείου. Νεράιδα
με μουστάκια και φουστανέ-
λες! 'Ο πιο καθαρός φουστα-
νελλάς απ' όσους είδε η Άθήνα από
τότε που έγινε πρωτεύουσα, ο πιο λυ-
γερός, ο πιο λεβέντης, ύστερα, φυσικά,
από τον περίφημο Στριφτόμπολα.

Η καθαριότης του ήταν όνειρώδης.
'Η φουστανέλλα του κι' η πουκαμιά
του άστραφταν, κάσπρες, πιά ά-
σπρες κι' από το χιόνι. Το φέσι του
κόκκινο σαν παπαρούνα. Οι καλτσόδε-
τες του με τή εθνικά μας χρώματα. Τα
ταραούχια του κατακόκκινα, με φούν-
τες μεγάλες μαύρες ή βαθυπράσινες.
Το ξανθό του μουστάκι μαντεκαρισμέ-
νο και στριφτό πρὸς τ' άπάνω. Τα μά-
τια του γαλανά και γεμάτα φως αγα-
θότητος και καλωσύνης.

Υπήρξε ο Κέρβερος του Ζαππείου,
το στόλισμα του πάρκου, Άδωνις με
ταραούχια, πάσης Άντριτίσας παραμάνας.
— Ψίτ!... Ψίτ!... Ούρή σκουρόδοξη μ' έκαψις!... Έλεγε.

Κι' οι παραμάνες λυγαναν μπροστά του.
Και πώς να μην συγκινηθούν, να μην ξετρελλαθούν;
Ο Μερακλής δεν ήταν άπλως λεβέντης. Είχε περγαμηνές ευγε-
νείας.

— Ούρε χαντακουμένοι, ξέριτι ποιός είμι ιγώ;...
— Ποιός είσαι, Μερακλή;
— Άνημιός τούν Πατσαουρέων είμι! Δεν ξέρς τσ' Πατσαου-
ρέους; Τρουμπίρη λησταρχοί!... Κι γώ εί-
μι λίθου άνημιόκι τς. Κατάλαβις;
Τό όνομά του ήταν Μήτρος Στεργιόπου-
λος.

Η κατάληξις «-πουλος» μπορεί να σάς
ξεγελάση, και να τόν πάρετε για
Μωραίτη. Κάθε άλλο. Ήταν βέρος
Ρουμειλιώτης!
Είχε άνάστημα μάλλον μέτριο,
άλλα εμφάνισι άρειμάνιο.
Τό χρώμα του προσώπου του ή-
ταν κόκκινο σαν ντομάτα! Ήσως
γιατί τού άρεσε να τή τσουζή συ-
χνά.

Στά νειάτα του ήταν άποσπα-
σματάρχης στα βουά. 'Ο φόδος κι'
ό τρόμος τών ληστοφυγοδίκων.
Μά... ίσως γιατί ήταν άγαθος
και καλόκαρδος άνθρωπος — τόν
κυνηγούσε μέχρι τού θανάτου του ή
άτυχία.

Ένα καλοκαίρι, εκεί που πετού-
σε στα έλληνικά βουά, σαν σταυ-
ραστός, έβγαλε ένα άπόστημα στο
στήθος.

Ας άφίσουμε όμως τόν ίδιο να
μάς άφηγή τη συμφορά του α-
υτή, με τη ζωντανή ρουμειλιώτικη
γλώσσα του:

— Άσάφνα, ούρε πιδί μ' γρου-
— Άσάφνησε;
— Άγκινάρις!...
— Τρουματίστικες;
— Κουλουκουβάκια μίτ' ούριγά-
νεους!

— Τότε τί έπαθες;
— Έέβγαλα ένα πουνίδ' ένα ά-
πώστημα, σά ρουβιδ' στου στή-
θους. Τού μαθαίνει ού Σαρατσου-
γλους — άνώτερος άξιωματικός —
κι δίνει διαταή να φύγω απ' τού
στράτιμα. Άμάν, ούρε σεις!... Τι-
πούτις αούτου. Είν' μ' λιέν, μι-
ταδουτικό τού πουνιδ' κι θα ψου-
ρίασ' ούλου τού στράτιμα!... Τού
είπαν κι τού κάμαν. Μι διώξαν, οι
άσταυρωτοί! Κι μ' κόψαν μια σύνταξ' δικαπέντι ψουρουδραχμές,
λιές κι ήμουναι τσιρουπούλι με τρώου καναδούρ!...

Έτσι βρέθηκε μια μέρα στην Άθήνα ο Μερακλής, συνταξιούχος
και σουλατσάδορος.

Μά δεν ζή κανένας με πενήντα λεπτά την ήμερα σε κοτζάμ πρω-
τεύουσα. Κι' ο Μερακλής άποφάσισε να έργαστη. Τι δουλειά να καμη
όμως; Αυτός μια δουλειά ήξερε: να κυνηγά ληστοφυγοδίκους. Μά
πού τέτοιο φρούτο στην Άθήνα;
— Συλλογιστική, έστιμπε το μυαλό του, που λένε, κι' άποφάσισε
να γίνη κοκορετσάς.

Έπαγγέλμα και τέχνη, κατ' έξοχην ρουμειλιώτικα.
Την έποχή εκείνη υπήρχε ού Κολωνάκι τού μπακάλικου τού Κα-
ταίχτη, τού τραγουδιού Καταίχτη. Τόν χαρακτηρίζουμε έτσι, γιατί
τό τέλος του υπήρχε άληθινά τραγικό και άπαισιο.
Ο Μερακλής συνηξε στο μπακάλικο αυτό που είχε και έκλεκτο
ρετινιότο. Ο Καταίχτης ήταν φίλος του. Τού πρότεινε, λοιπόν,
να έγκαταστήση στο μπακάλικο μια ψησταριά και να ψήνη κακο-
ρέτσια, γαρδούμπες και σπληνάντερα. Μεζέδες δηλαδή που τραβάνε
κρασί. Κι' ο Καταίχτης δέχτηκε.

Κι' ο Μερακλής άνασκουμπώθηκε κι' άναστάτωσε τή Κολωνάκι
με τή μοσχοβολία τών ρουμειλιώτικων μεζέδων πούψηνε.
Η πελατεία ήταν μεγάλη. Δός μου και μένα, μπάρμπα!...

ΤΙ- ΤΥΠΟΙ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Ο Μερακλής

που τόν έδερνε κατέφυγε στη βασιλίσσα "Ολγα.

Η καλόκαρδη βασιλίσσα τόν λυπήθηκε.
Έπρόκειτο να δεντροφυτεύη, την έποχή αυτή, ο χώρος τού Ζαπ-
πείου, που ήταν μια έκτασι ξερή, γεμάτη πέτρες, με έλαχιστα ψω-
ραλέα δέντρακια. Η βασιλίσσα συστήσε να πάρουν τόν λυγρό
Ρουμειλιώτη, φύλακα τού πάρκου. Και ή έπιθυμία της "Ολγας προ-
γματοποιήθηκε.

Όταν, μετά χρόνια πολλά, ο Μερακλής θυμόταν τή περιστατικό
αυτό, έδειχνε τόν άνθισμένο και χλοερό χώρο κι' έλεγε:
— Τό γλιέπιτι αυτό; Είναι πιδί μ' ιγώ τόν άνάστησα. "Ο-
ταν μ' προτουδιούρισαν, ήταν ρημαδιακό. Τώρα είν' Παράδει-
σος!...

— Κι' έχει κι' άγγέλους, Μερακλή. Τις παραμάνες!
— Γειά στου στόμα σ'! Άγγίλοι, ούρε πιδί μ' αληθινοί. Να
τσ' πίνης στους πούτηρ τ' άφι-
λότιμους!...

Χρόνια και χρόνια πέρασαν.
Ο Μερακλής είχε γίνει τόν καμ-
ρι όχι μόνον τού πάρκου τού Ζαπ-
πείου, αλλά όλης της Άθήνας.
Είχαν τυπωθή και κυκλοφορούσαν
και χρωματιστά κάρτ-ποστάλ με τόν
Ρουμειλιώτη λεβέντη.

Έξαφνα όμως έφτασε τρίτη συρ-
φορά. Για λόγους οικονομίας — τί
ντροπή! — έκοψαν τόν μικρό μισό
πούπαρνε ο Μερακλής, ως φύλακας
τού πάρκου.
Αυτό ήταν δεινό πλήγμα για τόν
φτωχό και φιλότιμο Στερεοελλα-
δίτη. Πώς θα ζούσε πιά; Με την ψω-
ροσυνταξί; Δεν έφτανε ούτε για τόν
πλύσιμο και τόν σιδέρωμα της χι-
νάτης φουστανέλλας του.

Μά ο Θεός είναι δικαίος και δε
άφινει κανένα να χαθή.

Έκείνον τόν καιρό, υπήρχε στα
Χαυτεία τού περίφημο έστιατόριο τού Σκοτιδά. Πονόψυχος
άνθρωπος ο Σκοτιδάς, κάλεσε τόν Μερακλή και τού είπε πώς
μπορούσε να τρώη δωρεάν στο έστιατόριο του.

Έτσι στενόχωρα, λοιπόν, ήταν τή πράγματι, όταν, μια
μέρα, ο Μερακλής συνάντησε στο πάρκο τόν Άνδρέα Συ-
ν-
γρό τήν ώρα πούκανε τόν περιπάτο του.

— Κύρ-Άντρέα, τού λέει, δεν μ' παίρνεις φύλακα σι κα-
νενα χτήμα σ' να ησυχάσου ού έρμος; Κρίμα, κύρ-Άντρέα.
να χαρμαίζιτι τέτοια λιβινιτά!

Μά ο Συγγρός δεν συγκινήθηκε.
Φουρκίστηκε τότε ο Μερακλής. Καί, βλέποντας έναν κα-
χυκτικό και κιτρινωπό κομφεωμένο, που περνούσε, συνο-
δεύοντας μια κοπέλα λαχταριστής όμορφιάς, φώναξε:
— Φτού να πάρ' ού Τρισκατάρατος! Γι' αυτούς τούς
σπασμένους είν' ού κόσμος κι' ή λιβινιτά χανάται!...

Στό τέλος, τόν άπομακρυναν απ' τόν Ζαππείο. Αυτό ήταν
τρομερό χτύπημα για τόν Μερακλή. Γέρας μέσα σε λίγες
μέρες. Γύριζε στα σοκάκια της Πλάκας, σαν φάντασμα.

Τώρα θα πιδάνου ού έρμος; Έλεγε. Πάσι τού πάρκου,
πάν οι τσουπρες, πάν, πάν κι πίσου δεν κυττάν! Μι φάγαν, που
να φάν τή φαγούσα!

Ήταν όφάνταστα περίλυτος. Είχε χάσει σχεδόν τή φάε του.
Τήν περίοδο της Δημοκρατίας, κάποιος αστυφυλάκας τόν διά-
ταξε να βγάλη στο στέμμα απ' τόν φέσι του.

Αγρίψε ο Μερακλής.
— Δεν βγάζου τίποτους! Άπάντησε. Ήγώ ίέχου δικό μ' βασί-
λειού!...

Και δεν τή έβγαλε!
Πέθανε σε κάποια τρύπα της Πλάκας, δυστυχισμένος, ξεχασμέ-
νος απ' όλους. Τα τελευταία του λόγια, ήσαν γεμάτα φαρμάκι:

— Δεν είν' Κράτους αούτου! Παληοκαφινές! Κρηνησιό! Τρών
οι χαρμαμφάνεις κι' οι Μερακλής πιδάινει σά σκύλους! Σ' ούλη
μ' τή ζούη, δε χόρτασα τού ψουμάκι... Τί να φάου στου πάρκου:
Πρασινάδες;

Άναστένεας βαθεία και πρόσθεσε:
— Μουναχά ού έρωτας μ' έτρεφι. Έρμα νειάτα! Πώς πιννάτ
κι χανόσαστι!... Έρμη καρδιά!...

Και παράδωσε τήν άθά Ρουμειλιώτικη ψυχή του στόν Πανάγαθ.
Θεό.

Πλάι στο μπακάλικο τού Καταίχτη,
κατοικούσε ο στρατηγός Γρίδας. Κι'
όταν κάθε βραδάκι σκορπιόσαν γύρω
ή κνίσια τού κοκορετσιού ή Γρίδας να
φώναζε στόν άντρα της:

— Άμάν, στρατηγέ, στείλε να μ' ά-
γοράσης λίγο κοκορέτσι. Μούσπαρε τις
μύτες, αυτός ο φουστανελλάς που τόν
ψήνει!...

Μά τόν είπαμε: Η άτυχία κυνηγούσε
τό Μερακλή.

Μια νύχτα δολοφόνησαν τόν Καταί-
χτη για να τόν ληστέψουν. Τόν μπακά-
λικο έκλεισε. Κι' ο φουκαράς ο Μη-
τρος βρέθηκε και πάλι στους πέντε
δρόμους.

Άρχισαν οι άπενταρίες, οι διαμαρτυ-
ρίες τού στομάχου, στομάχου ρουμ-
ελιτικού, τρομερά άπαιτητικού. Γούρ-
λωσε τόν μύτι τού Μερακλή απ' τήν
πεινά. Κι' άπάνω στην άπελπισία,

— "Ολγα,

— "Ολγα,

— "Ολγα,

— "Ολγα,

— "Ολγα,

— "Ολγα,

— "Ολγα,

— "Ολγα,

— "Ολγα,

— "Ολγα,

— "Ολγα,

— "Ολγα,

— "Ολγα,

— "Ολγα,

— "Ολγα,

— "Ολγα,

— "Ολγα,

— "Ολγα,

— "Ολγα,

— "Ολγα,

— "Ολγα,

— "Ολγα,

— "Ολγα,

— "Ολγα,

Ο ΠΑΛΙΟΙΣ

Όμορφες ή άσχημες

Μιά γυναίκα πρέπει να είναι ωραία για να αγαπηθεί και να βρει έναν καλό σύζυγο.

Να ένα ζήτημα που θα σας απασχολήσει πολλές φορές. Ότι η ομορφιά της γυναίκας είναι ένας παράγων ευτυχίας δεν υπάρχει βέβαια αμφιβολία. Αλλά μην έχετε εμπιστοσύνη σ' αυτό. Είναι ο πιο σφαλής απ' όλους!

Εκείνο που πρέπει να επιθυμείτε λιγότερο από όλα είναι η μεγάλη, ή ακτινοβολούσα, ή ασυγκρίτη ομορφιά. Η γυναίκα που η ομορφιά της την βάζει πάνω από όλες τις άλλες έχει τις λιγότερες πιθανότητες να βρει την ευτυχία. Ο μόνος τρόπος για να αυξηθεί αυτές τις πιθανότητες είναι να αγνοήσει ολόκληρο αυτό τον παραγοντα της προσωπικότητας της και να κάνει και τους άλλους να μην τον προσέχουν.

Η μεγάλη ομορφιά δημιουργεί στη γυναίκα μια περσόνη ψυχρού και κρύου. Χωρίς να το θέλει, χωρίς να το υποπτεύεται ίσως. Βλέπει τον εαυτό της σαν ένα ξεχωριστό πλάσμα, ένα ανεκτίμητο μαργαριτάρι, ένα είδος βασιλίσσας κι' η αντίληψη αυτή την απομακρύνει από τον υπόλοιπο κόσμο και την απομονώνει!

Από το άλλο μέρος, της δημιουργεί την αυταπάτη ότι είναι μια βασίλισσα των παρτιζανών ή αν προτιμάτε, μια μεσαιωνική πυρογόνη, σπινάκι, που ποδοιπά τον κόσμο για να κάνει τους φτωχότερους ιππότες να σκοτώνονται για τα όριά της μάτια όπως στα παλιά χρόνια.

Αλλά η ευτυχία δεν είναι κάτι που το απολαμβάνουμε παθητικά. Την ευτυχία την πλάθουμε με τα ίδια μας τα χέρια, με τους άγαντες και τους κόπους μας με τη θυσία του ίδιου του εαυτού μας. Κι' αυτό, η πολύ ομορφη γυναίκα, που συνήθισε να δέχεται σιωπηλά τη λατρεία των θαυμαστών της δεν υποφέρει να το κάνει.

Ετσι, η μεγάλη ομορφιά καταστρέφει αληθινή αγάπη, που κάνει μια γυναίκα ακατάλληλη για την ευτυχία. Αλλά και οι θαυμαστές της την αντικρύζουν με ξεχωριστό τρόπο. Ο άντρας που παύει να αγαπάει μια πολύ ομορφη γυναίκα, την βλέπει σαν κούκλα, σαν κάτι το ψεύτικο που δεν έχει και δεν πρέπει να έχει μεγάλη σχέση με τη ζωή.

Να γιατί οι πιθανότητες μιας πολύ ομορφης γυναίκας να βρει την ευτυχία είναι μικρότερες από οποιαδήποτε άλλες.

Δεν μπορούμε, όμως, να πούμε το ίδιο για την απλή ομορφιά που είναι το καλύτερο όπλο για την κατάκτηση της ευτυχίας.

Οι άντρες έλκονται πάντα από μια ομορφη γυναίκα και την ξεχωρίζουν από τις άλλες.

Αλλά μόνον η ομορφιά δεν μπορεί να δώσει την ευτυχία. Η ομορφιά είναι ένα στόλισμα και μάλιστα ένα ανεκτίμητο στόλισμα. Αείκει, λοιπόν, μόνον όταν είναι συνδυασμένη με την προσωπικότητα μιας γυναίκας και αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της.

Από το προσεχές πασαλινό τεύχος του «Θησαυρού» αρχίζει η δημοσίευση της πιο ολοκληρωμένης ψυχολογικής και κοινωνικής έρευνας της γνωστής Αγγλίδας συγγραφέως ΒΑΛΙΟΛΕΤ ΝΟΕΡΣ για τη σύγχρονη γυναίκα μπροστά στα προβλήματα της ζωής και του έρωτος με το γενικό τίτλο:

«Η ΣΦΙΓΓΑ ΕΜΙΛΗΣΕ!...»

Μέσα στα διαφωτιστικά άρθρα της πολύκροτης αυτής έρευνας κάθε γυναίκα θα γνωρίσει τον εαυτό της και κάθε άντρας θα βρει την αιώνα Εύα με τα αισθήματά της, τις σκέψεις της, τους πόθους της και την περιέργη και ιδιόμορφη ψυχολογία της.

«Η ΣΦΙΓΓΑ ΕΜΙΛΗΣΕ!...»

Είτε μια αποκαλυπτική έρευνα, που θα κατατοπίσει και θα αναρπάσει και που θα γίνει το εγκόλπιο κάθε σύγχρονης το μαγικό κλειδί που θα ανοίξει τον άγνωστο εαυτό της και δώσει τη δύναμη να αντιμετωπίσει την καρδιά της και θα της δώσει όλα τα πολέμια και τόσο ακανόνιστα προβλήματα που όρθωνει μπροστά της η ταραγμένη ζωή της εποχής μας.

«Η ΣΦΙΓΓΑ ΕΜΙΛΗΣΕ!...»

Είτε η πιο εκπληκτική ανάλυση της γυναικείας ψυχής, ο μαγικός καθρέφτης που θα της δείξει ολόκληρη την προσωπικότητά της, το ευαγγέλιο της νέας πιασέως της κι' ο οδηγός της επιτυχίας της.

Το μεγάλο μειονέκτημα, η αναπηρία της ομορφης γυναίκας είναι ότι δίνει υπερβολική σημασία στην ομορφιά της. Μ' αυτήν και μόνο νομίζει ότι μπορεί να κατακτήσει το σύμπαν. Και βέβαια, δεν της είναι δύσκολο να κατακτήσει έναν άντρα. Το ζήτημα όμως είναι πως αυτή την κατάκτησή της, όσο κι' αν την υποθέσουμε θοισμειτική, θα μπορούσε να τη μεταβάλει σε μόνιμη και σταθερή ευτυχία.

Στο κεφάλαιο αυτό, η γυναίκα με τη μέτρια ομορφιά όπως και η λίγο άσχημη ευνοούνται περισσότερο.

Γιατί έχουν πως η ομορφιά τους είναι μικρή ή και ολόκληρη άσημαντη και γι' αυτό δεν την χρησιμοποιούν σαν όπλο ή όπλο που δεν τη βάζουν σε ανώτερη μοίρα από τα άλλα όπλα τους.

Προσπαθούν τότε να κατακτήσουν την ευτυχία με άλλα χαρίσματα, που τους έδωσε η φύσις: την γνώση και την καλωσύνη, τη στοργή και την τρυφερότητα, την κατανόηση και την άσφαξη, τη συντροφικότητα και τη συμπάθεια. Και πετυχαίνουν καλύτερα από τις άλλες.

Η ομορφη γυναίκα, που έχει συνείδηση της ομορφιάς της, περιμένει πως η ευτυχία θα πάει μόνη της να την βρει. Και κάθεται με σταυρωμένα τα χέρια, απολαύοντας το θαυμασμό, που διαβάσει στα ανθρώπινα βλέμματα γύρω της. Εκείνη, όμως, που είναι λίγο ή καθόλου ομορφη, ξέρει πως μόνο στις δυνατότητες της μπορεί να στηριχθεί και πως πρέπει να πάρει η ίδια να βρει την ευτυχία. Έχει μέσα της τον πόθο και τη θέληση για αγάπη. Κι' οι άντρες που ξέρουν να αγαπούν, γι' αυτούς τις περισσότερες φορές.

Η ομορφη γυναίκα αρκείται σε μια κατάκτηση. Αλλά δεν κάνει τίποτα για να τη σταθεροποιήσει. Για τη γυναίκα, όμως, που δεν είναι πολύ ομορφη ή κατάκτηση, αποτελεί την αρχή του αγώνα κι' όχι το τέλος του. Η πρώτη χάνει το παιχνίδι τη στιγμή ακριβώς που νομίζει πως το κέρδισε για πάντα. Στη δεύτερη, ο φόβος μήπως χάσει το παιχνίδι, την κάνει να βγάλει πάντα κερδισμένη και συχνά να ζήσει ευτυχισμένα.

Αν μια νέα, προτού έρθει στον κόσμο, θάπτεται να ζητήσει κάτι από τις μοίρες, θα ήταν να την κάνουν λίγο ομορφη, πολύ γοητευτική και πολύ, παραπολύ, γυναίκα. Αυτά είναι τα καλύτερα όπλα για να βρει την ευτυχία και την αγάπη.

Κι' άλλωστε, στην εποχή μας όλες οι γυναίκες είναι λίγο πολύ ομορφες. Η γοητεία, όμως, λείπει από πολλές. Κι' άλλες πάλι έχουν πάσει όλα τα ελαττώματα της γυναίκας και κανένα ή ελάχιστα από τα προτερήματά της.

Δεν αξίζει, λοιπόν, τον κόπο να πολυσκοπίζουμε για την ομορφιά. Φροντίστε μόνο να είσαστε όσο μπορείτε πιο πολύ γυναίκα. Και τότε όχι μόνον θα βρείτε έναν καλό σύζυγο, αλλά μαζί μ' αυτόν και την ευτυχία, πράγμα που είναι και το σπουδαιότερο.

ΧΙΟΥΜΟΡ

Πάντα ο ίδιος

Οι αντιπρόσωποι της εξουσίας πηγαίνουν να πάρουν τον Έβραίο κατά δικό απ' το κελί του, για να τον οδηγήσουν στο ικρίωμα.

— Θάρος, παιδί μου, του λέει ο διευθυντής των φυλακών. Έφτασε η στιγμή να πληρώσεις το χρέος σου στην κοινωνία.

Κι' ο Έβραιος, ζωντάι: — Κηρύσσω πτώχευσί!...

— Εγώ σάθηκα άτυχος και τις δυο φορές που παντρεύτηκα.

— Γιατί;

— Η πρώτη γυναίκα μου το έσκασε με ένα φίλο της.

— Και η δεύτερη;

— Η δεύτερη δεν έννοει δύστυχώς να το σκάσει!

— Ένας Σκωτσέζος ταιγκούνης, που κάνει περιόδια με το αυτοκίνητό του, ρωτάει σ' ένα ξενοδοχείο: — Τι κοιτάζει ένα δωμάτιο;

— Δέκα σελίνα την ημέρα.

— Πώς! πώς! άκριά! Και το πρόγευμα;

— Πέντε σελίνα.

— Μα οι τιμές σας είναι φωτιά!

Και το γκαράζ;

— Το γκαράζ είναι δωρεάν!

— Ωραία, τότε θα προηγουμένως στο ξενοδοχείο σας και θα κοιμηθώ στο αυτοκίνητό μου!...

— Γυναίκα, αν εξακολουθήσεις αυτήν τη διαγωγή σου, θα με κάμεις να αλλάξω φύλλο!...

— Ν' αλλάξω φίλο; Καλά θα κάμεις, άντρα μου. Τον παλιό σου τον βαρέθηκα πια!...

— Έκείνος: Καλά κάνεις να είσαι πάντα ευθύνη! Το γέλιο είναι το μόνο πράγμα που ξεχωρίζει τον άνθρωπο από τα ζώα.

— Έκείνος: Αλήθεια... Έσ' γέλας τόσο λίγο!...

Κύριος - Μάνθος: Δεν μου λές, κυρά μου, πόσα παιδιά θα κάνω!...

— Η συγγάνα: Έσ' τα κάμεις γνύ μόνο παιντιά!... Η γυναίκα σου όμως φαίνεται πως τα κάνει τέσσερα!...

Μια κυρία καθώς πρέπει κάθεται στο λεωφορείο. Πλάι της ένας χωριάτης βήχει και φτύνει κατάγης.

Η κυρία δεν βαστίζεται και του λέει: — Παρντόν, δεν έχετε κανένα μαντήλι;

Ο χωριάτης βγάζει ένα πελώριο χρωματιστό μαντήλι, σαν πετσέτα, της το δίνει και λέει: — Μα κύτταξε, κυρά μου, να μου το ξαναδώσεις!...

— Α, φίλε μου, η τιμότης είναι σπουδαίο πράγμα. Αν και μπορούσα σήμερα το πρωί να βγω από το λεωφορείο, χωρίς να πληρώσω, έσκασα το χιλιάρικο!...

— Μπορώ, μα δεν βλέπω τι κέρδισες με την τιμότητά σου!

— Πώς! Ο εισπράκτωρ μου δώσε με την τιμότητά σου!...

— Πώς! Ο εισπράκτωρ μου δώσε με την τιμότητά σου!...

— Δέκα μέρες περιορισμό όλη η δημοσία!... Ποιος σας είπε, μωρέ, «όχι και κεφαλή δεξιά»;

(Το Β. Χριστοδουλου)

MIX. ΖΕΒΑΚΟ

Η ΤΡΕΜΗ ΤΗΣ ΤΡΕΜΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Πασσαδάν κι' οι σύντροφοί του, αϊχμαλωτίζον κατόπιν τη βασίλισσα 'Ιζαμπά και τον δούκα της Βουργουνδίας. Ο Πασσαδάν ζητάει από τον δούκα να διατάξει τους στρατιώτες του ν' απομακρυνθούν, για να μπορέσει ο ντε Σατέλ να ξαναπάει τα χρήματα του Δελφίνου στη Μελούνη. Ο 'Ιωάννης ο 'Ατρόμητος, όμως, άρνείται. Και δεν υποχωρεί ούτε όταν ο Πασσαδάν του κάνει γνωστό, ότι σε διαφορετική περίπτωση, θα απαγχονισθεί, μαζί με τον ντε Ζιάκ και τον Ζακεβίλ. Οι προετοιμασίες της εκτέλεσεως αρχίζουν.

14ον
Ο Μπραγκαγιόν πρόσθεσε: — Κι' εγώ αὐθέντα, θα σ' πάσω αυτό το έγχειρίδιο, που θα σ' είναι ολότελο αχρηστο εκεί που θ' πάτε...

— Και τώρα, θα μου επιτρέψετε να σ' εδεώ τα χείρα, συνέχισε ο Ναρκουά. 'Ω, μην στενοχωριάζεστε! Δεν θα σ' κάμω να πονέσετε... Πόσο σ' ελπιώμαι, αὐθέντα! Ποιος θα τώλεγε πώς θα τελειώνετε τη ζωή σας μ' ένα σχοινί στο λαιμό, εσείς που είχατε κρεμάσει τόσους ως σήμερα! 'Αλλ' αυτό έχει ή ζωή!

— Σφαίρα είναι και γυρίξει, συμπλήρωσε ο Μπραγκαγιόν. Άλλος ανεβαίνει κι' άλλος κατεβαίνει... Καθένας με τη σειρά του!

Ο δούκας δεν προσπαθούσε ν' αντισταθεί. Κατάλαβαινε άλλωστε, πώς με αν-θώπους σαν τον Ναρκουά και τον Μπραγκαγιόν, κάθε αντίστασι ήταν περιττή. Τό ύφους του εξακολουθούσε να είναι αγέρωγο και περιφρονητικό.

Η 'Ιζαμπά προσπαθούσε να φαίνεται άπαθής.

Κι' ωστόσο στο βάθος της ψυχής της, ήταν πολύ ανήσυχη.

Αν ο Πασσαδάν κι' οι φίλοι του απαγχονίσαν τον δούκα της Βουργουνδίας, γιατί τότε θα διατάζαν να κάμουν το ίδιο και σ' αυτήν;

Ο Ζιάκ, ο Σακρεμάν, ο Ζακεβίλ και περισσότεροι από όλους ο Μαλάτρ, προσπαθούσαν να λύσουν τα δεσμά τους, για να τρέξουν να βοηθήσουν τον δούκα. Άλλ' όλες οι προσπάθειές τους δεν έφεραν αποτέλεσμα. Τό μόνο που κατάφερναν ήταν ότι πληγώναν τα χείρα τους.

Αφού, λοιπόν, δεν μπορούσαν να κάμουν τίποτ' άλλο, άρχισαν να βρίζουν τον Ναρκουά και τον Μπραγκαγιόν. Ο Μαλάτρ μόνος του έκανε τόσο θόρυβο, όσο κι' οι τρεις άλλοι μαζί.

Ο Ρομπέν Ναρκουά θύμωσε στο τέλος. — 'Ησυχία! φώναξε, Νομίζετε πως

βρισκόμαστε σε κανένα σφαγείο και ξεφωνίζετε σαν γουρούνια που τα σφάζουν; 'Αν ήρθε ή ώρα για να πεθάνη ο ένδοξος πατέρας της Βουργουνδίας πάνω στην κρεμάλα, αυτός δεν είνε λόγος για να τού πάρτε τ' αυτιά με τις φωνές σας. Συχωρέστε τους, αὐθέντα, ο φόβος τους κάνει 'ρελλούς!

Αὐτά τα λόγια όμως, αντί να ήρεμούν τους τέσσερες αϊχμαλώτους, τους έξώργισαν περισσότερο. Άλλ' αυτό ήταν ή σως εκείνο που επιδίωκαν ο παμπνηρος Ναρκουά κι' ο Μπραγκαγιόν.

Έπειτα από λίγο, ο 'Ιωάννης ο 'Ατρόμητος βρισκόταν στην ίδια θέση όπως κι' οι τέσσερες ακόλουθοί του. Ο Ναρκουά κι' ο Μπραγκαγιόν τού είχαν δώσει τα χείρα στη ράχη κι' είχαν περάσει δυό θηλειές στα πόδια του, σε τρόπο που μόλις μπορούσε να τα μετακινή.

— Πέρασε τους τα κολλιέ, είπε ο Ρομπέν Ναρκουά.

Ο Μπραγκαγιόν έτρεξε στο διάδρομο και γύρισε από εκεί με πέντε θηλειές από γερό σκοινί. Έπειτα τις πέρασε με άργες κινήσεις στους πέντε μελλοθάνατους.

— Όχι για να σ' εκολεμάω, αὐθέντα, είπε ο Ρομπέν Ναρκουά στο δούκα, αλλ' αυτό τό κολλιέ σας πηγαίνει περίφημα!

Ο Μπραγκαγιόν έσκυψε πάνω στον 'Ιωάννη τον 'Ατρόμητο και τού είπε εμπιστευτικά:

— Κυττάξετε πόσο λίπος τού έχω βάλει για να τό κάμω να γλυστράη! Είμαι βέβαιος πως κανένας από τους δημίους σας δεν εργάστηκε ποτέ με τόση ευσυνειδησία. Θα ήδητε τί όμορφα που θα γλυστρήσει... Ούτε θα τό καταλάβετε. Κι' άλλωστε, έπειδή είχα άλλοτε την τιμή να ύπηρετώ τό αξιοσεβάστο πρόσωπό σας, θα σ' ετραβήξω μ' όλη μου τη δύναμι τα πόδια σας.

— Όχι, διαμαρτυρήθηκε ο Ναρκουά, αυτή ή τιμή ανήκει σε μένα! — Ο δούκας έμένα θέλει! φώναξε ο Μπραγκαγιόν. Πέστε του, αὐθέντα, πως θέλετε να σ' ετραβήξω εγώ!

— Άς είνε, είπε σε συμβιβαστικό τόνο ο Ναρκουά. Άς τραβήξωμε καθένας από ένα πόδι!...

Οι άγχόνες

Οι στρατιώτες, που ή βασίλισσα κι' ο δούκας είχαν φέρι από τό Παρίσι, είχαν

Τό πάθημα τού λοχία

Ο λοχίας Ραπάνης ήταν φωνακλός και κουτουταικός: λοχίας της παλιάς σχολής.

Ένα πρωί πήρε τη διομορία του από τό θάλαμο, για να της κάνει άσκησης σωματικής άγωγής.

Τό πρώτο, λοιπόν, παράγγελμα που άκούστηκε από τό στόμα του ήταν:

— Άρσις και κάμψις τού δεξιού ποδός!

Όλοι οι φαντάροι στη σειρά, σηκώσαν τό δεξί τους πόδι και τό έκαμψαν στο γόνατο, έκτος από τόν καμψαίο που πλάι στο σηκωμένο δεξί πόδι τού προηγούμενου συναδέλφου του, σηκώσε τό άριστερό πόδι του.

Ο Ραπάνης πηγαίνει στον πρώτο της γραμμής και από εκεί νητάζει, ίσια ως πέρα, τα σηκωμένα πόδια, για να διαπιστώσει την ακρίβεια της άσκησης. Μ' έκπληξι όμως βλέπει, ότι στο τέλος είναι μαζί σηκωμένα δυό πόδια!

— Ε, έδν ο τελευταίος! φωνάζει. Πώς διάβολο τα κατάφερες και σηκώσες και τα δυό σου πόδια;... Άλλα την ίδια στιγμή, ή γραμμή διαλύθηκε από τα διαδοικά γέλια τών φανταρών.

Ο ΦΑΚΟΣ

σκορπιστή γύρω στον πύργο. Οι εύγενείς της ακολουθίας τους, έξ άλλου, όταν είδαν τη βαρεία πόρτα να κλείνεται μπροστά τους, τάχασαν για μία στιγμή. Άλλ' ή φωνή τού Πασσαδάν τού τους διατάξε από μέρους τού δούκα της Βουργουνδίας να μείνουν στη θέση τους, τους καθήσυχασε. Τί άλλο μπορούσαν να κάμουν από τό να συμμορφωθούν μ' αυτή τη διαταγή; Η ιδέα ότι ή βασίλισσα κι' ο δούκας της Βουργουνδίας είχαν πέσει σ' ένεδρα κι' ότι ή ζωή τους κινδύνευε δεν πέρασε από τό μυαλό κανενός.

Ο 'Ιωάννης ο 'Ατρόμητος, έξ άλλου, θέλοντας να κάμει έκπληξι στη βασίλισσα δεν είχε πη ούτε σ' αυτήν ούτε σε κανένα άλλον ότι κρατούσε αϊχμαλώτους στον πύργο της Γκάν τον Πασσαδάν, τον Ταλαζάρ, τον ντε Σατέλ και τόν Λουάρ.

Κανείς, λοιπόν, δεν ύποπτευόταν την παρουσία τους εκεί πέρα.

Οι είκοσι άντρες που συνώδευσαν τόν ντε Ζιάκ και τόν Ζακεβίλ, έξ άλλου, δεν ήξεραν όσα είχαν προηγηθή και νόμιζαν ότι, έκτος από τούς δυό βασιλικούς, τόν Μαλάτρ και τούς άνθρώπους τού πύργου, κανείς άλλος δεν βρισκόταν εκεί.

Δεν είχαν, λοιπόν, κανένα λόγο για ν' άνησυχούν. Η άναμονή, ωστόσο, τους εκνεύριζε. Δεν ήξεραν τί να υποθέσουν ή τί να φαντασθούν. Και δεν μπορούσαν να εξηγήσουν γιατί ή βασίλισσα κι' ο δούκας είχαν κλειστή μέσα στον πύργο, αφήνοντας έξω εκείνους που τούς συνώδευσαν. Η μόνη σκέψι που δεν περνούσε από τό μυαλό τους ήταν ότι ή 'Ιζαμπά κι' ο 'Ιωάννης ο 'Ατρόμητος κινδύνευαν.

Άλλά, ξαφνικά, είδαν τόν Ρομπέν Ναρκουά και τόν Μπραγκαγιόν σε μία από τις ταράτσες τού πύργου.

Ήταν δύσκολο να διακρίνη κανείς από κάτω τί έκαναν. Εκείνοι που βρισκόνταν ολόγυρα στον πύργο τούς έβλεπαν να σκύβουν και ν' άνασφώνονται διαδοχικά, σαν να έσκαδαν ή να μετακινούσαν κάποιο βαρύ αντικείμενο.

Η εργασία αυτή δεν τούς άπασχόλησε πολύ. Γιατί οι δυό σύντροφοι είχαν την πρόνοια να ετοιμάσουν τα πάντα από πρίν.

Σε λίγο, μία άγχόνη ύψωσε την άπαισία σιλουέττα της στον καταπύρφο ούρανό της δύσεως. Δυό άλλες, που ήσαν λιγώτερο ψηλές από την πρώτη, την πλαισίωσαν έπειτα από μερικές στιγμές.

Η έκπληξι εκείνων που βρισκόνταν έξω από τόν πύργο παραχώρησε τη θέση της στη φρίκη και στον τρόμο.

Αφεντάδες, αξιωματικοί, στρατιώτες έτρεχαν δεξιά κι' αριστερά, ρωτώντας ο ένας τόν άλλον, σαν να μην πίστευαν τα μάτια τους. Κι' οι έρωτήσεις διασταυρώνονταν προς όλες τις διευθύνσεις. Ποιός είχε διατάξει να σηθούν αυτές οι άγχόνες; Και για ποιόν προορίζονταν;

Ο θόρυβος από τα ξεφωνητά και τις έρωτήσεις που έμειναν χωρίς άπάντησι κράτησε κάμποσα λεπτά. Έπειτα όλοι σάπασαν και μία σιωπή, βαρεία από άγωνία, απλώθηκε γύρω στον πύργο.

Ήσαν όλοι σαν να περίμεναν κάποια αναπόφευκτη καταστροφή, κάτι τό τραγικό και τό ανεπανόρθωτο.

Ο Ρομπέν Ναρκουά, με την εύλογισία αϊλούρου, είχε σκαρφαλώσει τώρα στη μεγαλύτερη από τις τρεις άγχόνες κι' άρχισε να καρφώνει στην κορυφή της μία σανίδα, όπου διακρίνονταν γράμματα οθιαγμένα με μαύρη μπογιά.

Όταν ξανακατέβηκε, εκείνοι που βρισκόνταν έξω από τόν πύργο, ύπόδεσαν να διαβάσουν την ακόλουθη φράσι: «Έδώ κρεμάστηκαν τρεις ληστές».

Ποιοί, άραγε, να ήταν αυτοί οι τρεις ληστές; Τό μυαλό κανενός δεν πηγαίνε στο δούκα της Βουργουνδίας, στον ντε Ζιάκ και στον Ζακεβίλ.

Ο Ρομπέν Ναρκουά έφυγε σε λίγο από την ταράτσα κι' άρχισε να τρέχει πάνω στις επάλξεις. Έφτασε τέλος σ' έναν μικρό προμαχώνα που προεξείνε από τό ύπόλοιπο οικοδόμημα. Τέντωσε τότε τό κορμί του, όπως κάνουν οι κήρυκες, κι' έφερε τό χέρι του στο στόμα του, με τόν αντίχειρα πάνω στα χείλη του, σαν να κρατούσε σάπλιγγα. Φαίνεται πως είχε χάρισμα να μιμνται, γιατί από τό στόμα

του βγήκε ένα αληθινό σάλπισμα, που απλώθηκε στον έσπερινό αέρα.

Όταν τελείωσε, όλοι είχαν κρεμαστή από τα χείλη του. Θάλεγε πώς όλοι αυτοί οι άνθρώποι, είχαν πάψει ξαφνικά ν' άναπνέουν.

Ο Ρομπέν Ναρκουά άπλωσε τα χείρα του και είπε:

— Εύγενείς δέσποινες, αξισεβάστοι άρχοντες, ένδοξοι αξιωματικοί, στρατιώτες λαέ, σε όλους σας και στον καθένα γνωριστά, γίνεται γνωστό, ότι τώρα άμέσως θα κρεμαστούν άπ' αυτές τις άγχόνες τρεις επικίνδυνοι ληστές, που είχαν την άτυχία να συλληφθούν επ' αυτοφώω. Παρακαλέστε τό Θεό να συγχωρέσει τα εγκλήματά τους και να τους εύσπλαγχνιστή!...

Ο Ρομπέν Ναρκουά σάλπισε άλλη μία φορά... με τό χέρι του κι' έπειτα εξαφανίστηκε.

Αὐτά τα λόγια άναστάτωσαν και τούς υπό ηρέμους.

Κανείς δεν ήξερε με ακρίβεια τη ληστεία που θα γινόταν εις βάρος τού Δελφίνου, μερικοί όμως από τό άμεσο περιβάλλον τού δούκα, κάτι είχαν μυριστή.

Περισσότερο από όλους, ταράχτηκε ο Σατελλύ, που, σαν αὐλόκληρος τού δούκα και άρχηγός τού στρατού βαρύνονταν με τις μεγαλύτερες ευθύνες. Αφού, λοιπόν, συμβουλευθηκε μερικούς άλλους αξιωματικούς, έταξε στην πόρτα τού πύργου, άνοιξε να τη ντυπάει με τη λαβή τού ξίφους του και να φωνάξη:

— Αὐθέντα!... Πού είσαστε;... Άπαντήστε μας!... Αὐθέντα, φοβόμαστε για σ'!

Άλλ' ο δούκας της Βουργουνδίας δεν άπάντησε, γιατί, φυσικά, δεν μπορούσε να τό κάμει...

Ο Ρομπέν Ναρκουά, αφού τελείωσε τη δουλειά του, πήρε μαζί του τόν Μπραγκαγιόν και ξαναγύρισε στην αίθουσα τού πύργου, όπου βρισκόνταν οι μελλοθάνατοι.

— Λοιπόν; ρώτησε ο Πασσαδάν.

— Όλα είναι έτοιμα! άπάντησε ο Ναρκουά. Οι άγχόνες περιμένουν τούς τρεις κακούργους...

Θαυμάσια, είπε ο ίππότης. Κι' έκαμε ένα βήμα προς τό μέρος τού δούκα της Βουργουνδίας.

— Υπάρχει ακόμη καιρός να σωθήτε, τού είπε με ψυχρό ύφος.

— Και τί πρέπει να κάμω; ρώτησε ο 'Ιωάννης ο 'Ατρόμητος.

— Να διατάξετε τούς στρατιώτες σας ν' άποσυρθούν στο Μονζερόν! άπάντησε ο ίππότης.

— Για ποιό λόγο;

— Για να μπορέσει ο Ταννεγκύ ντε Σατέλ να ξαναπάει στο Δελφίνο τα νοήματα, που τού κλώσπετε.

— Κι' αν δώσω αυτή τη διαταγή;

— Θα έλευθερώσω άμέσως εσάς και τούς συντρόφους σας!...

Η 'Ιζαμπά, ο ντε Ζιάκ κι' ο Ζακεβίλ, είχαν καρφώσει τό βλέμμα τους πάνω στο δούκα. Τό βλέμμα αυτό μιλούσε άκορετά εύγλωττα...

Ο 'Ιωάννης ο 'Ατρόμητος φάνηκε να διατάζει για μερικές στιγμές. Άλλά, ξαφνικά, γύρισε τις πλάτες του στον Πασσαδάν.

Αὐτό εσήμαινε πως δεν δεχόταν τούς δρους του!

Ο ίππότης γύρισε τότε κι' αυτός στον Ρομπέν Ναρκουά και στο Μπραγκαγιόν.

— Έμπρός! διέταξε.

Ο Ναρκουά σταυροκοπήθηκε.

— Δόξα σοι ο Θεός! είπε. Κι' είχα φοβηθή πως όλοι μας οι κόποι θα πηγαίναν ναμένοι! Άν ξεράτε τί όμορφες που είναι οι άγχόνες που φτιάξαμε!

Γύρισε κατόπιν στον Μπραγκαγιόν.

— Έσύ που είσαι πιό δυνατός, πάρε αυτούς τούς δυό, τού είπε, δείχνοντας τόν ντε Ζιάκ και τόν Ζακεβίλ. Έγώ θα πάω τόν δούκα...

Ο Μπραγκαγιόν δεν περίμενε να τού τό ξαναπή. Άρπάξε άμέσως τις άκρες τών δυό σχοινιών και τραβήξε τόν ντε Ζιάκ και τόν Ζακεβίλ.

— Έμπρός! τούς είπε.

Ο Ρομπέν Ναρκουά, στο μεταξύ, ύποκρινόταν μπροστά στον δούκα της Βουργουνδίας.

— Αὐθέντα, είπε, τί χαρά και τί τιμή για μένα, να σ' ετραβάω από τό σχοινί, σαν μισχάρι που τό πάνε για να τό σφάξουν! Πρέπει να έξερετε ότι ή σημερινή ημέρα είναι από τις πιό εύτυχιμένες της ζωής μου.

Άσπαξε κατόπιν τό σχοινί, τό πέρασε πάνω από τόν ώμο του κι' άρχισε να τό τραβά μ' όλη του τη δύναμι.

Τόπο στον κραταιότατο και ισχυρότατο δούκα 'Ιωάννη της Βουργουνδίας! φώναξε. Τόπο στον 'Ιωάννη τόν 'Ατρόμητο, που θα πεθάνη με τη θηλειά στο λαιμό!

Ο δούκας είχε γίνει κατακόκκινος από τη ντροπή του. Δεν φανταζόταν ποτέ, ότι θάφτανε σ' αυτό τόν έξευτελισμό! Και θέλησε ν' αντισταθεί. Στηρίχτηκε στα πόδια του και τραβήξε τό κορμί του προς τα πίσω.

Ο Ναρκουά κλονίστηκε για μία στιγμή. Άλλ' άμέσως έπειτα τραβήξε τό σχοινί με τόση δύναμι, που ο δούκας της Βουργουνδίας λίγο έλειψε να σωριαστή κάτω.

Κατάλαβαινε τώρα πως οι άνθρώποι αυτοί δεν θα ύποχωρούσαν μπροστά σε τίποτα και μετάνιωμε, γιατί δεν είχε δεχτή τις προτάσεις τού Πασσαδάν. Άλλ' ήταν πολύ ύπερήφανος για να ύποχωρήσει. Ξαναπήρε, λοιπόν, τό άπαθές ύφος του, έρριξε ένα περιφρονητικό βλέμμα προς τό μέρος τού Πασσαδάν και τών συντρόφων του και άρχισε να προχωρή πίσω από τόν Ναρκουά.

Ο Μπραγκαγιόν παραμέρισε για ν' άφίση τόν δούκα να περάσει πρώτος. Άκολούθησε κατόπιν με τόν ντε Ζιάκ και τόν Ζακεβίλ.

Ο Πασσαδάν γύρισε τότε στον Μαλάτρ και τό Σακρεμάν, που είχαν γάσει κι' οι δυό τω χάμα τους και τούς διατάξε ν' ακολουθήσουν τις δυό συνοδείες.

Πίσω τους βάδιε ο Ταλαζάρ, που φαίνονταν πολύ ήρεμος. Στο βάθος της ψυχής του όμως ήταν πολύ ανήσυχος κι' άναρωτιόταν πως θα τελείωνε αυτή ή ιστορία.

Ο Πασσαδάν είχε σταθή τώρα μπροστά στη βασίλισσα.

Η 'Ιζαμπά κατάλαβε άμέσως ποιές ήταν οι προθέσεις του. Άλλά προτίμησε να τόν προλάβη για να μην μπορή να ύπερησνευθή καθόλου, ότι έδωσε διαταγές στη βασίλισσα, Σηκώθηκε λοιπόν, από τη θέση της και είπε με ήρεμη φωνή:

— Έπιθυμώ να παρακολουθήσω αυτή την εκτέλεσι.

Κι' έπειτα από μία στιγμή στηλώνοντας μπροστά σ' όλον τόν κόσμο! Για σκεφθή...

τό βλέμμα της πάνω στον Πασσαδάν πρόσθεσε:

— Άν, φυσικά, πραγματοποιηθή...

Ο Πασσαδάν διατήρησε τό ψυχρό ύφος του.

— Πιστεύετε, κυρία, ρώτησε, ότι οι όροι που θέσαμε στο δούκα, ήσαν ταπεινωτικοί ή ύπερβολικοί;

— Ένα άδύροτο ναυόγέλο μισάνοιξε τα χείλη της 'Ιζαμπά.

— Όχι, άπάντησε. Η γνώμη μου είνε, ότι φανήκατε πολύ μεγαλόμυχοι...

— Είμαι εύτυχής που άκούω αυτά τα λόγια από τό στόμα σας, είπε ο Πασσαδάν. Και τώρα μάθετε πως αυτή ή εκτέλεσι θα γίνη, έκτος αν ο δούκας ύποχωρήσει, όσο ακόμη είναι καιρός...

Τό ύφος του ήταν ήμερο. Μιλούσε με αὐτοπειθισή, σαν άνθρωπος που έέρε ποιά είναι ή δύναμι του και που έχει την ακλόνητη άπόφασι να την εκμεταλλευθή χωρίς να διατάση.

Η 'Ιζαμπά τόν κύτταξε με άνυπόκριτο θαυμασμό.

— Πόσο θα ήθελα να μπορούσα να στηριχθώ σ' έναν άνθρωπο σαν και σ'! ψιθύρισε.

Ο Πασσαδάν προσποιήθηκε, ότι δεν κατάλαβε τί έννοούσε. Καί, κάνοντας μία ύπόκλησι μπροστά της, είπε:

— Δεν έχουμε καιρό να χάνουμε, κυρία...

Συγχρόνως, της πρόσφερε τό χέρι του, όπως θα έκανε αν βρισκόταν σε μία αὐλική δεξίωσι.

Η 'Ιζαμπά στηρίχτηκε σ' αυτό. Κι' έσως μάλιστα κάτι περισσότερο από όσο έπρεπε.

Βγήκαν μαζί από τό δωμάτιο κι' άόχισαν να προχωρήν στο διάδρομο.

Η 'Ιζαμπά βάδιζε με τό λικνιστικό εκείνο βήμα, που τόση έντύπωσι είχε κάνει στους συγχρόνους της και που ήταν κάτι ολότελο δικό της.

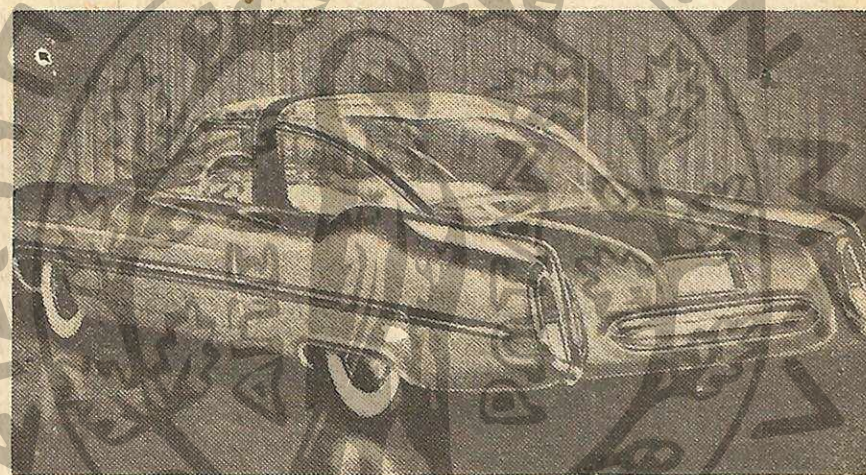
Γιατί αυτός ο άπλός ίππότης να μην είναι δούκας της Βουργουνδίας; σκεπτόταν. Γιατί να μην μπορώ να τόν κάμω να μ' αγαπήσει;... Γιατί!...

Της έκαμε έντύπωσι, ότι ο Πασσαδάν, αντί ν' ακολουθήσει τη σκάλα, που έφερνε στην αὐλή, πήρε μία άλλη, που ώδηγούσε σε μία από τις ταράτσες τού πύργου.

— Δεν καταλαβαίνω... είπε τότε στον Πασσαδάν. Αυτή ή τριπλή εκτέλεσις θα γίνη στην ταράτσα;

— Μία εκτέλεσι σαν αυτή, άπάντησε ο Πασσαδάν, δεν ύπορεί να γίνη κρυφά, στο βάθος κάποιας αὐλής, που να προστατεύεται ολόγυρα από ψηλούς τοίχους.

Πρέπει να γίνη στο φως της ημέρας και μπροστά σ' όλον τόν κόσμο! Για σκεφθή...

ΤΟ «ΓΥΑΛΙΝΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ»

Στη μεγάλη έκθεσι αυτοκινήτων τού 1953, που άνοιξε πρό ήμερών στο Σικάγο, ή μεγάλη έντύπωσι έκανε τό ανώτερο μοντέλο ΧΑ 500 της «Λίνκολν» Μέρκι ρι, τού οποίου ολόκληρο τό άπάνω μέρος της καροσερί είνε από διαφανή πλαστική ύλη. Προβλέπεται ότι πολύ σύντομα ή καινοτομία αυτή θα υιοθετηθή και από τις άλλες βιομηχανίες αυτοκινήτων.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΓΣ

Αίμορραγίες που άντικειδιστούν τὰ έμμηνα

Οι διάφορες αιτίες που τις προκαλούν

Τὰ έμμηνα στη γυναίκα χαρακτηρίζονται από μια αύξηση του ρυθμού της κυκλοφορίας όχι μόνον των οργάνων του φύλου (σάλπιγγες, μήτρα κτλ.) αλλά και ολόκληρου του οργανισμού.

Το αίμα της γυναίκας, εξ άλλου, κατά την εποχή των έμμηνων, παρουσιάζει μικρότερη πηκτικότητα από ό,τι συνήθως, πράγμα που διευκολύνει τις αίμορραγίες. Έτσι, ενώ το αίμα μιας γυναίκας πήζει συνήθως σε 3 λεπτά, κατά την εποχή των έμμηνων υφίσταται 6 λεπτά και κάποτε περισσότερο.

Το γεγονός αυτό εξηγεί τὰ έξης δύο φαινόμενα:

Α. "Αν η ροή του αίματος από τη φυσική οδό είνε ανεπαρκής, μπορεί να παρουσιασθή συμπληρωματική ροή και από άλλα όργανα.

Β. "Αν η ροή του αίματος από τη φυσική οδό δεν είνε δυνατή για οποιοδήποτε λόγο, μπορεί να παρουσιασθή αίμορραγία άλλων οργάνων.

Τὰ περισσότερα από τὰ όργανα της γυναίκας μπορούν να χρησιμοποιούν για την έξοδο του αίματος σε περίπτωση έλκεως ή ανεπαρκείας της έμμηνης ροής.

Σύμφωνα με τις παρατηρήσεις του δόκτορος Κακέ, τὰ όργανα από τὰ όποια υποοεί να παρατηρηθή συμπληρωματική ροή αίματος είνε, κατά σειράν συχνότητας τὰ ακόλουθα:

1) Η μήτη.

Η ροή εμφανίζεται απότομα και συνεχίζεται μερικές ή μέρες με διαλείπουσα υορρή. Σε γυναίκες με αιματώδη ιδιοσυγκρασία μπορεί να είνε εξαιρετικά σημαντική. Στην περίπτωση αυτή, η ροή του αίματος δεν πρέπει να παρακαλύετα. Οι έδώσεις, οι κεφαλαλγίες κ.τ.λ. που προηγούνται απ' αυτή την έπισταξη εξαφανίζονται συνήθως μόλις άρχισή η ροή του αίματος.

2) Οι φλέβες του άπηνυθμένου. Η ροή συνεχίζεται και εδώ μερικές μέρες. "Αν αυτό έπασαληθό άρεκέτες φορές, είνε δυνατόν να σιγνατισθούν αίμορροΐδες.

3) Σε πολλές περιπτώσεις το αίμα τένει από τὸ δέμα. Άρκεί τότε τὸ παραμικρό σχίσιο για να σιγνατισθῇ ένα αίματωμα στον υποδόριο κυτταρώδη ιστό. Κάποτε, μάλιστα, κόκκινες πλάκες, χωρίς να προηγηθῇ σχίσιο. Οι πλάκες αυτές δείχνουν ότι τὰ αιμοφόρα άγγεία που βρίσκονται κάτω από τὸ δέμα μάτωσαν. Σε άλλες γυναίκες, διάφορες παλαιές ούλες π.χ. από έγγειοση σκληροκοιτίτιδος, κοκκινίζουν και άρχίζουν να ματώνουν.

Η ροή αυτή μπορεί να καταστή επικίνδυνη σε περίπτωση

αι που υπάσχει αίμοφιλική διάθεση.

4) Αλλά και από τους πνεύμονες επίσης μπορεί να παρατηρηθῇ ροή αίματος. Οι γυναίκες που δεν έχουν κανονικά έμμηνα παθαίνουν κάποτε αιμοπύσεις, που δημιουργούν την εντύπωση ότι πρόκειται για πνευμονική σιματίωση.

Στις περισσότερες περιπτώσεις όμως, το αίμα δεν τρέχει από τους βρόγχους ή τους πνεύμονες, αλλά από τις φλέβες της τραχείας. Πρόκειται, μ' άλλα λόγια, για μια τραχειακή αίμορραγία. Τὰ συχνά μέσα (βρογχοσκοπία) μόας έπιτρέπουν να εξακριβώσμε την προέλευση του αίματος και να κάμωμε μια άσφαλῃ διάγνωση.

Αλλά και πολλές σιματικές ροές που έχουν θεραπευθῇ, παρουσιάζουν κατά την εποχή των έμμηνων έλαφρές αιμοπύσεις, που οφείλονται σε συμφορησι των πνευμόνων. Το αίμα που εκρέει δεν περιέχει όμως βακίλλους του Κών. Δεν παρατηρείται, εξ άλλου, άνοδος της θερμοκρασίας.

5) Το στομάχι. Πολλές γυναίκες κατά την εποχή των έμμηνων παθαίνουν αιματεμέσεις ή βγάζουν αίμα με τὰ περιττώματα και δημιουργούν έτσι την εντύπωση ότι πίνουν από την εντύπωση ότι πίνουν από τὸν έλκος ή από καρκίνο του στομάχου ή του έντερικού σωλήνος.

6) Τὰ στήθη. Η θηλή του μαστού διογκούται κατά την εποχή των έμμηνων, γίνεται κόκκινη και άρχίζει να τρέχει από αυτήν αίμα.

7) Τὰ νεφρά ή η ούροδόχος κύστις. Κι' εδώ επίσης είνε δυνατόν να δημιουργηθῇ η εντύπωση ότι πρόκειται για παθήσεις των νεφρών ή της κύστεως.

8) "Αλλά όργανα από τὰ όποια μπορεί να παρατηρηθῇ ροή αίματος κατά την εποχή των έμμηνων είνε τὰ ούλα τὰ μάτια, τὰ αυτιά, ο έγκεφαλος (αίμορραγία του έγκεφάλου ή των μηνίγγων).

Οι κυριότερες αιτίες που μπορούν να προκαλέσουν άνωμαλίες της έμμηνης ροής είνε οι ακόλουθες:

α) Ανεπάρκεια των ώθηκων ή των άδένων που έπηρεάζουν όργανα του φύλου (ανεπάρκεια έκκρισης φολλικιλικής, λουτεΐνης, όρμονων της υπόφυσης, ή του θυρεοειδούς κτλ.).

β) Αίμοφιλική διάθεση (δυσκολία και θραδεία πήξης του αίματος). Η αίμοφιλική διάθεση μπορεί να εκδηλωθῇ από την εποχή της έμφανίσσεως των πρώτων έμμηνων. Στην περίπτωση αυτή μαζί με την έμμηνη ροή, παρατηρούνται και άλλες αίμορραγίες. (Αυτή η αίμοφιλική διάθεση δεν πρέπει να συγχέεται με την κυοσί αίμοφιλία που παρατηρείται μόνον στα άγόρια).

γ) Η έλλειψη υῤῥας είτε έκ γενετής είτε έπειτα από έν-

γείωση. Στην περίπτωση αυτή η φύσις άναζητεί άλλο όργανο για να αποβάλῃ τὸ αίμα των έμμηων.

δ) Οι γυναίκες που παρουσιάζουν μια ιδιόουσα συμφορητική κατάσταση στην περιοχή της μήτης, του άπηνυθμένου, των πνευμόνων ή του στομάχου, μπορεί να έμφανίσουν παρόμοιες αίμορραγίες, αν ταυτόχρονα πάσχουν και από ανεπάρκεια των ώθηκων.

ε) Οι γυναίκες που τὸ νευρικό τους σύστημα δεν βρίσκειται σε ισορροπία, παρουσιάζουν επίσης δευτερεύουσες αίμορραγίες κατά την εποχή των έμμηων.

Σε όλες τις περιπτώσεις που άναφέραμε για να εξασινισθῇ η δευτερεύουσα αίμορραγία πρέπει να καταπολεμηθῇ η αίτία που την προκαλεί και ταυτόχρονα να άποκατασταθῇ η κανονική λειτουργία των ώθηκων. Ποάγμα που πρέπει να έπιδιωχθῇ με κάθε θυσία γιατί όπως σημειώσαμε και παραπάνω, οι δευτερεύουσες αυτές αίμορραγίες υπορούν να προκαλέσουν επικίνδυνες έπιπλοκές.

Αλλεργία στις όδοντοστοιχίες

"Όταν τὸ δέμα σκάσῃ στις γωνίες των χελιών, η ένόχλησι αυτή μπορεί να οφείλεται σε αλλεργική αντίδρασι του οργανισμού απέναντι του υλικού απ' τὸ όποιο είνε φτιαγμένες οι τεχνητές όδοντοστοιχίες. Ένας γιατρός άνφερε τελευταίως δύο τέτοιες περιπτώσεις, στις όποιες έλειψαν τὰ τοπικά αυτά σκασίματα άμέσως μόλις οι τεχνητές όδοντοστοιχίες αντικαταστάσαν με άλλες, κατασκευασμένες από διαφορετικό υλικό.

Με χόνδρον από μοσχάρι

Καινούργιες μύτες, ηγούνια, μέτωπα ή άλλα μέρη της φυσιογνωμίας μπορεί τώρα να κατασκευασθῇ από τους πλαστικούς χειρουργούς, με χόνδρο παρμένον από μικρά μοσχάρια και κατεργασμένον ειδικά γι' αυτό τὸ σκοπό. Τὸ νέο αυτό υλικό χρησιμοποιήθη-

κε μ' επιτυχία επί 4 χρόνια και σε 144 έγχειρήσεις από ένα Βρετανό πλαστικό χειρουργό.

Η τερραμυκίνη δεν θερραπύει τὸν κοκκύτη.

Τὰ πειράματα που έγιναν τελευταία απέδειξαν ότι η τερραμυκίνη, που είνε ως γνωστόν, ένα από τὰ νεώτερα αντιβιοτικά, δεν θεραπεύει τὸν κοκκύτη, όπως είχε παρατηρηθῇ στην άρχῃ. Τὸ φάρμακο δεν έλαττώνει τις κρίσεις. Έπιδρά, εξ άλλου, με δυσάρεστο τρόπο στο νευρικό σύστημα.

Νέα φάρμακα κατά του καρκίνου

Πειράματα που έγιναν στο αντίκαρκινικό Ινστιτούτο της Βοστώνης απέδειξαν ότι τὰ καλούμενα αντιφολική φάρμακα, όπως η άμινωπερίνη και η άμινωπερίνη, μπορούν να παρατείνουν τὴ ζωή των άσθενών από όξεια λευχαιμία επί 6-18 μήνες. "Επειτα από αυτό τὸ διάστημα, όμως, ο όργανισμός συνήθιζε στο φάρμακο, πὸν δεν έχει πια καμιά επίδρασι.

Οι έπιστήμονες του αντίκαρκινικού Ινστιτούτου της Νέας Υόρκης έχρησιμοποίησαν, εξ άλλου, για τὸν σκοπό καταπλέμει διαφόρων άλλων υορφών καρκίνου έκχυλίσματα από βότανα που προέρχονταν από την περιοχή του Ισημερινού και που οι Ιθαγενείς τὰ μεταχειρίζονται για να περιορίζουν τὸν όγκο των κεφαλών των φονευσμένων έθρῶν τους. Τὰ έκχυλίσματα αυτά σταματούν τις αίμορραγίες και περιορίζουν βαθμιαία τις διαστάσεις του καρκινώδους όγκου.

Ένα δραστικό άναισθητικό φάρμακο

Σε πολλές περιπτώσεις οι έγχειριζόμενοι αισθάνονται ισχυρότατους πόνους μόλις παύσῃ η έπίδρασις του άναισθητικού. Οι πόνοι αυτοί παρατείνονται κάποτε επί πολλές ώρες ή και μέρες και παρίσταται τότε ανάγκη να χορηγηθούν στους άσθενείς μεγάλες όσεις ναρκοτικών που διαταράσσουν τὸ νευρικό σύστημα και έξασθενίζουν τὸν οργανισμό των.

Αντί για τὰ ναρκοτικά αυτά οι Άμερικανοί έπιστήμονες κάδουν σήμερα στους άσθενείς μια μόνον ένεσι με μια καινούργια ούσια που καλεῖται έροκαΐνη και που είνε υῤῥα διαφόρων τοπικών άναισθητικών φαρμάκων. Η ούσια τὴν έξασπνίζει τὸν πόνο επί 6-12 μέρες.

ΤΟ «ΑΤΟΜΙΚΟ» ΡΟΛΟΪ!

Μέσα στη μολεβένια βάση του ρολογιού αυτού υπάρχουν ραδιοϊσότοπα, που τὸν εξασφαλίζουν τὴ συνεχή λειτουργία επί μια τουλάχιστον εικοσαετία! Πρόκειται για μια νέα άμερικανική έφευρσι για «ατομικά» ρολόγια, που πρὸς τὸ παρὸν τούλάχιστον είνε πανάκριβα.

Ο ΚΑΡΚΙΝΟΣ του αίματος

Δεν έχει πια μυστικά για την έπιστήμη!

Ο 'Ιταλός καθηγητής Φραγκίσκος Πεντιμάλλι κατάρθωσε, ύστερα από προσπάθειες τριάντα χρόνων, να προκαλέσῃ καρκίνο του αίματος σε πειραματόζωα. Ο καρκίνος του αίματος είνε πὸ γνωστός ως λευχαιμία. Πρόκειται για μια θανατηφόρο πάθησι, πὸν δεν είνε παρά μια από τις πολλές μορφές, υπό τις όποιες παρουσιάζεται στον άνθρωπὸν όργανισμὸ δ καρκίνος. Τὸ κατάρθωμα του δόκτορος Πεντιμάλλι έχει πολὺ μεγάλη σημασία. Ρίχνει φῶς στον άνεξιχνίαστο άκομη λαβύρινθο των αιτίων που προκαλούν τὸν καρκίνο και άποτελεί τὸ πρώτο βετικό βήμα της έπιστήμης για τὴν έξέυρεσι του άποτελεσματικού τρόπου θεραπείας απ' αυτή την τρομερή άρρώστεια.

Κύριο χαρακτηριστικό της λευχαιμίας είνε μια υπερβολική αύξισι των λευκῶν αιμοσφαιρίων, σε σχέση με τὰ έρυθρά. Τὸ αίμα μας, ως γνωστόν, συνίσταται από δύο πράγματα: από ένα υγρό, πὸν ονομάζεται «πλάσμα» και από τὰ κύτταρα των αιμοσφαιρίων. Ο Πεντιμάλλι σκέφθηκε ότι τὸ μυστικό της λευχαιμίας έπρεπε να άναζητηθῇ στις πρωτεΐνες, πὸν υπάρχουν μέσα στο πλάσμα. Κάποτε συμβαίνει, για διαφόρους λόγους, να μπαίνουν μέσα στο πλάσμα πρωτεΐνες έτερογενείς, δηλαδή αλλοιώτικες από εκείνες πὸν τὸ πλάσμα περιέχει όταν βρίσκεται σε φυσιολογική κατάσταση. Οι διαφορετικές πρωτεΐνες, πὸν για τὸν διαφόρου ιστούς του οργανισμού είνε τοίκες και έπιφέρουν σ' αυτούς παρακμή και μαρσμο, μέσα στο αίμα προκαλούν τὸ αντίθετο αποτέλεσμα: Δημιουργούν μια «όργιωδη άναπαραγωγή» κυττάρων, δηλαδή αιμοσφαιρίων, πὸν έπιφέρουν μέσα στο αίμα καταστροφική άναστάτωση.

Τὸ αίμα, μ' αυτόν τὸν πληθωρισμό, χάνει τὴν άρμονία της κυτταρικής του άρχιτεκτονικής. Τὰ αίμοσφαίρια του δεν είνε πια φυσιολογικά, αλλά τὰ περισσότερα χαλασμένα, όπως άκριβώς συμβαίνει και στὰ κύτταρα, πὸν προσβάλλονται από καρκίνο. Γι' αυτό δὲ η λευχαιμία άνομάσθηκε καρκίνος του αίματος.

Ο δόκτωρ Πεντιμάλλι λοιπὸν άνεκάλυψε από πὸν προέρχεται ὁ καρκίνος του αίματος: από τὴν άκαλίνωτη παραγωγή κυττάρων. Τὰ κύτταρα αυτά είνε ως επί τὸ πλείστον κατεστραμμένα. Γιατί η παραγωγή αυτή, βίαιη και άνωμαλη όπως είνε, άποτελεί σωστό έκρηκτικό φαινόμενο, πὸν άφήνει γύρω του συντρίμια.

Ο Πεντιμάλλι άφείρωσε δολκλήρη τὴ ζωή του στην έξιχνισι των αιτίων που προκαλούν τὴ λευχαιμία. Οι έρευνές του κράτησαν τριάντα όλόκληρα χρόνια. Καρπὸς τους ήταν η σημαντική διαπίστωση ότι η λευχαιμία οφείλεται στην έπίδρασι έτερογενῶν πρωτεϊνῶν μέσα στο αίμα.

Έκανε τὰ πειράματά του με κουνέλια, στο αίμα των όποιων εῤῥαγγεζ έτερογενείς

πρωτεΐνες και μ' αυτόν τὸν τρόπο κατάρθωσε να προκαλέσῃ στὰ ζῶα λευχαιμία. Μέχρι τώρα η άρχική αίτία καθῶς και η διαδικασία της γενέσεως του καρκίνου του αίματος ήταν για τὴν έπιστήμη μυστήριο. Τὰ πειράματα του 'Ιταλού ιατρού είνε η πρώτη δέσμη φῶτος, πὸν ρίχνεται στην άγνωστη αυτή περιοχή.

Ο καθηγητής Πεντιμάλλι άνεκοίνωσε την άνακάλυψί του στο Διεθνές Καρκιнологικό Συνέδριο, πὸν έλαβε χώραν στις άρχες τὸν χρόνο, στο Νέο Δελχί των 'Ινδιάν. 'Ως ότου δὲ συνέλεθῃ η Διεθνής 'Επιτροπή έρευνῶν επί του καρκίνου, πράγμα πὸν θα γίνῃ τὸν προσεχῇ Ιούλιο στη Βραζιλία, θα έχουν προστεθῇ και άλλα διαφωτιστικά στοιχεία στην θεμελιώδη άνακάλυψι του Πεντιμάλλι, τὰ όποια θα άνακοινωθούν με τὴν ευκαιρία αυτή.

Έτσι τὸ βασικό αυτό δεδομένο, πὸν κατέχει τώρα η έπιστήμη, χάρις στον 'Ιταλό γιατρό, άποτελεί άφετηρία για νέες έρευνες πὸν θα οδηγήσουν στη λύσι του αίνιγματος του καρκίνου. Σε όλες τις μεγάλες χώρες του κόσμου, όπως άπεδείχθη από τὸ συνέδριο του Νέου Δελχί, όπου 42 κορυφαίοι και διεθνούς φήμης καρκινολόγοι άντλήσαν τις ίδιες τους η ιατρική έχει άποδοθῇ σε συστηματική άγώνα για τὴν καταπολέμησι του καρκίνου.

Ιδίως στις 'Ηνωμένες Πολιτείες, όπου τὰ μέσα είνε πὸν άφθονα, ο άγώνας αυτός υποσχετα εύχάριστες έκπληξεις.

Απέπειρα... άπαγώνης φειδισῷ

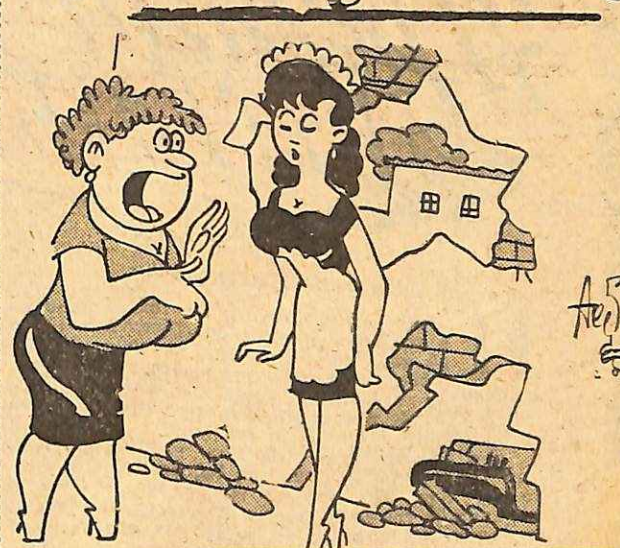
Μια νύχτα, κάποιος από τους φύλακες του Ζωολογικού Κήπου του Μπρόνξ, βρήκε ένα άλλόκοτο αντικείμενο δίπλα στο κλουβί της ινδικής «κόμπρας». Ήταν κάτι πὸν έμοιαζε σαν άρθρωτό ξύλινο φεΐδι, με μια τσιμπίδα στην άκρη και με δύο σπάγγους περασμένους από μικρές τρύπες στα πλευρά του, σαν χαλινάρια για να τὸ οδηγούν.

Έξ άλλου, στο πίσω μέρος του κλουβιού, είχε άνοίξει κάποιος μιά τρύπα, διαμέτρου 8 πόντων περίπου, και τὴν είχε φράξει βιαστικά με κορδέλια. Τέλος, έξω απ' αυτήν, βρίσκονταν σκουπισμένα κάμψοτα καμένα σπύρτα, και μια μαύρη θήκη βιολιού, στην όποια υπήρχαν άνοιγμένες άρεκέτες μικρές τρύπες.

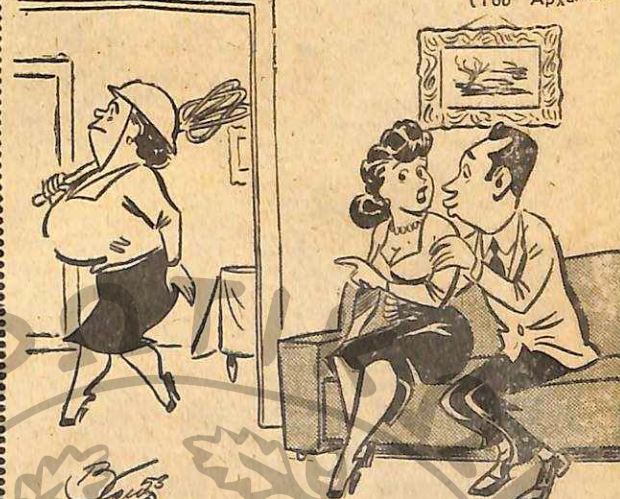
Να τώρα η έξήγησι πὸν έδωσε η άστυνομία στα παραέξανα αυτά εύρηματα: Κάποιος ανισόρροπος ήθελε να δολοφονήσῃ ένα έθρὸ του. Είχε φροντίσει λοιπὸν να μείνῃ κλεισμένος στο Ζωολογικό Κήπο, τὴ νύχτα εκείνη. Δουλεύοντας με τὸ άδύνατο φῶς των σπύρτων, είχε άνοίξει τὴν τρύπα στο κλουβί του φειδιού. Ο σκοπὸς του ήταν να περάσῃ μέσα από κετὸ φεΐτικο φεΐδι, να τὸ οδηγήσῃ με τὸς σπάγγους πρὸς τὴν «κόμπρα», να τὴν ερεπῇ ύστερα με τὴν τσιμπίδα (πὸν λειτουργούσε με κατόλλητες κινήσεις των σπάγγων) και να τὴν τραβήξῃ έτοι έξω απ' τὸ κλουβί. Θὰ τὴν έκλεινε κατόπιν στὴ θήκη του βιολιού και θα τὴν μετέφερε ως τὸ δωμάτιο του θιματος του.

Η περιπολία ὁμῶς του νυχτοφύλακα του χάλασε τὰ σχέδια. Τρομάξε τότε κι' έκούγε.

Τελωτοθεραπεία

— "Ακου έδώ, παιδί μου, Μαρ' σ' αυτόν τὸ λοχία του πυροβολικού, η να βῆς άλλο σπίτι! (Τὸν 'Αρχέλαου)

— Τσελλάθηκες, άγάπη μου; Δεν βλέπεις τὴ σαυῖά απ' έξω, πὸν καθεται άγρυπνος φρουρός;

— Τόσο ρηχὸς είνε ο ύπνόνος, ρε Κώστω; — Όχι. Είνε κι' ο Βαγγέλης από κάτω! (Τὸν Β. Χριστοδούλου)

Ημεράδα ΑΝΤΙΖΗΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η άνοιξη ήτανε διάχυτη παντού. Σιγά-σιγά, ή σαζωνική φύσις άφύπνιζόταν από τ'ό βαρύ χειμώνα. Μέσα από τ'α κρύσταλλα ξεπρόβαλλε διασταχτικά ή πρώτη φρέσκια προσινάδα της καινούργιας χλόης. 'Ο 'Ελσας φουσκωμένος από τ'ες βροχές κι' από τ'α λυωμένα χιόνια, κυλούσε όρμητικά τ'α θολά του νερά.

Ένα ζευγάρι νέων ανθρώπων περπατούσε κάτω από τ'ες πανύψηλες ίτιες της δεξιάς όχθης του ποταμού, λίγο όσα από τ'ο Ντεσσάου. 'Ο Μάρτης πλημμύριζε τ'ην άτμόσφαιρα με βαρεία άνοιξιακά άρώματα. Μεθυσμένες οι ψυχές τ'ων δύο νέων, άνοιγανε σ'α μπουμπουκία στ'όν έρωτα.

'Ο νεός είχε περάσει τ'ο χέρι του σ'η λεπτή μέση της κοπέλλας και τ'ην έσφιγγε τρυφερά απάνω του.

—Μικρή μου 'Αδελαΐς, τ'ης ψιθύριζε σιγά, συγκινημένα, νά πούφτασε ή μεγάλη, ή πολυπόθητη μέρα του έρωτά μας!... 'Εκείνη γύρισε και τ'όν κύταξε με τ'α ξάστερα ζαφείρια τ'ων ματιών της:

—Είσ' εύτυχισμένος, Γουλιέλμο;...

—Μά, ρωτάς;... 'Υστερ' από τ'η βασανιστική έποχή της προσμονής έρχεται πιά ή ολοκλήρωσι τ'ων όνειρών μας—ό γάμος μας!

Κοκκίνισε γεμάτη παρθενική ντροπή ή κοπέλλα, κι' έκρυψε τ'ο κατάξανθο κεφαλάκι της σ'τ'ο στήθος του...

—'Ο γάμος αυτός είναι γιά μένα εύτυχία και τιμή... τ'ου ψιθύρισε μαγεμένη. Ποιός νά μου τόλεγε ότι θαπαίρνα τ'ο Γουλιέλμο Μύλλερ, τ'ο μεγάλο, τ'όν αγαπημένο ποιητή όλης της Γερμανίας!

Χαμογέλασε με ίκανοποίησι ή ποιήτ'ης. 'Ο κοριτσιστικός ένθουσιασμός της αγαπημένης του τ'όν κολάκισε βαθειά. Καί δεν ήταν αλήθεια έντελώς άδικαιολόγητος: Μ' όλα τ'α είκοσιεφτά του χρόνια, ή Γουλιέλμος ήταν ή πιο δημοφιλής ποιήτ'ης της Γερμανίας. Γυιός φτωχών αστών — ή πατέρας του ήταν ένας ράφτης — είχε νοιώσει από παιδί τ'η φλόγα της ποιήσεως νά τ'ού καίη τ'ην καρδιά. Από μικρός είχε άρχισι νά δοκιμάζι τ'α θέλητ'ρα της έναλλαγής, ταξιδεύοντας από τόπο σ'ε τόπο, και υμνώντας με θερμούς παιδικούς και πρωτόγονους χαριτωμένους στίχους τ'ην ζωή τ'ων περιπλανήσεων. Οι γονείς του τ'όν είχανε πάρει μαζί τους σ'η Δρέσδη, σ'η Βαϊμάρη, σ'η Φρανκφούρτη.

Έντεκα έτών όμως, ή μικρός ποιήτ'ης είχε τ'η μεγάλη δυστυχία νά χάσι τ'η λατρευτή του μητέρα. Μα ή πόνοσ του μολάκωσε όταν ή πατέρας του ξαναπαντρεύτηκε. 'Η μητριά του μικρού Γουλιέλμου τ'όν αγκάλισε με τ'ην πιο τρυφερή στοργή. Πλούσια όσο κι' ευγενική, φρόντισε με φανατισμό γιά τ'η μόρφωσι του αγαπημένου της προγονού. Δεκαογτώ έτών, ή Γουλιέλμος γράφτηκε σ'τ'ο Πανεπιστήμιο τ'ου Βερολίνου γιά νά σπουδάσι φιλοσοφία και ιστορία.

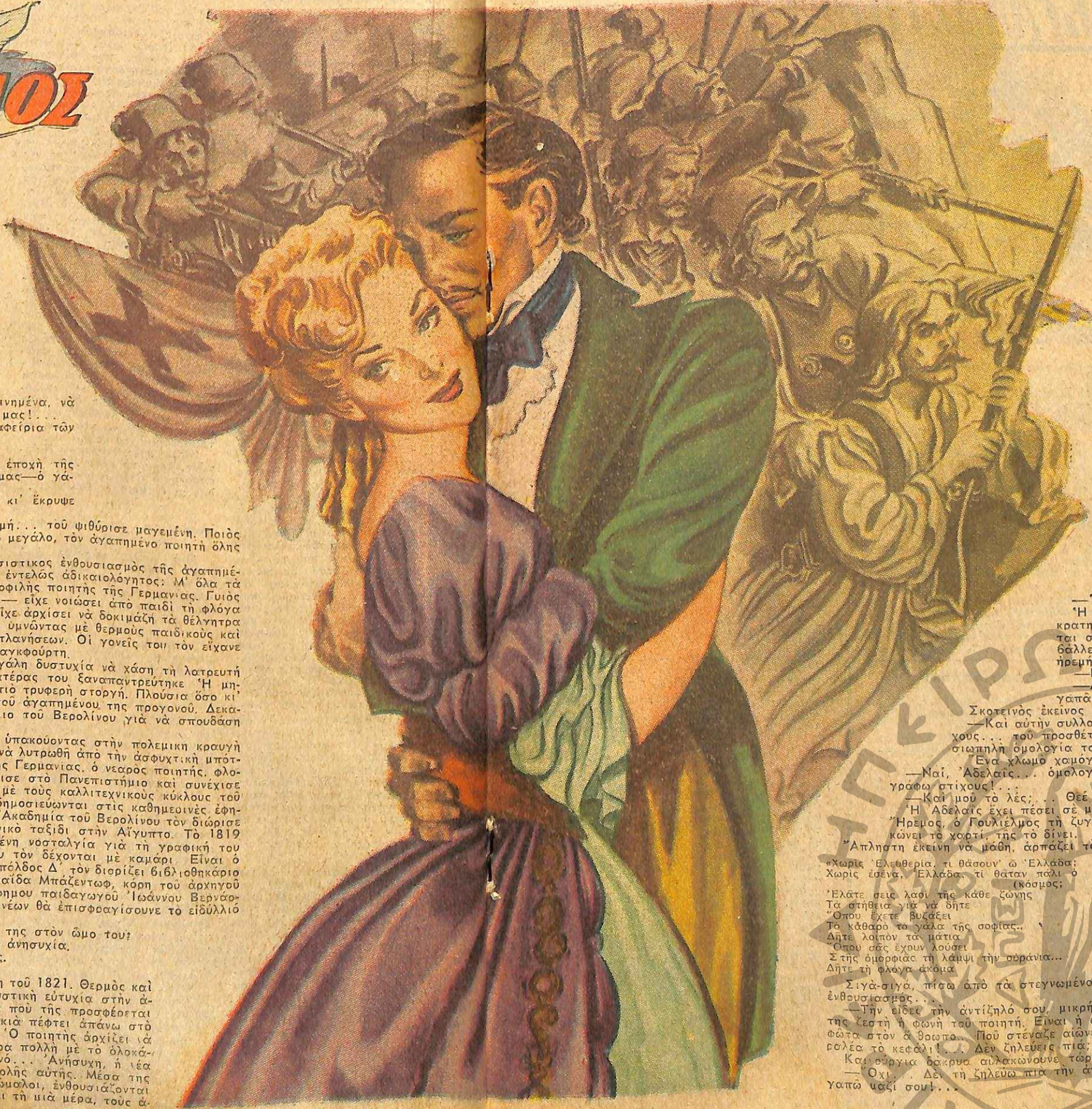
Αναγκάστηκε όμως νά διακόψι τ'ες σπουδές του, ύπακούοντας σ'ην πολεμική κραυγή της σκλαδωμένης πατρίδας του, πούχε ξεσηκωθεί γιά νά λυτρωθ'ή από τ'ην άσφυκτική μπότα του Βοναπάρτη. 'Υστερ' από τ'ην άπελευθέρωσι της Γερμανίας, ή νεαρός ποιήτ'ης, φλογερός πατριώτης γεμάτος δημοκρατικά ιδανικά, γύρισε σ'τ'ο Πανεπιστήμιο και συνέχισε τ'ες σπουδές του. Σιγά-σιγά, άρχισε νά γνωρίζεται με τ'ους καλλιτεχνικούς κύκλους τ'ου καιρού του. Τ'α πρώτα τραγούδια του άρχισανε νά δημοσιεύονται σ'ις καθημερινές έφημερίδες. Όταν τ'ο 1817 τέλειωσε τ'ες σπουδές του, ή 'Ακαδημία τ'ου Βερολίνου τ'όν διόρισε σύνδο τ'ου κόμητος Σάκ πού θακανε ένα έπιστημονικό ταξίδι σ'ην Αίγυπτο. Τ'ο 1819 γύρισε σ'τ'ο Βερολίνο. Με τ'ην ψυχή του πλημμυρισμένη νοσταλγία γιά τ'η γραφική του γενέτειρα, φθάνει σ'τ'ο Ντεσσάου. Οι συμπολίτες του τ'όν δέχονται με κομάρι. Είναι ή πασίγνωστος ποιήτ'ης τους. 'Ο δούξ τ'ου Ντεσσάου Λεοπόλδος Δ' τ'όν διορίζει βιβλιοθηκάριο τ'ου Ντεσσάου. Κι' εκεί, έρωτεύεται τρελλά τ'ην 'Αδελαΐδα Μπάξεντσοφ, κόρη τ'ου άρχηγού τ'ου πολιτικού όίκου τ'ου δουκάος κι' έγγονη τ'ου περίφημου παιδαγωγού 'Ιωάννου Βερνάρδου Μπάξεντσοφ. Καί τώρα, νά πού οι γάμοι τ'ων δύο νέων θα έπισφραγίσουνε τ'ο ειδύλλιο τους μέσα σ'τ'α πρώτα μύρα της άνοιξ'ας.

Τρυφερή, χαδιάρη, ή 'Αδελαΐς σκύβει τ'ο κεφαλάκι της στ'όν ώμο του:

—'Οα μ' αγαπάς πάντα;... τ'όν ρωτάει με κάποια άνησυχία.

—'Ως τ'όν τάφο! τ'ης αποκρίνεται με πίστι εκείνος.

'Ο γάμος τους έγινε τ'ες τελευταίες μέρες τ'ου Μάρτη τ'ου 1821. Θερμός και φλογερός ή Γουλιέλμος Μύλλερ, χαρίζει τ'ην πιο μεθυστική εύτυχία σ'ην αγαπημένη του 'Αδελαΐδα. 'Εκείνη χαίρεται τ'όν έρωτα πού της προσφέρεται σ'όν άπίστευτο όνειρο... Σιγά-σιγά όμως, κάποια σκιά πέφτει απάνω σ'τ'ο όλοχρυσό φός πού αγκαλιάζει τ'ο καινούργιο ζευγάρι: 'Ο ποιήτ'ης άρχίζει νά ξεγνιέται κάπου-κάπου, νά αι άφηρημένος, νά μένη ώρα πολλή με τ'ο όλοκάθαρο βλέμμα τ'ου σπριγμένο σ' ένα άπροσδόκητο κενό... 'Ανησυχία, ή νέα σύζυγος προσπαθεί νά μαντέψι τ'ην αίτία της μεταβολής αυτής. Μέσα της άναδεύουν οι πολλές άνησυχίες: Οι ποιήτες είναι άνώμαλοι, ένθουσιαζόνται και ψυχραίνονται τ'ο ίδιο εύκολα, αυτό πού τους θέλγει τ'η μία μέρα, τους ά-

φίνει άσυγκίνητους τ'ην άλλη, γιάτι κάτι καινούργιο ήθε όρμητικά νά τους συγκινήσει... 'Ο αγαπημένος της άντρας είναι ή «άνακρέοντειος» ποιήτ'ης. Μήπως δέ γεννήθηκε τ'η χρονία πού σημειώθηκε ή πιο πλούσια σοδειά σ'τ'α άμπελία τ'ου Ρήνου; 'Ο ίδιος τόχει όμολογήσει με περσφάνεια: «Παιδιά κι' οι δύο τ'ου 'Οκτώβρη: Τ'ο άγνό κρασί κι' έγώ!...»

Τι πίστι και τί συνέπεια είναι δυνατό νά ζητήσι μία γυναίκα από έναν ποιητή πού σπινθηρίζει σ'όν τ'ο κρασί τ'ου Ρήνου;

Γεμάτη άγνία, ή 'Αδελαΐς άποφασίζει νά μάθι, νά έξασκιδώσι... Κι' ένα βράδυ πού ή Γουλιέλμος, π'ο νευρικός παρά ποτέ, τ'ην άποχαιρείται μ' ένα άφηρημένο φιλι σ'ις ρίζες τ'ων έανθών της μαλλιων, ή νέα γυναίκα, άπληστη νά λυσι τ'ο οραματικό πρόβλημα πού τ'η βασανίζει, γλυστάει ως τ'ο γραφείο του. 'Η πόρτα δεν είναι καλά κλεισμένη. Τ'η σπώνχει, και μπαίνει. Μ' ένα φοβερό κορδιοχτύπι βλέπει τ'όν άντρα της σκυμμένο απάνω σ'τ'ο γραφείο του νά γράφει... νά γράφει πυρετικά! 'Η 'Αδελαΐς νοιώθει ένα κόμπο σ'τ'ο λαιμό: Γράφει... άνησυχία της.

Σ'η γυναίκα πού κατάφερε τόσο γρήγορα νά έκτοπίσι τ'η νέα σύζυγο από τ'ην άστατη ποιητική καρδιά!... Πλησιάζει σιγά, πατώντας σ'ις μύτες τ'ων ποδιών της σ'α φαντάσμα, και σκύβει πάνω από τ'ους ώμους τ'ου ποιητή. Απάνω σ'τ'ο χαρτί είναι άραδειασμένες γραμμές άνιστες—στίχοι! 'Ενα ποίημα γιά τ'ην άλλη, τ'ην αντίζηλο!...

Ξαφνικά, ή Γουλιέλμος πετάγεται όρθος, γυρίζει τσαλακώνει τ'ο γραμμένο χαρτί και τ'ο κρύβει μεσ' σ'η χούφτα του. Βρίσκεται φάτος με τ'η γυναίκα του, πού τ'όν κυττάζει χλωμή, δακρυσμένη...

—'Αδελαΐς! Μ'ε κατασκοπεύεις;...

'Η φωνή του είναι νευρική, γεμάτη συγκρατημένη άγανάκτησι... 'Η γυναίκα αναλύεται σ'ε λυγμούς. Σιγά-σιγά, ή ποιήτ'ης επιβάλλεται στ'όν έαυτό του και καταφέρνει νά ηρεμήσι:

—Γιάτι κλάις;...

—Δέ μ' αγαπάς πιά, Γουλιέλμο!... 'Αγαπάς μιάν άλλη.

Σκοτεινός έκείνος δέ διαμορτύρεται, δέ διαφεύγει...

—Και ατ'ην συλλογίσαι διαρκώς, γι' ατ'ην γράφεις στίχους... τ'ου προσθέτει πιο δυνατά, άγανακτισμένη από τ'η σιωπηλή όμολογία του.

Ένα χλωμό χαμόγελο σκίζει τ'α χείλια τ'ου ποιητή:

—Ναί, 'Αδελαΐς... όμολογεί σιγά. Ατ'η συλλογίζομαι, γι' ατ'η γράφω στίχους!...

—Και μού τ'ο λές;... Σε μου! Πόσο είμαι δυστυχισμένη!...

'Η 'Αδελαΐς έχει πέσει σ'ε μία πολυθρόνα, και κλαίει... κλαίει...

'Ηρεμος, ή Γουλιέλμος τ'η ζυγώνει. Άνοιγει τ'η χούφτα του, ξετσαλακώνει τ'ο χαρτί, τ'η δίνει.

'Απληστη έκείνη νά μάθι, άρπάζει τ'ο χαρτί και διαβάει:

«Χωρίς 'Ελευθερία, τι θάσουν' ή 'Ελλάδα; 'Οπου έχει σας θερμάνει

Χωρίς έσένα, 'Ελλάδα, τι θάταν πάλι ή 'Ελλάδα; 'Εσ' τ'α βαθειά, κατάθαθα άδυτά σας

(κόσμος; 'Εσ' τ'α βαθειά, κατάθαθα άδυτά σας

Σ'άν ποιοι είστε σεις, 'Εσ' τ'α βαθειά, κατάθαθα άδυτά σας

Τι θέλετε, 'Εσ' τ'α βαθειά, κατάθαθα άδυτά σας

Σ'όν αϊθερόλαμνο τ'ου κόσμου σας άπό, 'Εσ' τ'α βαθειά, κατάθαθα άδυτά σας

Σ'ην ίδια τ'ην 'Ελευθερία σας... 'Εσ' τ'α βαθειά, κατάθαθα άδυτά σας

Ελάτε σεις λαοί της κάθε ζώνης, 'Ελάτε, βοηθήστε, έλευθερώστε τ'ην,

Ατ'ην πού αλους σας έχει έλευθερώσει!

Σιγά-σιγά, πίσω από τ'α στεγνωμένα δάκρυα της νέας γυναίκας, λάμπει ή ένθουσιασμός...

—Τ'ην είδες τ'ην αντίζηλό σου, μικρή μου 'Αδελαΐς;... ψιθύριζε σ'ι' ατ'η της έσ'η ή φωνή τ'ου ποιητή. Είναι ή αιώνια γαλάζια χώρα πού πρόσφερε τ'α φώτα σ'όν ή θάνατο... Πού στενάζε αιώνας σ'η σκλαβιά, και τώρα σήκωσε θαρραλέα τ'ο κεφάλι!... Δεν ζήλευσε πιά; Δεν είν' έτσι;...

Δεν ζήλευσε πιά; Δεν είν' έτσι;... Δεν ζήλευσε πιά; Δεν είν' έτσι;...

Και σ'ηργία δάκρυα αλκαλώνουνε τώρα τ'α μαγουλά της νέας γυναίκας.

—'Οχι... Δεν τ'η ζήλευα πιά τ'ην αγαπημένη σου... πορμουριέται. Τ'ην αγαπώ μαζί σου!...

ΧΡ. Κ. ΧΑΪΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

«Ενώ κάνουν ένα περίπατο με βόρρα στο ποτάμι, οι τρεις αδελφοί Μπουσκάρ κι' ο καλός φίλος τους Στέφανος Μπερνάρ, όλοι τίμια κι' εύγενικά παλλη-κάκια, συναντούν ένα κλειστό φέρετρο που το παρασύρει το ρεύμα. Το τραβούν στην όχθη και τ' ανοίγουν. Μέσα σ' αυτό βρίσκεται μια νέα κι' όμορφη γυναίκα. Τη νομίζουν νεκρή, μ' αυτή έχει παθεί μόνο νεκροφάνεια. Συνέρχεται σε λίγο και άπορεί πώς βρέθηκε μέσα στο φέρετρο. «Θάνα κανένα καινούργιο εγκλημα του Ζαν Λωραίν!» ψιθυρίζει. Ο Στέφανος που φαίνεται γοητευμένος απ' την όμορφη της, προσφέρεται να την φιλοξενήσει σπίτι του και της υπόσχεται απόλυτη εχεμύθεια. Πραγματικά, την πηγαίνει στην καλή του μητέρα, που την υποδέχεται στοργικά. Η Ζερμαίν — έτσι λέγεται η νεκροαναστημένη — βλέπει τη φωτογραφία της μικρής κόρης της κυρά-Μπερνάρ, που λέγεται Ναταλία. Το όνομα αυτό της θυμίζει αμέσως τη «Χρυσομαλλούσα», μια γυναίκα που έγινε η αιτία όλων των παθημάτων της. Μα η κυρά-Μπερνάρ την βεβαιώνει πως η κόρη της πέθανε. Η Ναταλία η Χρυσομαλλούσα ήταν μια σειράνα που παρισπού ημικόσμου. Από μικρή τσούκασε από το σπίτι της και ζούσε μέσα στην πολυτέλεια και την αμαρτία, πουλώντας τον εαυτό της. Ένας από τους φίλους της ήταν ο Ζαν Λωραίν, ώραιος νέος, αλλά ύποπτος τύπος. Όταν έμεινε επένταρος από τις σπατάλες της, η Ναταλία τον έδιωξε. Τον συνάντησε τότε ο φίλος του Ροσκώφ, παληανθρώπος σαν κι' αυτόν, και του ανήγγειλε πως τον ζητούσε ο γερο-τοκογλύφος Μοντενά για να του προτείνει κάποια επικερδή βρωμοδουλειά. Του ζήτησε ύστερα ένα μεγάλο ποσό απ' αυτά που θα κέρδιζε. Τον απείλησε δε ότι, αν δεν δεχθεί, θα τον καταγγείλει στην αστυνομία ως δράστη της φρικτής δολοφονίας ενός γέροντος, που είχαν διαπραξεί οι δύο τους άλλοτε κοντά στα σφαγεία του Μονφωκόν. Πήγαν στο σπίτι του Μοντενά, που πρότεινε στο Ζαν να τον παντρεύει με μια επιχωρίτισσα, ωραία και πλούσια, με τον όρο να του δώσει ένα μεγάλο ποσό απ' την προίκα. Εκείνος δέχθηκε. Ωστόσο συνδεόταν ερωτικά με τη Μαθίλδη, την όμορφη και άσθενική κόρη του τοκογλύφου, κρυφά απ' τον πατέρα της που τη λάτρευε και ήθελε να την κρατήσει μακριά απ' το εγκληματικό περιβάλλον του. Η Ζερμαίν, η νύφη που προώριζε ο Μοντενά για το Λωραίν ήταν μια όραση, με αίστηρή ανατροφή, που ζούσε στον πύργο της γιαγιάς της. Ο Λωραίν κατορθώνει να περάσει σαν ιδέωδης ιππότης και να κατακτήσει την καρδιά της. Η γιαγιά φέρνει μερικές αντήρσεις, μα στο τέλος συγκρατείται σ' αυτό το γάμο. Στο μεταξύ, ο Μοντενά μαθαίνει τυχαίως το μυστικό του έρωτος της κόρης του και φοβάται για τη ζωή της όταν θα λάβει πως έχασε τον αγαπημένο της. Πηγαίνει αμέσως στον πύργο του Μπρυ-Φερν, μεταμφιεσμένος σε ζητιάνο, για να προσπαθήσει να ματαιώσει το γάμο που αυτός ο ίδιος είχε προετοιμάσει, αλλά δεν το κατορθώνει. Ο Ροσκώφ ανακαλύπτει τυχαίως ότι έχει τη δύναμη να υπνωτίζει την Ζερμαίν και να της επιβάλλει τη θέλησή του. Μετά το γάμο, ο Λωραίν πεοφρονεί τελείως τη γυναίκα του και ενασυνδέεται με τη Χρυσομαλλούσα. Η Μαθίλδη τον έχει χάσει. Μια μέρα όμως, τον βλέπει στο δρόμο με τη Ζερμαίν, τον παρακολουθεί και τα μαθαίνει όλα. Έπαυ-κολουθεί μια τραγική σκηνή. Κι' ο Λωραίν ό-μολογεί θρασύτητα στη Ζερμαίν γιατί την παντρεύτηκε.

«Ήταν ένα φοβερό χτύπημα, και μια θανάσιμη βροσιά μαζί! Η Ζερμαίν άρχισε να τρέχει, ενώ ο Ζαν εξακολούθησε με κυνισμό: «Αλλωστε, τη στιγμή που θ' αποφά-σισα ίσως από ανάγκη να κάνω αυτό το γάμο, ο πατέρας της κοπέλλας μ' έσωσε από ένα τόσο ανόητο διάδημα, δίνοντάς μου τα μέσα να παραστήσω τον έρωτα-μένο μαζί σου. Τού χρυστούσα πολλά λε-φτά, και θα τον εξοφλούσα με την προί-κα σου. — Ο, τί αίσχος! — Η ιδέα αυτού του ανθρώπου μου φά-νθηκε αξιοπρόσεχτη. Δεν τον φοβάμαι, αυ-τόν. Γιατί η κόρη του μ' αγαπάει και θα μεσολαβήσει για μένα σε κάθε περίπτωσι. Είναι μια σπουδαία εγγύησις ασφαλείας! — Έξ' άλλου, η δική σου περιουσία ήταν πολύ μεγαλύτερη απ' τη δική του. Κι' ε-

Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΗΜΕΝΗ

ΖΑΝ ΜΑΡΥ

τσι, έχω τώρα την τιμή να είμαι σύζυγός σου!

Η Ζερμαίν κτύπησε το Ζαν Λωραίν με μάτια γουλομένα. Δεν μπορούσε να πι-στέψει σ' αυτή της.

Το γκρέμισμα δλης της εμπιστοσύνης της, των ελπίδων και των όνειρων της, η άσκησις θυσίας της γυναίκας τιμής της και της παροδικής της αγνότητας σ' έναν αν-θρώπου τόσο χυδαίο και διεφθαρμένου την έκαναν σαν τρελή. Δεν εύρισκε τί ν' απαντήσει στις άτιμες αποκαλύψεις του συ-ζύγου της. Ήταν άνικηνη ακόμα και πού-σκεφθ. Η άδυσσος που έχασκε μπροστά της, τη ζάλισε, της έφερε οφίκη...

Κι' ο Σουμπινόν-Λωραίν εξακολουθούσε, άπαθώς:

— Ο Μοντενά σκάωσε το γάμο μας. Έσύ είχες πεντακάσια εκατομμύρια προί-κα κι' εγώ ήμουν απένταρος και καταχρεω-μένος. Φυσικά, ο Μοντενά πήρε την αμοι-βή του. Δεν του όδελω πιά τίποτε.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Κοροϊδηλκή

Γιατί, ρε Φρόσω καφερή, ξοδέ — λεφτά στις χαρτοορί σχεδόν με το τσουλάλι. Κάθε καπάτσα σε μαδά-λές κι' είσαι, Φρόσω, κοροϊδά — πολν-πολν μεγάλη!

Έχεις πιστέψει σοβαρά αν από πόττα θα περά — πώς θα στο πουν οι κοΐπες. Κι' οι χαρτοορίχτες, φυσικά, σ' έχουν ξηλώ — κανονικά με κάτι σουπα-μούντες!

Κλουβίο, Φροσί, έχεις κεφά — και ψάχνεις να φανή «στεφά» — σε άσους και τσεσάρια.

Κι' ώρες προμένεις, ανθρωπή, αν παντρευτής να (σου) το πη-μια χαρτοορίχτρα κάρ- (για)

Και πάντοτε σαν κο- (ροϊδά) — το τιμό σου παραδά-ξοδεύεις μιλλιόνι. Για να σε σώσω απ' (το γκρεμό)

... φά ν τ η σ υπρο-στα σου θα φανώ και μάλιστα μ π α (α τ ο ν ν ι)... Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

.....

«Μα μήπως πίστεψες με τα σωστά σου πως σ' αγαπού-σα; Βγάλτο απ' το νου σου, αγαπητή μου! Ο γάμος μας δεν ήταν παρά μια επιχείρησι για μένα, και καυχιέμαι πως τα κατάφερα περίφημα. Μέ-χρι σήμερα, δεν είπα τίποτε που θα υπορούσε να κινήση τις ύποψίες σου, γιατί ήθελα ν' αγγίξω αυτή την περιουσία που μου έρ-νόταν έτσι εαφονικά... Ήθελα να βεβαιωθώ πως δεν ήταν όνειρο, αλλά πραγματικό-της...»

«Τώρα πιά με στενοχωρεί αυτή η κω-μωδία. Ένωώ να ξαναπαρώ την ελευθερία μου. Φυσικά, δεν θα στερήσω και σένα απ' την ανεξαρτησία σου. Θάνα ελεύθερος ο καθένας μας να ζήσει όπως του άρέσει.

«Μη δοκιμάσεις να με μεταπειλής. Θα χάσες άδικα τον καιρό σου και τα δακρύα σου... Είναι προτιμώτερο να κανονίσης τη ζωή σου, έχοντας υπ' όψη πένσ παντρεύτη-κες μ' έναν άντρα που δεν σ' αγαπάει... που θεώρησε το γάμο του όχι ως σκοπό, αλλά ως μέσον. Αυτή είναι η όμη πραγμα-τική!»

«Υστερα, ο Λωραίν χαίρεται ψυχρά τη γυναίκα του και βγήκε απ' το δωμάτιο. Η Ζερμαίν δεν είχε άκουσει καν τί τε-λευταίες λέξεις... Νόμιζε πως θα πέθανε. Ξαφνικά, γέλασε νευοικά, κύτταξε γύρω της και ψιθύρισε:

— Όνειρο έβλεπα!

«Όρμησε προς την πόρτα, την άνοιξε κι' είδε πάλι τον άντρα της, που είχε γυρίσει προς το μέρος της και της χαμογελούσε εί-ρωνικά

«Οχι, δεν ήταν όνειρο» είπε με το νου της.

Κάθισε κοντά στο άναμένο τζάκι, κου-βαριασμένη σε μια πολυθρόνα. Έτρεμε ο-λόκληρη και προσπαθούσε να συγκεντρώση τις σκέψεις της στο φλογισμένο μυαλό της. Έμεινε ακίνητη, με τα μάτια καρφωμέ-να στη φωτιά και τα γένια ένωμένα πάνω στα γονάτα της.

Όλα τα νείατα της περνούσαν απ' τη φαντασία της σαν κινηματογραφική ται-νία... Ποθούσε να πεθάνη! Νόμιζε πως θα-νοιώθε άπειρη ανακούφισι, αν εγκατέλειπε τη ζωή, που θάταν στο έξης γι' αυτήν άθλια, δυστυχισμένη, ντροπιασμένη.

Σιγά-σιγά, έδοικεώθηκε σ' αυτή την ί-δέα, που την καταπούνε λίγο: Να πε-θάνη!

Και μήπως δεν είχε αυτό το δικαίωμα, αφού είχε εξαπατηθή έτσι; Δεν ήταν άρα-γε πολύ γλυκύτερος αυτός ο θάνατος, αν-τί για κείνον που την περιέμενε; Θάταν ή λύτρωσί της...

Τίποτε δεν την συγκρατούσε στη ζωή. Ήταν ελεύθερη να διαθέση τον εαυτό της.

— Ναί, ψιθύρισε, ναί, θέλω να πεθάνω αμέσως!

Σηκώθηκε εαφονικά, εναδρίσκοντας τις δυνάμεις της. Πάνω σ' ένα τραπέζι, άναμεσα σε διάφορα βιβλία και περιοδι-κά, ύπνοχε ένα μικρό μαχαίρι, με τη λαβή του στολισμένη με διαμάντια. Η Ζερμαίν το πήρε και το κύτταξε για μια στιγμή.

Υστερα εναγύρισε στην κρεββατοκά-μαρά της. Εκεί ήθελε να πεθάνη... Ξε-κούμπωσε το φορέμά της στο στρώος, ά-κούμπωσε τη μύτη του μαχαίριού στο ά-ριστερό μέρος, αναζητώντας την καρδιά... Μά, τη στιγμή που θα χτυπούσε, το όπλο έξφυγε εαφονικά απ' τα γένια της. Άνα-τοίχισσε, χλώμιασε και σωριάστηκε σ' ε-να κάθισμα ψιθυρίζοντας με αγωνία:

— Δεν έχω πιά το δικαίωμα, Θεέ μου! Συχώρεσέ με... Θάταν φοβερό εγκλημα τώ-ρα!...

Είχε νοιώσει ένα εαφονικό, διατρεστί-κό πόνο στα σωθικά της, που την άφησε λαχανιασμένη κι' εξαντλημένη. Έπρόκειτο να γίνει μητέρα!

Μια ζωή παράδειση άρχισε από τότε γι' αυτήν. Δεν έβλεπε πιά τον άντρα της πα-ρά πολύ σπάνια και σε άραιότερα δια-στήματα. Πλούσιος πιά, χωρίς στα έκα-τομμύρια της γυναίκας του, ο Ζαν Λωραίν είχε εναρχίσει την παλιά ζωή του, σαν να μην είχε άλλάξει τίποτε στο μεταξύ.

Το πάθος του για τη Ναταλία τη Χου-σομαλλούσα ήταν σφοδρό πάντα, σαν άλλοτε. Κι' είχε ενασυνδεθή μαζί της.

Στην αρχή, η Ζερμαίν σκέφθηκε ν' απο-μακρυνθή απ' το Παρίσι, ν' αφήσει το σύ-ζυγό της ελεύθερο στο βίο των όρνων και της παρανομίας και να γυρίση κοντά στη γιαγιά της. Μα την είχε συγκρατήσει ο φόβος του σκανδάλου. Προτιμούσε να ύ-ποφέρει σιωπηλά, παρά να δώσει άφερμη στις κακές γλώσσες να την οίκτηρουν.

Υστερα, τη συγκρατούσε επίσης κι' η ιδέα του παιδιού που ένοιωθε στα σπλά-γνα της και που θάφευε σε λίγο στον κόσμο. Έπρεπε να διασώσει την ύποληψί της, όχι μόνο για τον εαυτό της, αλλά και για το άδωο εκείνο πλάσμα...

Μολοντί φρόντιζε έλάνιστα για την πε-ριουσία της κι' άβινε τον άντρα της να τη διαχειρίζεται και να τη διασπαζίζει, δεν άγνοούσε ωστόσο ότι θάπρεπε να έ-πέμνη κάποτε για να διασώσει τα οικονο-μικά συμφέροντα του παιδιού της. Είχε την απόφαση να διαφυλάξη τα δικαιώμα-τά της στην ακίνητη περιουσία της, για να μη μείνει εκείνο έκτεθειμένο στις μετα-βολές της τύχης και στην άθλιότητα της φτώχειας.

Σε λίγο καιρό, γέννησε εν' άγνοϊ και το βάπτισε Ζεράρ. Οί καινούργιες φρον-τίδες της έφεραν ένα αντιπερισπασμό τη βάθελα λύπη της ζωής της. Αφωσιώθηκε ολοκληρωτικά στο παιδί εκείνο, που της είχε στείλει ο Θεός, σαν νάθελε να της ά-ποδείξει πως δεν ήταν όλότελα εγκαταλε-λειμένη.

Ο έρωτας που είχε νοιώσει για τον άντρα της και που τον είχε σκετάσει η ντροπή, είχε δώσει τη θέσι του σε μια ά-πειρη στοργή και μια υπεράνθρωπη αληθι-νά τρυφερότητα για το άνοράκι της.

Πέρασαν έτσι δυο-τρία χρόνια, με θλί-ψη και άπουνοια.

Η περιουσία της Ζερμαίν εναμειζό-ταν λίγο-λίγο, στα γένια του Ζαν Λωραίν. Είχε σπαταλήσει 100 εκατομμύρια για τη Χουσομαλλούσα. Ο έρως του γι' αυτή τη γυναίκα δεν άπορούσε, τον καταν-τούσε δίχως θέλησι, χωρίς σέβη. Ζήλευε άγρια τη Ναταλία και συγχρόνως έτρεμε κοντά της, με το παραικό ζάωμα των φουδιών της.

Στο σπίτι της, δεχόταν άγόγγυστα τις ιδιοτροπίες και τις άπαιτήσεις της. Στο δικό του σπίτι, μεταβαλλόταν σ' επίφοδο τύσανο.

Κι' η Μαθίλδη τί άπόγινε, στα τρία αυτά χρόνια;

Όταν έφυγε απ' το μέγαρο του Ζαν, βέβαια πιά για την προδοσία του, ενα-γύρισε στο σπίτι του πατέρα της, τσακι-σμένη, μισοπεθαμένη.

Έμεινε έξη μήνες άρρωστη, μεταξύ ζω-ής και θανάτου. Υστερα, ενώ κανείς πια δεν έλπιζε, κι' οι γιατροί ακόμα την είχαν καταδικάσει, συνήλε σιγά-σιγά. Ποτε δεν έγινε μεταξύ αυτής και του πατέρα της ο παραικόρ ύπαινιγμός για το Ζαν Λωραίν. Έξακλουθούσε ν' άγνοη ότι ο πατέρας της ήξερε το μυστικό της καρ-διάς της.

Όταν είχε πιά άναρώσει κι' έδιναι έξω, ντυνόταν πένθιμα. Καί, πολλές φορές ο κ. Μοντενά, που τη συνόδευε στους πε-ριπάτους της, βλέποντάς την να περπα-τά σαν αυτόματο: χλωμή σαν πεθαμένη, ένοιωθε τα μάτια του να βουρκώνουν και την καρδιά του να φουσκών από θλίψι ά-νίσχυρη.

Δεν παραπονιόταν καθόλου η Μαθίλ-δη. Μα ο πατέρας της την παρακολουθού-σε, και τώρα πούερε το μυστικό που λί-γο είχε λείψει να τη θανατώση, διάβαζε μέσ' στην άδωα κι' άγνη ψυχή της σαν σε άνοιγτό βιβλίο.

Μια μέρα, η Μαθίλδη συνάντησε εα-φονικά το Ζαν Λωραίν κι' ανατρίχισε σύγ-κορη. Βλέποντάς το, ο Μοντενά σκέφθη-ε μ' άπόγνωσι:

«Τόν αγαπάει ακόμα!...»

Μα τα γεγονότα ήταν γραφτό να έξε-λινθούν άκόμη τραγικότερα. Μια άλλόκοτη φαντασιοπληξία κατέλα-βε μιά μέρα τη Ναταλία.

— Θέλω νάρθω στο σπίτι σου, είπε στο

Από το έρχόμενο πανηγυρικό Πασχαλι-νό τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ», άρχίζει μια νέα εαίρετικού ενδιαφέροντος ιστορική σειρά:

ΚΑΤΑΚΤΗΤΑΙ
ΤΩΝ ΉΠΕΙΡΩΝ

Όλη η Ιστορία είναι μια αδιάκοπη σειρά απο κατακτήσεις κι' ο κόσμος θά η-ταν μικρός και άσημαντος χωρίς αυτές. Καθεμία όμως από τις ιστορικές κατακτή-σεις αυτές, είναι μια γιγαντιαία έπο-ποία, που γράφει με πόνους και δα-κρυα με άγώνες και αίμα. Καθεμία είναι έργο ενός ανθρώπου, ενός ήρωος που ύψο-νεται σαν ήμεις άπάνω από την εποχή του.

Οί άπαράμιλλοι αυτοί δημιουργοί της Ιστορίας και του θρύλου, με τη χαλύδβνη θέλησί τους, το άδάμαστο θάρρος τους, τη γραντινέα άντοχή τους και την άσα-λευτη πίστι τους, επεζέτειναν τα όρια του κόσμου της έποχής τους κι' άνοιξαν και-νούργιους δρόμους στην ανθρωπότητα.

Θελλώδεις εξορμήσεις. — Άγνωστες συγκλονιστικές περιπέτειες. — Άγνοϊ έ-ρωτες και φλογερά πάθη. — Συγκρούσεις τίτάνων και πορείες προς το μυστήριο και το άγνωστο.

Ζάν. Θέλω να γνωρίσω τη γυναίκα σου, να παρευρεθώ σε μιά γιορτή που θα δώ-σης, φαίνομενικά μόν για κάποια πρόφα-σι που θα έπινόησης, πραγματικά όμως για ναί μου.

Ο Λωραίν ταραχθηκε. Γιατί να γίνη αυτό; Ήταν ένα παι-διάτικο καπρίτσι, που μπορούσε νάχη τους κινδύνους του, αν καταλάβαινε κάτι η Ζερμαίν. Είχε σκεφθί άραγε η Ναταλία τις δυσκολίες ενός τέτοιου σγεδίου;

Οί περισσότεροι απ' τους άντρες που θα πήγαιναν στη γιορτή του Λωραίν, την ήξεραν καλά. Πώς θα τους φαίνονταν λοι-πόν τέτοιο θράσος; Δεν ήσαν κι' αυτοί πιστοί στις γυναίκες τους, φρόντιζαν ό-μως να κρατούν τα προσνήματα. Πώς θα παραδένονταν έξ' άλλου να συναναστραφή η Ναταλία με γυναίκες έντιμες; Αυτό υπο-ρούσε να προκαλέση φοβερό σκάνδαλο εις βάρος του Λωραίν.

Μα η Ναταλία δεν ένοούσε να παρα-δεχθί αυτά τα έπινειοήματα.

Της είχε έρθει από καιρό η άλλόκοτη εκείνη ιδέα. Ήταν ένα απ' τα όνειρά της να δθί από κοντά τις γυναίκες εκείνες, που οί άντρες τους έσκυβαν μπροστά στα πό-δια της. Ήθελε ν' άναμειτοθή με τις με-γάλες εκείνες κυρίες, που αυτή κι' οί ό-μοιές της είχαν προκαλέσει στα σπίτια τους θόνηους και καταστροφές.

Έπείμενε λοιπόν, πίεσε το Λωραίν με

Ο «πόλεμος των νευρών»!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

τις παροκλήσεις και τις άπειλές της κι' επί τέλους νίκησε.

Ο Λωραίν της ύποσέθηκε να ίκανο-ποιήσει γρηγόρα την έπιθυμία της.

Είχαν συμφωνήσει πως θάδινε ένα χορό και θα προσκαλούσε σ' αυτόν τη Νατα-λία, με ξένο όνομα, σαν γυναίκα άδεν κάποιου που θα δεχόταν να παίξη τον προσωρινό ρόλο του συζύγου.

Ο χορός έγινε σε λίγες μέρες. Όταν υπήκε η Ναταλία κι' ο καμσαίρης άνήγ-γειλε «τόν κ. και την κ. ντε Πρεβαλου», όλες οί ματιές καρφώθηκαν σ' αυτήν κι' άπλώθηκε αμέσως βαθεία σιωπή.

Η Ναταλία υπήκε στη σάλα, με φυσι-κό ύφος. Κι' όταν ο Λωραίν προχώρησε για να την χαιρετίση, τον ρώτησε σιγα-νά, μ' ένα άλαζονικό χαμόγελο:

— Πώς με βρίσκεις; Σ' άρέσω;

Της άπάντησε μόνο με μιά ματιά, που εξέφραζε όλο το παράξενο πάθος του γι' αυτήν.

— Θα με συστήσης, βέβαια, στη γυ-ναίκα σου, πρόσθεσε η Χρυσομαλλούσα.

— Ναί, έξα...

Η Ζερμαίν είχε δη στο μεταξύ τη Να-ταλία. Κι' είχε πέσει σ' ένα καναπέ, κα-τάγλωπη, τρέμοντας ολόκληρη. Τα μάτια της είχαν πλημμυρίσει από τόμο.

Μολοντί περνούσε ζωή έρμηκή, μα-κρού απ' τον κόσμο, και παρ' όλη την άδιαφορία της για τις πράξεις του συζύ-γου της δεν άγνοούσε τις σκέψεις του με τη Ναταλία. Μια άνωνηνη έπιστολή της είχε συστήσει να πάη στην Όπερα, μια ώρισμένη μέρα, αν έπιθυμούσε να γνωρίση τη φίλενάδα του συζύγου της.

Και πραγματικά, πήγε. Κρυμένη στο βάθος του θεωρείου της, είδε το Λωραίν κοντά στη Ναταλία. Η ουσιογνωμία της χαράχθηκε τότε βαθεία στη μνήμη της.

Όταν λοιπόν την είδε τώρα να υπάι-νη, την άναγνώρισε αμέσως. Μα ήταν τό-ση η συγκίνησι που την κυρίευσε, ώστε έ-γασε κάθε δύναμι ν' αντίδραση. όταν ο Λωραίν της είπε με κυνισμό:

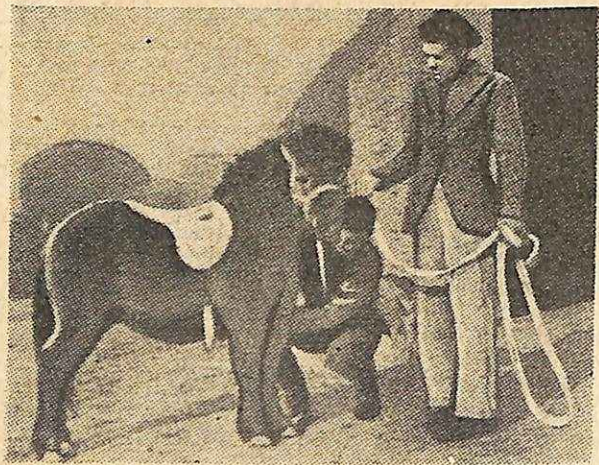
— Έπίτρεσέ μου, αγαπητή μου, να σου παρουσιάσω τον λαμπού μου φίλο κ. ντε Πρεβαλουά, που γύρισε γθες από τις Άντιλλες, και την κυρία του, που έλπιζω να γίνη γοήγορα καλή φίλη σου.

Την στιγμή εκείνη βρίσκονταν μόνο γυ-ναίκες στη σάλα. Οί δυο-τρείς άνδρες που ήσαν παρόντες, δεν ήξεραν τη Νατα-λία και δεν μπορούσαν συνεπώς να έκ-πλαγούν για την άδιαφορία της. Κανείς λοιπόν απ' αυτούς δεν μάντεψε την άπο-γνωσι της Ζερμαίν.

Ωστόσο, η λιποθυμία της αυτή δεν κράτησε πολν. Σηκώθηκε όρθια, άγανα-κτισμένη, τσάπιδε παραμερα τον άντρα της και τη Ναταλία και τους είπε:

— Είπε άτιμο αυτό που κάνετε!

— Μα τί τρένει; Τί έπαδες; Δεν σε

Ο «Κλάουντυ», ένα χαριτωμένο «πόνευ», που εκγυμνάζεται για το μικρό διάδοχο της Αγγλίας.

Πόνευ, τὰ ἄλογα - νάνοι

Η εκπληκτική σωματική άντοχή τους

Στη βόρεια άκρη της Μεγάλης Βρετανίας, στο Ίδιο γεωγραφικό πλάτος με το άκρωτήριο Φεαργουέλ της Γροιλανδίας, εκτείνεται το Αρχιπέλαγος των Σήτλαντ, που αποτελείται από εκατό νησάκια, από τα οποία κατοικούνται μόνο 23. Τα νησιά αυτά, που μαστιγώνονται αδιάκοπα από τα κύματα του Ατλαντικού Ωκεανού και της Βόρ. Θάλασσας, έχουν μία παράξενη ιδιομορφία. Τα δέντρα τους είναι πολύ μικρά, σαν δέντρα γιαπωνέζικου κήπου, τα βώδια τους είναι πολύ κοντά, τα πρόβατά τους μικροσκοπικά με πολύ μακρές και λεπτές τρίχες και τα άλογά τους σωστοί νάνοι!

Τα αλογάκια αυτά, τα «πόνευ» όπως λέγονται στην αγγλική γλώσσα, είναι περιζήτητα στην Αγγλία και αποτελούν το σπουδαιότερο προϊόν εξαγωγής για τους κατοίκους των νησιών Σήτλαντ. Θά έχετε, ίσως θαυμάσει στα διάφορα τσιράκια κάτι μικροσκοπικά αλογάκια που κάνουν εξυπνότατα νούμερα και που στο ύψος δεν ξεπερνούν ένα μεγάλο σκυλί. Αυτά είναι τα περιφήμα «πόνευ» των Σήτλαντ.

Ένα «πόνευ» υψηλότερο από ένα μέτρο θεωρείται μιά γιάς, διασταυρώσεις δηλαδή γνήσιου «πόνευ» με άλλο μεγαλόσωμο αλόγο. Σύμφωνα μ' ένα ρητό της Σκωτίας, ένα καθαρόαιμο «πόνευ» πρέπει να είναι μικρό, ώστε να μπορεί να καλπάζει γύρω από ένα λάχανο!

Αυτό, φυσικά, είναι κάπως υπερβολικό. Το ρεκόρ όμως είχε ένα «πόνευ», που το ύψος του δεν ξεπερνούσε τα 62,4 εκατοστά του μέτρου! Γενικά, το ύψος των αλόγων των νησιών Σήτλαντ κυμαίνεται μεταξύ των 67 και των 96 εκατοστών.

Τα «πόνευ», παρά το εξαιρετικά χαμηλό ύψος τους δεν είναι άσχημα. Έχουν τέλειες αναλογίες ενός κανονικού αλόγου και το μυώδες και νευρώδες σώμα τους έχει καταπληκτική άντοχη. Θεωρούνται ως τα πιο δυ-

νατά και ρωμαλέα είδη της οικογενείας των όλόγων. Το περίεργο είναι ότι όσο πιο χαμηλό είναι το ύψος τους, τόσο μεγαλύτερη είναι η δύναμή τους.

Ένα «πόνευ»-νανος, που ένας άντρας θα μπορούσε να σηκώσει στα μπράτσα του, είναι ικανό να μεταφέρει τον άντρα αυτόν μαζί με τη γυναίκα του σε απόσταση 25 χιλιομέτρων!

Τα «πόνευ» αλλάζουν όψη κάθε εποχή. Όταν αρχίζουν τα πρώτα κρύα του χειμώνα, τα μικροσκοπικά αυτά αλογάκια σκεπάζονται από το κεφάλι ως τις όπλες με ένα είδος άρκτικής... γούνας, με μακρές και σκληρές τρίχες που τα κάνουν άσχημα και τερατώδη.

Την άνοιξη, όμως, η γούνα αυτή πέφτει αποκαλύπτοντας ένα γυαλιστερό δέρμα. Τα «πόνευ» έχουν διάφορα χρώματα: άσπρα, μαύρα, καστανά, γκριζα, κρέμ κλπ. Τα μαύρα και τα καστανά είναι τα πιο περιζήτητα, γιατί είναι και τα πιο ρωμαλέα.

Τα «πόνευ» ζουν στο ύπαιθρο, χειμώνα-καλοκαίρι. Το κλεισίμο σε στάλο το κάνει να χάνουν το σφρίγος τους. Όταν ζουν σε κλίμα πιο ήπιο και έχουν άφθονη και κανονική τροφή, τα ζώα αυτά εκφυλίζονται. Από τη δεύτερα κιόλας γενεά, γίνονται πιο υψηλόσωμα και χάνουν όλες σχεδόν τις ικανότητες της ράτσας τους.

Το κλίμα των νησιών Σήτλαντ το χορτάρι και ιδιαίτερα τα φύκια της θάλασσας που τρώγουν τα αλογάκια και η αδιάκοπη από αιώνες παληή με τα στοιχεία της φύσεως έχουν δώσει στα «πόνευ» την εκπληκτική σωματική άντοχή τους και έχουν αναγκάσει το σώμα τους να γίνη μικροσκοπικό.

Κάποτε, δοκίμασαν να εισαγάγουν στα νησιά Σήτλαντ μεγαλύτερα αλογάκια. Έπειτα από λίγο, τα αλογάκια αυτά άρχισαν να εκφυλίζονται και να ξασθείνουν. Η διασταύρωση, έξ άλλου, αυτών των αλόγων με τα «πόνευ» απέδειχθη έπίσης καταστροφική. Οι

άπόγονοι κληρονόμησαν τα χειρότερα χαρακτηριστικά και των δύο ειδών και πέθαναν όλοι μέσα σε δυο ή τρεις χειμώνες.

Έκτος από το κλίμα και την τροφή, στη μικροσκοπική διαπλάσι των «πόνευ» συνετέλεσαν, χωρίς να το θέλουν και οι ίδιοι οι κάτοικοι των νησιών. Κατά τα τέλη του 19ου αιώνα, οι κάτοικοι των Σήτλαντ προσπάθουν να δημιουργήσουν όσο μπορούσαν πιο μεγαλόσωμα αλογάκια, γιατί τότε μόνο αυτά είχαν πέρασι στη Μεγάλη Βρετανία.

Αλλά αυτό ακριβώς έκανε τα «πόνευ» να γίνουν πιο μικρόσωμα! Γιατί οι κτηνοτρόφοι πουλούσαν όλα τα μεγαλόσωμα αλογάκια και δεν κρατούσαν ως επιθήτορες παρά μόνο εκείνα που δεν εύρισκαν αγοραστή. Εξ αίτιας του μικρού ύψους τους, η μόδα όμως άλλαξε και τώρα μισοχουλιούνται όχι τα μεγαλόσωμα, αλλά τα μικρόσωμα «πόνευ». Σήμερα, μόνο τα αλογάκια, που δεν ξεπερνούν τα 96 εκατοστά σε ηλικία 3 ετών και το 1 μέτρο σε ηλικία 4, εγγράφονται στο ειδικό επίσημο βιβλίο της ράτσας τους.

Θα μπορούσε να φαντασθ κανείς ότι τα «πόνευ» ζώντας ελεύθερα στο χρόνο στο ύπαιθρο, είναι δυστροπα και έχθρικά προς τον άνθρωπο. Όστόσο εκγυμνάζονται πολύ εύκολα και δέχονται μεγάλη αφοσίωση στο καβαλάρι τους.

Γι' αυτό όλες σχεδόν οι μεγάλες οικογένειες της Μεγάλης Βρετανίας αγοράζουν «πόνευ» για τα παιδιά τους και ένα Εγγλέζο-πouλο δεν μπορεί να διειρευτή ένα δώρο πιο όμορφο και πιο επιθυμητό από ένα ήσυχο, φιλικό και μικροσκοπικό αλογάκι. Οι Αγγλοι ευγενείς περιποιούνται αφάνταστα τα «πόνευ» όσο ζουν κι όταν πεθάνουν, τα θάβουν βαθεία στο χώμα, όρθια στα τέσσερα πόδια τους και με τη σέλλα στη ράχη...

«Πόνευ», διαλεγμένα με προσοχή ανάμεσα σε εκατοντάδες άλλα, χρησιμοποιούνται επίσης ως αλογά των μικρών πριγκιπων της βρετανικής βασιλικής οικογενείας.

Μελέτη και νηστεία

Όλη την Σαρακοστή, η βασιλίτσα Όλγα επέβαλλε στα παιδιά της και στα εγγόνια της να τηρούν τις νηστείες. Έτσι όλην την Μεγάλη Εβδομάδα έτρωγαν λιτά. Κάποια Μεγάλη Τετάρτη ο μικρός πριγκιπας Αλέξανδρος (που έγινε μετέπειτα βασιλεύς) παρουσιάσθηκε στους αθηγητάς του έντελως αμελέτητος. Δεν ήξερε καθόλου το μάθημά του, δεν ήταν σε θέση να πη μιά λέξη, κι' όλο ξεροκοκκινίζε.

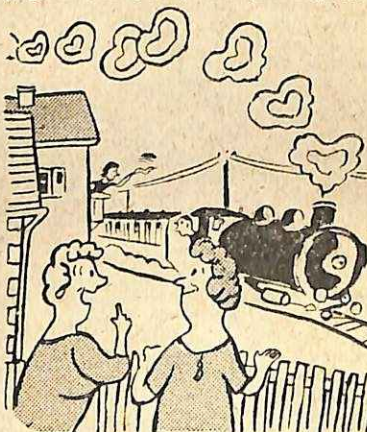
Γιατί είστε αμελέτητος. Ύψηλότε; τον ρώτησε ένας από τους καθηγητάς του. Δεν φταίω εγώ κ. καθηγητά, απάντησε ο μικρός, που τα ματιά του είχαν βουρκώσει. — Πιάς φταίει, τότε, Ύψηλότε; άπορίσει ο καθηγητής. — Η γιαγιά, κ. καθηγητά. — Η γιαγιά σας!... — Μαάλιστα, κ. καθηγητά! μάς έχει πεθάνει στη νη-

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

ΟΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

— Για πές μου, αγάπη μου, δεν είμαι, στ' αλήθεια, πρακτική γυναίκα; Με 100.000 δραχμές προκαταβολή αγόρασα όλα αυτά, που βλέπεις!...

— Αυτή, εκεί, στο μπαλκόνι είναι η αραβωνιαστική του μηχανοδηγού.

— Άκου, Κική, μείναμε πολύ πίσω στη δουλειά. Πρέπει να πάρης λίγες ημέρες άδεια!...

Το παιδί μορφώνεται ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Ο ρόλος που πρέπει να παίζουν οι γονείς

Ο Άγγλος ποιητής Ρόμπερτ Μπράουνινγκ, όταν ήταν 5 χρόνων, βλέποντας μία μέρα τον πατέρα του να διαβάει ένα μεγάλο βιβλίο, τον ρώτησε:

— Τι γράφει το βιβλίο που διαβάζεις, μπαμπά;

Κι' εκείνος, διακόπτοντας τη μελέτη, του απάντησε:

— Γράφει για την άλωση της Τροίας, παιδί μου...

— Και τί είναι αυτή η Τροία; ξαναρώτησε ο μικρός.

Ασφαλώς πολλοί θ' απαντούσαν σε μια τέτοια ερώτηση:

— Ήταν μία αρχαία πόλη της Μ. Ασίας... Μά τώρα πήγαινε να παίξες και άφησέ με ήσυχο...

Ο πατέρας όμως του Ρόμπερτ Μπράουνινγκ δεν ήταν απ' αυτούς. Ένα τραπέζι και μερικές καρέκλες, του φάνηκαν αρκετά, για να φτιάξη μία συμβολική πόλη και, βάζοντας το μικρό Ρόμπερτ να καθήσει σε μία πολυθρόνα του έξηγησε:

— Όλα αυτά τα έπιπλα, που βλέπεις, είναι η Τροία... Αυτή η πολυθρόνα που κάθεται είναι ο θρόνος σου. Έσύ είσαι ο Πρίαμος, και η γάτα που κοιμάται δίπλα στο τζάκι, είναι η φράια Έλενη. Τα σκυλιά που είναι έξω στον κήπο και προσπαθούν να βρουν ευκαιρία να μπουν στο δωμάτιο είναι ο Άγαμέμνων και ο Μενέλαος. Πολιορκούν την Τροία, για να πάρουν πίσω την γυναίκα Έλενη...

Και, αλλά σε μία γλώσσα που καταλάβαινε το παιδί του διηγείτο όλα τα πιο σημαντικά επεισόδια του πολέμου της Τροίας. Αργότερα, όταν ο Ρόμπερτ έγινε 8 χρόνων, του χάρισε μία μετάφραση της «Ιλιάδος». Λέγοντας του πως μία μέρα, όταν θα μεγάλωνε, θαπρεπε να διαβάσει το αριστούργημα του Όμηρου στην ελληνική γλώσσα!...

Μ' αυτόν τον τρόπο, λοιπόν, ο πατέρας του Ρόμπερτ Μπράουνινγκ, έπωφελομένος από την περιέργεια του μικρού και την κλίση του στα γράμματα, κατώρθωσε όχι μόνο να τον βοηθήσει να γίνη ένας σπουδαίος Έλληνιστής και ποιητής, αλλά ε-

Από το ερχόμενο Πασχαλινό τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» αρχίζει μία εξαιρετικά ενδιαφέρουσα σειρά με το γενικό τίτλο:

Σημεία κινδύνου ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

Με τις διαφωτιστικές συμβουλές της σειράς αυτής, γραμμένες από τους μεγαλύτερους επιστήμονες της εποχής μας απλά για να τις καταλαβαίνει όλος ο κόσμος, θα μπορείτε να εκτιμήσετε στην πραγματική του αξία κάθε σύμπτωμα, που θα παρατηρήσετε στον εαυτό σας ή στους δικούς σας.

Για ν' αποφεύγετε τις υποχονδριακές υπερβολές, για να μην παραμελήτε τους πραγματικούς κινδύνους και για να ακολουθήτε πάντα τον μέσον όρο, που είναι ο πιο σωστός και ο πιο λογικός, παρακολουθήστε τη νέα αυτή επιστημονική σειρά, που θα σας προσφέρει μία πολύτιμη βοήθεια για την διατήρησι της υγείας σας, του μεγαλύτερου αγαθού του ανθρώπου.

πίσης να τον συνηθίσι να αντιμετωπίζει με απορροσιστικότητα τις δυσκολίες της ζωής.

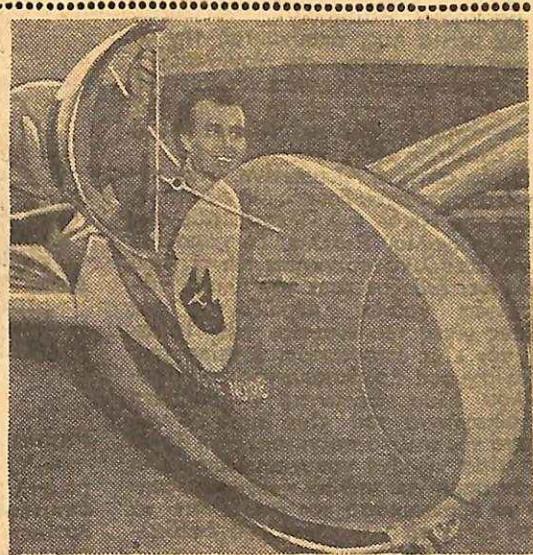
Έτσι, όταν έχουμε παιδιά, γράφει ο Άμερικανός παιδαγωγός Κ. Έλλη, παίζουμε θέλοντας και μη, κάθε στιγμή, το ρόλο του δασκάλου. Κι' όταν χτυπάμε τα παιδιά μας, και όταν τα χαϊδεύουμε και όταν ενδιαφερόμαστε γι' αυτά ή μένουμε αδιάφοροι, και όταν τ' αγαπάμε ή τα βαρύνουμε, πάντα τους δίνουμε ένα μάθημα. Ένας πατέρας, όταν αδιαφορή για το παιδί του και περνάει τα βράδια του στο καφενείο, πρέπει να ξέρη πως και μ' αυτό τον τρόπο, παίζει ένα ρόλο στη μόρφωσι του παιδιού του, πως πάντα του δίνει το καλό ή το κακό παράδειγμα και το μαθαίνει κάτι για το καλό του ή για το κακό του.

Η οικογενειακή μόρφωσι δεν έχει όρια και μπορεί να συμπεριλάβη όλα τα θέματα, από τα πιο σπουδαία ως τα πιο συνηθισμένα. Όταν ένα μικρό παιδί σας κάνει ένα σωρό ερωτήσεις, (γιατί ο κόσμος γι' αυτό είναι κάτι καινούριο και παράξενο), βρίσκετε την πιο κατάλληλη ευκαιρία να το μορφώσετε. «Αν το παιδί σας, κατάζοντα από το παράθυρο του τριάντου, σας ρωτήσει: «Γιατί τα τηλεγραφικά σύρματα ανθεκτοτεταίνουν;» και σας του απαντήσετε: «Αφήσε με ήσυχο, τότε έκεινο θα νιώσει μία τόσο μεγάλη απογοήτευσι, που αναπόφευκτα θ' αρχίσι να ενδιαφέρεται λιγότερο για τον κόσμο που το τριγυρίζει... Γι' αυτό πρέπει πάντα να απαντάτε στις ερωτήσεις των μικρών παιδιών. Και, όταν δεν ξέρετε, είναι προτιμότερο να τους πείτε την αλήθεια: «Δεν ξέρω» και να τους υποσχεθήτε πως θα μάθετε και θα τους πείτε, παρά να μην απαντήσετε καθόλου.

Βιβλίο ολόκληρο θα μπορούσε να γράψη κανείς για τη συμπεριφορά των γονέων προς τα παιδιά και για τα φωτεινά παραδείγματα, που έχουμε από τους γονείς των μεγάλων ανδρών.

Ο πατέρας του Μότσαρτ, π. χ. μουσικός κι' αυτός έδωσε στο γιού του μια οικογενειακή μόρφωσι τόσο εξαίρετη, ώστε ο μικρός Βόλφγκανγκ έγραψε τις πρώτες συνάτες του σε ηλικία 7 χρόνων και τις πρώτες 8, πέρασε του σε ηλικία 12 χρόνων. Ο πατέρας του Πιτ την θαυμασία ευλογητία του Άγγλου πολιτικού που άφη, να καταπληκτους και συνάσπαζε κι' αυτούς ακόμα τους αντιπάλους του. Απαραίτητο χρέος, λοιπόν, των γονέων, είναι να μορφώνουν οι ίδιοι σε κάθε στιγμή και σε κάθε ευκαιρία τα παιδιά τους. Πολλοί όμως τη ξεχνάνε αυτό και αρκούνται μόνο στη στερογή που τρέφουν γι' αυτά. Πόσα όμως παιδιά, που οι γονείς τους τα λατρεύουν κυριολεκτικά και διαρκώς τα χαϊδεύουν δεν γίνονται ήλιθια έπειδή ακριβώς τους λείπει η συστηματική οικογενειακή αγωγή και βγαίνουν στη ζωή ολότρελα άσπλα!

Βέβαια, ένα μεγάλο μέρος της μόρφωσης που πρέπει να έχη ένα παιδί, δεν μπορεί να αποκτηθ στο σπίτι. Θα ήταν όμως μεγάλο λάθος, να βασισθ κανείς μόνο στο σχολείο, για να μάθ το παιδί του την καθαριότητα, το πνεύμα της οικονομίας και της τάξεως. Οι γονείς είναι ικανοί, αν θέλουν, να δώσουν στο παιδί τους μαθήματα πολύ πιο ωφέλιμα από εκείνα που θα του έδινε και ο καλύτερος δάσκαλος.

ΤΟΛΜΗΡΕΣ ΠΤΗΣΕΙΣ

Στους διεθνείς αγώνες άνεμοπορίας, που έγιναν πρόσφατα στην Μασρίτη, ο Γάλλος Πιερ Ζερράρ έφτασε με το άνεμοπτερό του σε ύψος 4000 μέτρων. Ο τολμηρός Παριζιάνος κατώρθωσε ύστερα από μία θεαματική πτήσι να κάνει μία αριστοτεχνική προσγείωσι, καταπλήσσοντας με την επιδεικτικότητα τους θεατές. Στη φωτογραφία μας ο νεαρός άνεμοπόρος λίγες στιγμές μετά την προσγείωσι του.

ΠΟΔΗΛΑΤΟ ΝΕΟΥ ΤΥΠΟΥ

Ο Γάλλος μηχανικός της Λυών, Λεμπλάν, κατασκεύασε ένα ποδήλατο που, όπως εδώλασε, θα προκαλέσει επανάστασι στη βιομηχανία του είδους αυτού. Χάρη σε ειδικές συσκευές, που εξασφαλίζουν μεγάλη ελαστικότητα και στις δύο ρόδες, το νέο ποδήλατο θα μπορεί να τρέψη έναντι σ' ένα ανώμαλο έδαφος χωρίς ο ανάβάτης του να τραντάζεται συνεχώς. Για ν' αποδείξη δε ότι οι ισχυρισμοί του δεν είναι άσασμοι, ο Γάλλος εφευρέτης κατέδωκε με το ποδήλατο του μερικά σκαλοπάτια με αρκετή... άνεσι!...

ΕΞΕΥΤΕΛΙΣΜΟΣ ΑΓΡΙΜΙΟΥ

Σε μία έκθεσι πουλερικών, που έγινε τελευταία στο Λιμπερνό, οι επισκέπτες μπορούσαν να ιδούν το μοναδικό θέμα μιας πάπας που έφερνε πίσω της ένα αμαξάκι μέσα στο οποίο καθόταν αναπαυτικά ο πρσβιανός έχθρος των πουλερικών: μία μικρή αλεπού!...

Η μαρκησία Ραμπουγιέ γούρλωσε τα μάτια της, ακούγοντας την αφήγηση του ιππότη ντε Μονπλανζέν! —Ο πρίγκιπας Κοντέ έρωτευμένος! είπε. Και μάλιστα με τη δεσποινίδα Μαγιέ-Μπρεζέ! Θεέ και Κύριε! Αυτό είναι άπίστευτο!

Η νέα αυτή, η Κλεμεντίνη, ήταν κόρη του στρατάρχου δουκάς Μαγιέ-Μπρεζέ και της Νικόλ ντε Πλεσσί, αδελφής του Καρδινάλιου Ρισελιέ. Το γάμο της με τον βασιλικό πρίγκιπα Κοντέ, που είχε γίνει ένδοξος από την ηλικία των δεκαεννέα χρόνων, κερδίζοντας τις πρώτες νίκες του έναντι των Ισπανών, τον είχε αποφασίσει ο θεός της, ο πανίσχυρος πρωθυπουργός του Λουδοβίκου Ιβου, θέλοντας ν' ανυψώσει την οικογένειά του είχε διαλέξει για σύζυγο τον πρώτο πρίγκιπα από βασιλικό αίμα κι' είχε χρησιμοποιήσει όλη την επιρροή του για να πείσει το βασιλιά να εξαναγκάσει τον άνεπιό του να δεχτεί αυτό το γάμο που του επέβαλλαν παρά τη θέλησή του.

Αλλά, ο νεαρός Κοντέ, μ' έλο που ήξερε καλά τί εσήμαινε ο θυμός του

Ιστορικό διήγημα

Ραμπουγιέ.

—Ο Κοντέ θέλησε να κάμει ένα δώρο στη μηνστή του. 'Αλλά, μ' έλο που επισκέφθηκε όλους τους έμπορους πολυτίμων λίθων στο Παρίσι, δεν βρήκε τίποτα που να του άρεση. Έμαθε τότε, πως ένας Ινδός είχε φτάσει στο Λονδίνο, φέρνοντας μια συλλογή από

άπογοητευσι, όταν είδαν τη νύφη να προχωρή μέσα στην αίθουσα του θρόνου, όπου θα γινόταν ο γάμος, ακουμπώντας στο χέρι του πατέρα της. 'Αντί για τα περίφημα μαργαριτάρια, είχε στο λαιμό της ένα κολλίε από δέκα τέσσερες μικρές μολυβένιες σφαίρες, που ήταν περασμένες σ' ένα σύρμα!...

Οι αυλικόι αλληλοκυτάχτηκαν, ο πρίγκιπας Κοντέ χλώμιασε και μια λάμψη όργης άστραψε στα μάτια του Καρδινάλιου. Είχε αγωνισθή τόσο για να επιτύχει αυτό το γάμο, που έδινε μια καινούργια αίγλη στην οικογένειά του κι' ωστόσο η άνεπιό του πήγαινε τώρα να καταστρέψει τα πάντα! Μήπως η Κλεμεντίνη δεν έλεγε πως ελάτρευε τον πρίγκιπα; Γιατί, λοιπόν, του έκανε την προσβολή να μη φορέσει το μαργαριταρένιο κολλίε που της είχε χάρισει και που του είχε στοιχίσει μια ολοκληρή περιουσία;

Σηκώθηκε άμέσως από τη θέση του και, πηγαίνοντας κοντά, της είπε σιγανά:

—Κλεμεντίνη, τί τρέλλα είναι αυτή; Γιατί δεν φόρεσες το μαργαριταρένιο κολλίε σου;

—'Αλλ' η νέα δεν ταραχτήκε απ' αυτή την ερώτησι. Και, σηκώνοντας το κεφάλι της, απάντησε δυνατά για να την ακούσουν όλοι:

—Είμαι κόρη στρατιωτικού κι' η τύχη θέλησε να γίνει σύζυγος του πιο δοξασμένου στρατηγού που έχει η εποχή μας. Νομίζω, λοιπόν, πως αυτές οι δεκατέσσερες σφαίρες στολίζουν καλύτερα το λαιμό μου από τα δεκατέσσερα μαργαριτάρια που μου χάρισε ο πρίγκιπας...

Ο Κοντέ είχε πάει κι' αυτός κοντά της.

—'Αλλά που βρήκες αυτές τις σφαίρες, αγαπητή Κλεμεντίνη; τη ρώτησε.

—Μου τις έδωσε ένας από τους ύπασιπτάς σας...

Ο πρίγκιπας την κύτταξε με απορία.

—Είναι οι δεκατέσσερες σφαίρες, που είχαν σφηνωθεί στο θώρακά σας, κατά την ήρωική έφοδο που κάνατε για να καταλάβετε το 'Αρράς... πρόσθεσε εκείνη.

Κι' αλήθεια, πριν από λίγον καιρό, ο πρίγκιπας, οδηγώντας δυο συντάγματα δραγόνων, είχε περάσει μέσα από την έχθρική παράταξη, για να πλευροκοπήσει τους Ισπανούς, που πολιορκούσαν το 'Αρράς. Κατά τη θυελλώδη εκείνη έξορμησι, δεκατέσσερες σφαίρες από μολύβι είχαν σφηνωθεί στον αλυσιδωτό θώρακά του, δίχως όμως να τον πληγώσουν.

Αυτό το κολλίε είναι το μόνο που θα φορά από σήμερα, συνέχισε η δεσποινίδα Μαγιέ-Μπρεζέ. Όσο για το μαργαριταρένιο κολλίε, αν συμφωνή ο πρίγκιπας, θα το πουλήσουμε και με τα λεφτά που θα πάρουμε, θα πριμοκρατήσουμε δεκατέσσερες φτωχές νέες του λαού...

Ο Κοντέ της έσφιξε με συγκίνηση τα χέρια.

—Κλεμεντίνη, είσαι ένας άγγελος! φώναξε.

Κι' οι δυο νέοι προχώρησαν κατόπιν μπροστά στον βασιλιά, όπου τους περίμενε ο αρχιεπίσκοπος του Παρισιού, μενεό αρχιεπίσκοπος της γαλλικής θρησκείας, καθώς και της θρησκείας.

ΖΩΡΖ ΝΤ' ΕΣΠΑΡΜΠΕΣ

—Κλεμεντίνη, γιατί δεν φόρεσες το μαργαριταρένιο κολλίε σου; τη ρώτησε σιγανά ο Καρδινάλιος Ρισελιέ.

Καρδινάλιου Ρισελιέ, είχε άρνησή με πείσμα να συμμορφωθεί με την επιθυμία του.

—Ο γάμος αυτός, συνέχισε ο ιππότης, δεν θα γινόταν ποτέ, αν η τύχη δεν έβαζε το δαχτυλάκι της. Ένα πρωί, λοιπόν, ο Κοντέ, γυρίζοντας από το στρατόπεδο των Βιγκενών, συνάντησε τη δεσποινίδα Μαγιέ-Μπρεζέ, που έκανε έφιππη τον περιπάτο της μαζί με τον πατέρα της. Κι' από κεινη τη στιγμή, τα πράγματα άλλαξαν άμέσως...

—Δηλαδή;

—Ο πρίγκιπας γοητεύθηκε τόσο από την ομορφιά της Κλεμεντίνης, ώστε την ίδια ημέρα έτρεξε στο βασιλιά για να του πει ότι ήταν πρόθυμος να την κάμει γυναίκα του. Η Κλεμεντίνη, πάλι, μόλις το έμαθε, λιποθύμησε από τη χαρά της. Γιατί άγαπούσε από καιρό τον πρίγκιπα... 'Αλλά δεν θα ξέρετε την ιστορία του μαργαριταρένιου κολλιέ...

—'Οχι, βέβαια... είπε η μαρκησία

Η Θεραπεία της ΝΕΑΝΙΚΗΣ ΑΚΜΗΣ

Μία νέα μέθοδος με έμφυτευσεις ορμονών

Είχαμε ακούσει να γίνεται πολλούς λόγους για μία νέα θεραπεία της νεανικής ακμής, που εφαρμόζεται στο «Επιστημονικό 'Ινστιτούτο Αισθητικής» από την Ιατρό Δίδα Χρυσούλα Σαρκοπούλου. Η σοβαρότης και το ενδιαφέρον του θέματος, μας παρέκίνησαν να επισκεφθούμε την 'Ελληνίδα επιστήμονα και να μιλήσουμε μαζί της για τη θεραπευτική μέθοδό της.

—Θεραπεύεται, λοιπόν, σήμερα, ριζικά και σύντομα η νεανική ακμή; την ρωτήσαμε με κάποια δυσπιστία.

—Μά, βέβαια! μας απάντησε η Διδ. Σαρκοπούλου. Η αντισθητική αυτή δερματοπάθεια των νέων, ή άλλοτε δυσκολοθεράπευτη, σήμερα γιαιτρεύεται γρήγορα και αποτελεσματικά. Μόλις οι γιατροί κατατοπισθή από το Ιστορικό του ασθενούς και ην κλινική διάγνωση, έχει όλα τα μέσα για να καταπολεμήσει ριζικά τη νεανική ακμή και να χαρίσει αισιοδοξία και ομορφιά στους άλλοτε απαρνηγόμενους νέους και νέες...

—Πού οφείλεται η ακμή;

—Η αιτιολογία της είναι ποικίλη. Η άρχη της βρίσκεται στη συνηματορροία. Το σμήγμα όπως συσσωρεύεται κατά την έξοδό του, φράζει τους πόρους των συνηματογόνων αδένων. Στα σημεία αυτά, από τις οξειδώσεις του αέρα, σχηματίζονται μικρά μαύρα στίγματα, που κοκκινίζουν, φουσκώνουν και μετά δυο-τρεις μέρες, κάνουν μια κίτρινη μπίτσα σημάδι ότι έχει γίνει μόλυνσι από διάφορα μικρόβια.

Σε καλλίεργεια πύου από σπυρία ακμής, βρίσκεται πολύ συχνά ο σταφυλόκοκκος, καθώς και άλλοι κόκκοι, αλλά και βακίλλοι του Cedecreuth ακόμη και του Κώχ.

Ένας μικροβάκιλλος που απομονώθηκε από το Γάλλο Ιατρό Λαμπουρώ, θεωρήθηκε άλλοτε πως ήταν η αιτία της ακμής.

Είναι φανερή η αιτία της συνηματορροίας;

—Παράγοντες που παίζουν σπουδαίο ρόλο στη γέννησι της συνηματορροίας και της ακμής, είναι διάφοροι ενδοκρινείς αδένες, όπως η υπόφυσι (1 γεννητικοί αδένες ο θυρεοειδής, τα επινεφρίδια.

Η διατάραξις της ορμονικής ισορροπίας των αδένων της έσο εκκρίσεως —υπολειπουγία ή υπερέκκρισι ορμονών — προκαλεί τη γέννησι της ακμής.

Και πως διακρίνει κανείς ποιοι αδένες ή διαταραχή προκαλεί τη γέννησι της ακμής;

—Αυτό είναι το δυσκολώτερο σημείο. Υπάρχει όμως ειδική συμπτωματολογία από την οποία οδηγούται οι γιατροί, καθώς και διάφορες έγνωσθησικές εξετάσεις, που βοηθούν στη διάγνωση.

Στην 'Αυστική, στην 'Αγγλία, στη Γαλλία, το εργαστήριο, βοηθεί πολλοί για να γίνει αλάνθιστα η θεραπεία.

Τελευταία εφαρμόζονται πολύπλοκες και λεπτομερείς εργαστηριακές εξετάσεις που προσδιορίζουν ποσοτικά την αναλογία των ορμονών στον οργανισμό.

Αυτές είναι το λεγόμενο «ντοζά ορμονών» δηλαδή ο προσδιορισμός των ορμονών στα ούρα του είκοσιτετραώρου και η μικροσκοπική εξέτασι των εκκρίματων του κόλπου.

Είναι δυο πολυτιμώτατες για τους ενδοκρινολόγους εργαστηριακές εξετάσεις που χρησιμοποιούνται πριν από κάθε ορμονική θεραπεία.

Αμερικανοί, και Γάλλοι έρευνήται, σπυριζόμενοι στις εργαστηριακές αυτές εξετάσεις, ένωσσαν την άποψι ότι η ακμή οφείλεται σε διαταραχή της σχέσεως μεταξύ ανδροστερόνης και έστραδιόλης.

Αλλά και η διαταραχή της γοναδοστιμουλίνης, προκαλεί ακμή, καθώς και της θυροξίνης.

Νεανική ακμή στο πρόσωπο μιας νέας.

Νεανική ακμή στο πρόσωπο μιας νέας.

λιότης, ή υπερχλωροδρία, ή ανεπάρκεια ήπατος. Η αλλεργία βοηθεί την κακή εξέλιξι της ακμής, χωρίς όμως να είναι η μοναδική αιτία της.

Καθώς βλέπετε, έπειτα από τις ποικίλες αιτίες της ακμής, πολύ λίγο στέκει εκείνο που έλεγαν από τον καιρό της γιανιάς μας, μεταξύ άστειου και σοδαρού: «Θα σου περάση όταν παντρευτείς». Μερικές φορές, βέβαια, ο γάμος λύνει εύνοικα το πρόβλημα της ακμής. Έχουμε όμως περιπτώσεις νεαρών γυναικών στις οποίες η ακμή έκανε ζωηρά την εμφάνισι της κατά την κύβησι και μετά τον τοκετό.

—Ποιά είναι η νέα θεραπευτική μέθοδος, που εφαρμόζετε;

—Από εδώ κι' ένα χρόνο, με τη βοήθεια των εργαστηριακών εξετάσεων που ανέφερα εφαρμόζω και τις έμφυτευσεις των ορμονών, μ' επιτυχία 95%. Η έμφυτευσι στα άγρια γίνεται κάθε 20—25 μέρες, στα κορίτσια δε μία φορά το μήνα, σε μεσοδιαστήματα, που σχετίζονται με το γεννητικό κύκλο της γυναίκας.

Η επέμβασι αυτή αποβλέπει στον έρεθισμό κυρίως της υποφύσεως, γιατί ο αδένας αυτός κυβερνάει όλους τους αδένες του οργανισμού.

Με μέθοδο ολότελα ανώδυνη και ανώμακτη το φάρμακο εισάγεται σε στερεά μορφή στον οργανισμό, κάτω από το δέρμα, σ' ένα σημείο του σώματος, και μένει εκεί πολύ καιρό, απ' όπου περνάει σιγά-σιγά στην κυκλοφορία του αίματος.

Με τη μέθοδο αυτή πολλές φορές η ακμή εξαφανίζεται από το πρόσωπο, ύστερ' από την πρώτη επέμβασι. Σαν να την έδωσε κανείς με το σφυγγάρι.

Αλλοτε πάλι, εξαφανίζεται σε δυο τρεις τέσσερις ή έξη επεμβάσεις.

Το πιο εκπληκτικό ακόμη και σε μένα την ίδια, είναι ότι εξαφανίζονται οι ποσάφτες ή παλινές ούλες, το χαλαρωμένο δέρμα σφίγγει και το πρόσωπο ξαναπαίρνει τη φυσική ομορφιά του.

Με τη μέθοδο αυτή θεραπεύτηκαν καταστάσεις που έχρονολογούντο από έξη έτη ή και δεκατέσσερα ακόμη χρόνια.

Στη θεραπεία της ακμής βοηθούν πολύ τα αντιβιοτικά φάρμακα και οι βιταμίνες συντελεί δε αυτή στη φυσιολογική ανάπτυξι του οργανισμού των εφήβων.

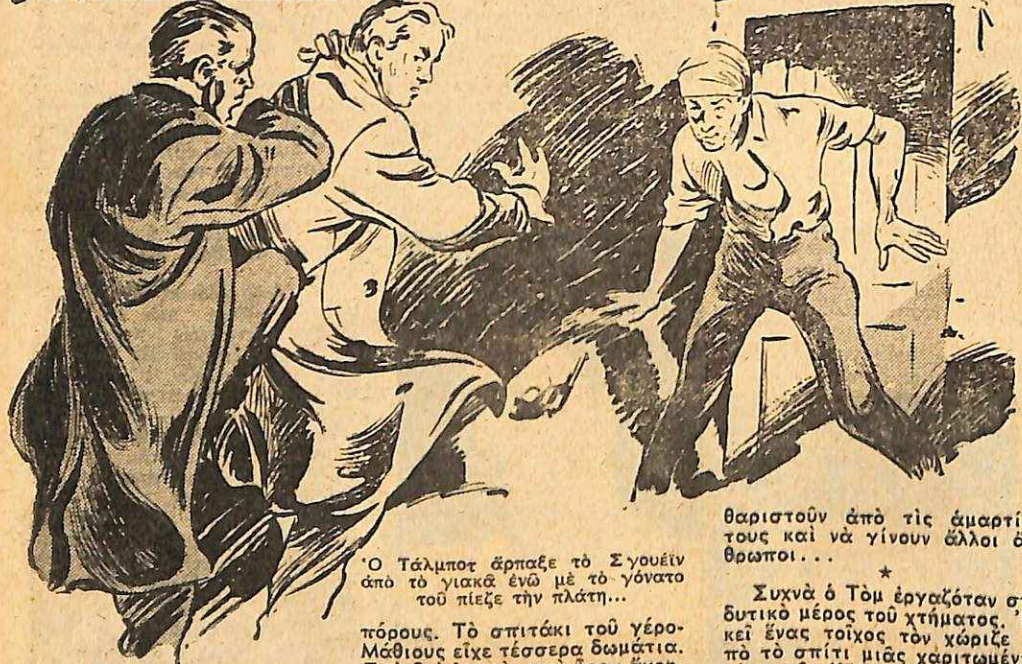
Επίσης χαρίζει ομορφιά και αισιοδοξία και εξαφανίζει το τρομερό συναισθημα της κατωτερότητας και τη μελαγχολία. Έτσι αποδίδει τους ασθενείς χαρούμενους κι' ευτυχισμένους στη ζωή.

Γιατί η καλή εμφάνισι, η καθαριότης του σώματος ή λεία και χωρίς σπυρία επιδερμίδα, είναι απ' τα στοιχεία εκείνα που δημιουργούν ένα ευχάριστο και αισιόδοξο συναισθημα στον άνθρωπο, έτσι που η ζωή του φαίνεται λιγότερο δύσκολη, μονότονη και άχαρη. Ο καλλωπισμός δεν είναι μια άχρηστη πολυτέλεια τώρα πια, όπως πίστευαν στους παλαιούς χρόνους, αλλά ένα βασικό και απαραίτητο στοιχείο της καθημερινής μας ζωής.

Ήρωο-Μάθιους

Ο γέρο-Μάθιους Κλέυ, ένας μεσόκοπος άντρας ήταν ξακουστός για την κηπουρική του τέχνη. Ο κήπος του προεσβύτη, στην περιφέρεια του Χαλντόμπερ, είχε γίνει...

Ο ΔΡΑΠΕΤΗΣ

...είχε γίνει ένας άνομος χωρίς σ' αυτόν. Χρόνια τώρα, ζούσε ολομόναχος, στο μικρό σπίτι, που βρισκόταν στο βάθος του χτήματος.

Μια μέρα διαδόθηκε ότι κάποιος κατάδικος είχε δραπέτευσει από τη φυλακή κι' ότι η αστυνομία τον αναζητούσε. Έλεγαν ακόμα ότι είχε δείξει καλή διαγωγή, καλλιεργώντας τον κήπο του διευθυντού της φυλακής. Μά εσφηνικά δραπέτευσε!

Ο γέρο-Μάθιους ήταν λιγόλογος. Έτσι κανείς δεν έμαθε τί του συνέβη μια μέρα.

Σε μιά άκρη του κήπου, όπου οι καρποί και τα λουλούδια δεν πρόκοβαν, είχαν φυτρώσει τσουκνίδες κι' αγριόχορτα. Περνώντας λοιπόν από εκεί ο γέρο-Μάθιους είδε έναν άγνωστο, που κοιμόταν κρυμμένος μέσα στους ψηλούς θάμνους. Πλησίασε και τον σκούνησε. Ο άγνωστος σηκώθηκε κι' έτοιμάστηκε αμέσως να κτυπήσει με τις γροθιές του το γέρο κηπουρό.

«Ε, για στάσου! του είπε ο τελευταίος. Τι παθες; Τι θέλεις στον κήπο του προεσβύτη;»

Με συγχωρείς, μουρμούρισε ο άγνωστος. Με τρώαξες! Δεν έκανα τίποτα. Πλάγιασα εδώ γιατί ήμουν άποσταμένος.

Μπρά! Και γιατί διάλεξες το μέρος αυτό;

Για να θαυμάσω τα ωραία λουλούδια! Να μου επιτρέψεις όμως να σου πω πως δεν ξέρεις να περιποιηθείς τις τριανταφυλλίες.

Και τι ξέρεις εσύ απ' αυτά, για να κοίτης μένας;

—Από μικρός ανακατεύομαι με την κηπουρική...

Ο γέρο-Μάθιους έμεινε για λίγο σκεπτικός. Κατόπιν του είπε:

—Αφού είσαι κουρασμένος, μείνε εδώ. Κανείς δεν θα σε ενοχλήσει. Οι βοηθοί μου δουλεύουν από την άλλη μεριά. Με τη δύση του ήλιου θα σου φέρω λίγο ψωμί, γιατί άσφαλώς θα πεινάς.

Το προεσβύτηριο ήταν παλιό, άπεραντο. Άλλοτε ζούσαν εκεί μοναχοί και φιλοξενούσαν όδοι-

καταχράσθηκε και τα χρήματα της εταίρειας, στην οποία εργαζόταν. Όταν αποκαλύφθηκε η κατάχρησή του χτύπησε τον προϊστάμενό του... Κατόπιν τού σκαψε, αλλά σε λίγο τον έπιασαν και τον καταδίκασαν σε πέντε χρόνια φυλάκης. Τού άξιζαν όμως, συμπέρανε ο Τόμ στενάχοντας.

—Πολλοί καταστρέφουν έτσι τη ζωή τους παρατήρησε ο γέρο-Μάθιους. Όταν όμως έχουν καλή καρδιά, μπορούν να κα-

...βαριστούν από τις αμαρτίες τους και να γίνουν άλλοι άνθρωποι...

Συνεχά ο Τόμ εργαζόταν στο δικό του μέρος του χτήματος. Έκεί ένας τοίχος τον χώριζε από το σπίτι μιας χαριτωμένης νέας, της Κλάρις Πιέρρινς. Έτσι, με τον καιρό, ένα αίσθημα ένωσε τους δύο νέους. Μα ο Τόμ συλλογιζόταν κάθε τόσο πως είχαν περάσει δέκα μήνες από τότε που ο γέρο-Μάθιους τον είχε περιλάβει, χωρίς να ξέρει κανείς πως ήταν ένας δραπέτης...

—Αλλά και να κατάφεραν να παντρευτούν την Κλάρις, με τί θα ζούσαν; Έτσι πολλές φορές έκανε τη σκέψη να πάει στην αστυνομία και να πα-

...αοδοθή...

Μια μέρα ο Τόμ άκουσε όμι- λίες πίσω από το παράθυρο της κρύπτης της εκκλησίας. Στάθηκε κι' αναγνώρισε τη φωνή του ήγουμένου. Μιλούσε με κάποιον και του εξιστορούσε την προέλευση των κειμηλίων, που είχαν στην κρύπτη.

Ο Τόμ έσκυψε και κύτταξε. Άμέσως τινάχτηκε πίσω με φόβη. Στο πρόσωπο εκείνου που μιλούσε με τον ήγουμένο, αναγνώρισε τον διασημό Σγουέιν, που τον είχε δει στη φυλακή.

—Ευχαρίστως, δόκτωρ, έλεγε ο ήγουμένος, να σας δείξω τους θησαυρούς μας. Περάστε.

Ο Σγουέιν ήταν ντυμένος άψογα. Άσφαλώς είχε βάλει στο μάτι τα πολύτιμα σκεύη της εκκλησίας.

Χωρίς να χάσει καιρό ο Τόμ έτρεξε στο σπίτι του εφημέριου. Στο δρόμο συνάντησε το γέρο-Μάθιους που τον ρώτησε τι συνέβαινε.

—Γρήγορα! είπε λαχανιασμένος ο νέος. Θα γίνω ληστέα κάτω στην κρύπτη, ίσως και φόνος... Ο ήγουμένος κινδυνεύει... Ένας εγκληματίας τον ξεγελάει... Τρέξε, είδοποίησε την αστυνομία... Εγώ πηγαί-

νω στον πάτερ Τάλμπε...

Κι' όταν μπήκε στη βιβλιοθήκη, όπου εργαζόταν ο εφημέριος, του είπε:

—Μη χάνετε καιρό, πάτερ μου! Τρέψτε! Εγώ που σας μιλά είμαι ένας δραπέτης της φυλάκης. Τον ξέρω αυτόν τον επικίνδυνο που είναι με τον ήγουμένο... Είναι επικίνδυνος.

Ο πάτερ Τάλμπε, σαρκισμένος, ακολούθησε τον Τόμ. Κατέβηκαν μαζί στην κρύπτη. Στους σκοτεινούς διάδρομους ο Τόμ χωρίστηκε για λίγο από τον εφημέριο. Εσφηνικά ένας πυροβολισμός ακούστηκε πλάι του. Βιάστηκε να κλειδώσει την πόρτα της κρύπτης, για να μην ξεφύγει ο εγκληματίας. Μόλις όμως πήρε το κλειδί, γύρισε και είδε μπροστά του το Σγουέιν.

—Ανοίξε την πόρτα! του είπε εκείνος κρατώντας ένα περιστρόφο στο χέρι.

—Ανοίξε την πόρτα σου! του φώναξε ο Τόμ και πέταξε πέρα το κλειδί, με την ελπίδα να κερδίσει καιρό.

—Θα σε σκοτώσω σαν σκυλί, αν δεν βρεις το κλειδί. τον φέρεσε ο Σγουέιν.

Την ίδια στιγμή ένα χέρι τινάξε μακριά το περιστρόφο. Ήταν ο πάτερ Τάλμπε που άσπαξε συγχρόνως το Σγουέιν από το λαιμό ενώ με το γόνατό του του πίεζε την πλάτη.

—Τόμ, τρέξε και φέρε δόθη- θει! φώναξε ο εφημέριος.

Έκείνη τη στιγμή όμως παρουσιάστηκε ο γέρο-Μάθιους με τους αστυνομικούς. Είχαν μπή από την άλλη πόρτα, που τότε είχε ανοίξει ο καντηλανάφτης.

Σ' ένα δευτερόλεπτο οι αστυνομικοί είχαν περάσει τις χειροπέδες στο Σγουέιν. Κατόπιν αναζητήσαν τον ήγουμένο. Τον βρήκαν δεμένο χειροπόδαρα και φιωμένο μέσα στο σκευοφυλάκιο.

—Μου είπε, εξήγησε ο ήγουμένος ότι ήταν ο δόκτωρ Γκρέυ. Μου έδωσε και συστατικά γράμματα!

—Αλλά πως τον κατάλαβες γέρο-Μάθιους; ρώτησε ένας αστυνομικός. Ποιος σε είδοποίησε;

—Κάποιος πέρασε από τον κήπο, είπε ο κηπουρός. Δεν είχα τον καιρό να του ζητήσω το όνομά του. Ο Τόμ ήταν κοντά μου. Εσύ, Τόμ, θα τον γνώριζες, αν τον ξαναδείτε, αυτόν τον άγνωστο;

—Μη με ρωτάς, τραύλισε ο νέος. Εγώ έτρεξα άμέσως στον εφημέριο...

—Έτσι είναι, είπε ο πάτερ Τάλμπε. Αν δεν ήταν ο Τόμ, θα χάναμε τα πολύτιμα σκεύη της εκκλησίας μας.

Κι' όταν έμειναν μόνοι, ο γέρο-Μάθιους είπε:

—Δεν πιστεύω στην ανάκρι- ση να ζητήσουν την μαρτυρική κατάθεση του βοηθού μου...

—Γέρο-Μάθιους, γιατί δεν με κατάγγειλες ποτέ; ρώτησε συγκινημένος ο Τόμ.

—Γιατί οι νέοι είναι όπως οι τριανταφυλλίες. Άμα ξερής οι τριανταφυλλίες βιάζουν να τις καλλιεργήσεις...

Και δίνοντας στον Τόμ ένα βιβλιόριο Τραπέζης, πρόσθεσε:

—Εδώ είναι οι μισθοί σου. Είναι στο όνομα του Τόμ Φρήμαν. Και τώρα τρέξε στην Κλάρις... Θα σε περιμένει... Και ξέρεις; Θα γίνω κουμπάρος σας!...

ΜΙΚΑΕΛ ΚΕΝΤ

(Τελευταίον)

ΕΝΑ βράδυ, ο Μίλκο μου είπε ξαφνικά: «Τί περιμένουμε; Σ' αγαπώ. Μ' αγαπάς. Γιατί δεν παντρευόμαστε;»

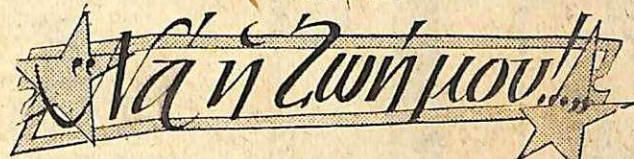
Και πραγματικά, αποφασίσαμε να παντρευτούμε την Πρωτοχρονιά του 1949. Οι συνηθισμένες όμως γραφειοκρατικές καθυστερήσεις μας επέβαλαν μια μικρή αναβολή. Κι' έτσι, κάναμε το γάμο μας μετά 15 μέρες, σ' ένα όρεινό εκκλησάκι. Μάρτυρές μας ήταν ένας Γραπώνος λοχαγός ή Έλληνας ήσποιος Έβδν Σανσον, ο καθηγητής Ρόυς κι' ο δημοσιογράφος Σαλβόνι.

Ήμασταν τόσο συγκινημένοι, ώστε σταθήκαμε... ανάποδα μπροστά στον πατέρα: εγώ δεξιά κι' ο Μίλκο αριστερά. Μετά την τελετή, περάσαμε κάτω από μια αψίδα που είχαν σχηματίσει με τα σκέ τους κάμποσοι όρειδοί μας. Ύστερα πήραμε το... βάπτισμα του χιονιού! Ο άντρας μου τα κατάφερε αρκετά καλά σ' αυτό. Εγώ όμως βρέθηκα επανειλημμένως με το κεφάλι μέσα στο χιόνι και τα πόδια στον αέρα...

Ύστερα ξεκινήσαμε κι' οι δυο μαζί για ένα «γαμήλιο ταξίδι» με τα σκι, που τελείωσε, λίγες εκατον-

Η Τζίνα Λολομπριγκίτα στο φιλμ «Άλλοι καιροί».

Τί μας αποκαλύπτει η Τζίνα Λολομπριγκίτα

τάδες μέτρα μακρύτερα, με μια θεαμακώτατη τούμπα! Απ' την ανοίγει του 49 ως την ανοίγει του 50 γύρισα έξω δυσμενεστέρας χαρακτηρισμούς. Δεν έφταιγα ωστόσο εγώ, αλλά ο διευθυντής μου, που δεν είχε αντίληψη τις πραγματικές μου δυνατότητες και μου ανέθεσε ρόλους ακατάλληλους για μένα, σε ταινίες «νεορεαλιστικές».

Στην ίδια χρονική περίοδο, άλλοι παραγωγοί και σκηνοθέτες ταπεινώσαν επανειλημμένως με τις κρίσεις τους. «Ενας απ' αυτούς με κύτταξε πολλή ώρα κι' ύστερα μου φώναξε:

«Μα τί μάτια στρογγυλά είν' αυτά που έχεις! Τι χοντρό πρόσωπο! Δεν πιάς να κάνης μερικά μασάζ»...

Κι' ωστόσο, οι πρώην συμμαθητάι μου κι' οι δασκάλοι μου με νόμιζαν «φθασμένη» πιά και πίστευαν πως κέρδιζα όσα ή Ρίτα Χαίγινουωρ! Η παλιά δασκάλα μου της ζωγραφικής με συνάντησε μια μέρα στο τραμ κι' απόρησε γιατί ταξίδευα μ' ένα τόσο «λαϊκό» μεταφορικό μέσο...

Κι' όμως, εγώ εξακολούθησα να πηγαίνα με το τραμ, μέχρι πρό ενάμιση έτους. Γιατί δεν επιδίωξα ποτέ να παραστήσω τη σπουδαία, ούτε και έπαθα «αντιβιομανία»! Στη δουλειά μου, στο στούντιο, δεν βάζω τις φωνές, δεν ζητάω περιττές εξηγήσεις, δεν παθαίνω υστερικές κρίσεις... Προσπάθησα πάντα να κάνω σεβαστή τη θέλησή μου, αλλά χωρίς να ποδοπατήσω τους άλλους. Και σέβομαι απόλυτα την εργασία όλων των συναδέλφων μου.

Οι αποτυχίες μου στον κινηματογράφο έκαναν τον άντρα μου να μου προτείνει να φύγουμε για την Αμερική. «Εκεί θα δουλέψω πολύ καλύτερα, ως γιάτρος—μου είπε—κι' όλα θα πάνε καλά». Συμφώνησα, κι' άρχισα τις ενέργειες για να βγάλουμε τα χαρτιά μας.

Στο μεταξύ είχε ενδιφερόθη για μένα και το Χόλλυγουντ. Μια φωτογραφία μου προκάλεσε το ενδια-

φέρον της «Παραμάουτ» και της «Κολούμπια». Η πρώτη μου ζήτησε κι' άλλες φωτογραφίες, μαζί με λεπτομερείς πληροφορίες για την καλυτεμένη δράση μου και για τις γνώσεις μου στην αγγλική γλώσσα. Η «Κολούμπια» μου στείλει ένα αγγλικό κείμενο, για να το μεταφράσω και να το αποτυπώσω σ' ένα δίσκο γραμμοφώνου. Έστειλα το δίσκο αυτό, και τον βρήκαν «χαριτωμένο».

Η «Γιουνιόν» κατόπιν μου πρότεινε ένα ρόλο, αλλά αρνήθηκα γιατί ήταν ακατάλληλος για μένα.

Τέλος, μπήκε στη μέση ο γνωστός επιχειρηματίας του Χόλλυγουντ Χόσαρντ Χιούς, αποφασισμένος να εκπαιθή όλους τους ανταγωνιστές και να με προσλάβει αυτός. «Θα σας κάνω μια καινούργια «Ινγκριντ Μπέργκμαν!» μου είπε ο άνθρωπος αυτός που είχε ανακαλύψει τη Τζίν Χάρ-

λου και τη Τζέιν Ράσελ.

Τέλος, έφυγα για την Αμερική, στις 22 Ιουλίου 1950, αλλά μόνη μου, γιατί ο Μίλκο δεν είχε μπορέσει ακόμη να πάρη την απαιτούμενη άδεια. Μόλις κανόνιζε αυτό το ζήτημα, θαρχόταν να με βρή.

Ήταν το πρώτο μου μακρινό ταξίδι μ' αεροπλάνο. Και με τρόπαζε η σκέψη πως θα τόκανα μόνη. Έπειτα, ο άπρ- οπτος ενθουσιασμός του Χιούς για μένα μου προκαλούσε εκπληξη και ύποψιες. Πώς ένας τόσο περίφημος παραγωγός με καλούσε για να υπογράψω ένα μακρό συμβόλαιο, δίχως να με δοκιμάσει πρώτα. Βαδίζοντας μόνο σε μια φωτογραφία μου που έπεσε στα χέρια του;... Όταν τον είχα ρωτήσει δει- λά με το τηλέφωνο ποιά απ' τα φιλμ μου τον ενδιέφεραν, μου άπάντησε: «Κανένα! Για μένα, η ζωή μιας ξένης ήσποιας άρχίζει μόνο απ' την ημέρα που μπαίνει σ' ένα στούντιο του Χόλλυγουντ».

Ήμουν τόσο ταραγμένη, ώστε, καθώς προσπαθούσα να γράψω ένα γράμμα μέρ' στο αεροπλάνο, άβυσσα το καλα- μάρι στο σακκάκι του διπλανού μου. Ήταν ένας νεαρός «Α- μερικανός. Δίχως να προσέξη λέξι, έβγαλε άπλως το κατεστραμένο σακκάκι του, κι' ύστερα έσκαλού- θησε μ' όλη του την ήσυχία να δια- βάζη ένα περιοδικό!

Στο αεροδρόμιο του Λος Άντζε- λες, με περίμεναν μόνο μερικοί αντι- πρόσωποι της R.K.O., μ' ένα μπου- κέτο δεμένο με μια κορδέλλα που έγραφε: «Καλώς ήρθατε».

Μ' έγκατέστησαν σ' ένα απ' τα καλύτερα ξενοδοχεία της πόλεως. Ο Χιούς με δέχτηκε την άλλη μέ- ρα στο γραφείο του. Ήταν συμπα- θητικός, ήπιος, άδύνατος, φλεγμα- τικός. Μιλήσαμε για τα φιλμ μου. Ύστερα φάγαμε μαζί.

Την άλλη μέρα, έπεσα σ' ένα κρε- βάτι με «έντερικη «ρίππη». Έμει- να άρρωστη δέκα μέρες. Ο Χιούς δεν έδειχνε καθόλου βία να υπογρά- ψουμε συμβόλαιο.

Καταλαβαίνοντας ότι έπληττα, μ' έμεινε στο ξενοδοχείο, με πήγε με ιδιαίτερο αεροπλάνο στο Λας Βέγκας, όπου διασκέδασα δυό μέ- ρες με την καρδιά μου. Ύστερα μου πρότεινε εσφηνικά να χωρίσω απ' τον άντρα μου και να τον παν- τρεύω. Φυσικά, αρνήθηκα.

Τελοσπάντων, υπέγραψα ένα συμβόλαιο για 7 χρόνια, με ετή-σιο μισθό 70 χιλιάδων δολλαρίων και με την υποχρέωση να γυρίσω τρία φιλμ το χρόνο.

Το συμβόλαιο αυτό όμως δεν μου απέδωσε τελικά ούτε ένα δολ- λάριο, γιατί ενώ από τη μία μεριά το γυρίσμα του πρώτου μου φιλμ σ' ένα στούντιο του Χόλλυγουντ τραί- νάριζε, από την άλλη το αμερικανι- κό προέγνιο δεν ένοσους να επι- τρέψη στον Μίλκο να έρθη να με συναντήσει. Προτίμησα λοιπόν να άκυρώσω το συμβόλαιο μου και να ξαναγυρίσω κοντά στον άντρα μου. Στάθηκε από τότε πολύ τυχερή, γιατί γνώρισα ένα θαύμα, χωρίς σε διάφορα Ιταλικά και γαλλικά φιλμ.

15 Ιανουαρίου 1949. Η Τζίνα με τη βοήθεια της μητέ- ρας της Τζιουζέπινας ετοιμάζει το νυφικό της για να παντρευτεί το Μίλκο Σκόφιτ.

Ο μικρός θαλασσοπόρος

Είχα γνωρίσει αυτόν τον μικρό στο σπίτι του, σ' ένα δωμάτιο στο τέτατο των Αμπελοκηπών. Ζούσε στον δικό του κόσμο, με τα βιβλία του, τα σχέδιά του, τις ζωγραφιές του. Ήταν πακισμένος από την κούρση και κοιμόταν βαθειά. Η μητέρα του έβγαζε κάθε τόσο και τον κτυπούσε μ' ανησυχία.

— Πώς σ' αρέσει; με ρωτούσε. Δεν είναι γλυκύς; Ξέρεις τι φοβάμαι; Βασανίζω τον μικρό μου να βάλει να ταξιδεύει! Ηθελε να φύγει μόνος του για τα μέρη που διάσασε στα βιβλία...

— Δεν είναι ο μόνος, παρατήρησα. Δύο παιδιά, εδώ και λίγους καιρούς, χάθηκαν στο άμπωτι ενός καραβιού και έφτασαν ως λαθρεμπόλεως στο λιμάνι της Νέας Υόρκης. Από εκεί φυσικά, τους έστειλαν πάλι πίσω... Άλλοι δύο μαθητά του έσκασαν από το σπίτι τους και με μια βάρκα πέρασαν στην Αίγινα. Κι' ενώ είχαν αναστατώσει όλους τους Αιτωλιούς και το Λιμεναρχείο, μ' ένα σωρό πλωτά μέσα, έκανε έρευνες, οι μικροί μετά δύο μέρες γύρισαν σάν καλοί νοικοκυρτές στο σπίτι τους... Μα τι ακριβώς συνέβη με το μικρό; Πώς το έσκασε έτσι ξαφνικά; Μηπως τον έδειρε ή τον μάλωσε κανείς; Πώς ριζώθηκε στο μυαλό του η ιδέα του ταξιδιού και της περιπέτειας;

— Τι να σ' πω; μου απάντησε η μητέρα του. Ένα χρόνο τώρα είναι σκεπτικός και το έχει ρίξει στη μελέτη. Κάνει σχέδια κι' άρες ολόκληρες κάθεται και κυττάζει τους χάρτες. Διαβάσει τις περιπέτειες του... Ταράν, κυττάζει τις εικονογραφημένες ιστορίες της ζούγκλας και φτιάχνει διάφορα καράβια!

— Τη μέρα που έφυγε, πού ήσασταν; — Έπλενα κάτι ρούχα στην αύλη. Αυτό είχε γυρίσει από το σχολείο του: «Πρόσεξε, του είπα, κάθισε λίγο κοντά στη κούνια του μωρού για να μ' αφήσει ησυχία να κάνω τη δουλειά μου».

— Ποιο μωρό; απόρησα. — Την αδελφούλα του! Πριν από λίγους μήνες αποκτήσαμε ακόμη ένα παιδί, ύστερα από όχτω χρόνια...

— Σ' όλο το διάστημα αφέντης και κύριος του σπιτιού ήταν ο... θαλασσοπόρος;

— Βέβαια, αφού ήταν μοναχογιός! Διαρκώς τον φροντίζαμε, τον περιποιούμαστε, του κάνουμε τα κέφια του. Τώρα όμως μεγάλωσε. Η μικρούλα, έχει περισσότερα δικαιώματα. Σ' αυτήν έχει στραφή πιά το ενδιαφέρον μας, χωρίς φυσικά να πάφουμε να ενδιαφερόμαστε για τον πιο μεγάλο...

— Έκείνη τη μέρα λοιπόν κοινούσε το μωρό... Ξαφνικά όμως αντελήφθηκα πως μέσα στο δωμάτιο ήταν μεγάλη ησυχία. Νόμισα ότι αποκοιμήθηκε κι' ο μεγάλος και μπήκα μέσα για να ιδω τι γινόταν. Και τα έχασα! Είδα το παράθυρο ανοιχτό κι' ο γυιός μου δεν βρισκόταν πουθενά. Τό είχε σκάσει από εκεί. Έκανα τη σκέψη ότι τον έπιασε ή τρέλλα τον παιγνιδιού και ότι πήγε να παίξει. Μα ήρθε π' απογευμα, νύχτωσε κι' ακόμη να φανή! Παραξένεμένη, βγήκα στον δρόμο και νύρεφα να τον βρω. Γνώσα τους φίλους του, τα παιδιά της γειτονιάς, μα κανείς δεν μπορούσε να μου δώσει μια πληροφορία. Κι' όσο περνούσε η ώρα και δεν φαινόταν, τόσο ανησυχούσα...

«Τέλος, ο άντρας μου κι' εγώ καταφύγαμε στην Αστυνομία. Μας ζήτησαν φωτογραφία του, την έδωσαν ένα σωρό αντίτυπα και την έστειλαν σ' όλα τα τμήματα και σ' όλες τις πόλεις. Μετά δύο μέρες λοιπόν τον ανέκλυψαν στο Τουρκολίμανο. Μόλις είχε γυρίσει από το... ταξίδι του και κοιμόταν στο βάθος μιας βάρκας. Ένας λιμενοφύλακας τον ξύπνησε, τον αναγνώρισε... Μας τον έφεραν λοιπόν στο σπίτι. Από τότε κοιμάται διαρκώς. Είναι κατάκοπος!...

Ο μικρός... θαλασσοπόρος, σ' λίγο ξύπνησε. Ένοχλήθηκε από την παρουσία μου. Μα όταν του εξήγησα τι τον ήθελα, άρχισε να μου διηγείται την περιπέτειά του. Ήταν νευρικός, μιλούσε ζωηρά και το βλέμμα του είχε μια πονεμένη έκφραση...

Παρακάλεσα τη μητέρα του να μάς αφήσει μόνους. Όταν έκλεινε έφυγε, έσκυφα κοντά του.

— Θά ήθελα, του είπα, να μου φανερώσεις γιατί έφυγες από το σπίτι. Βέβαια, σ' έραβουσε η θαλάσσια, ήθελες να ταξιδέψεις, μα όπως καταλαβαίνω, κάτι άλλο σ' άναγκασε να το σκάσεις από το παράθυρο...

Ο μικρός ταραχθηκε. — Έλα, του είπα, καταλαβαίνω την αφορμή... Σέρω ποιος φταίει. Είχε την έντονη πεποίθηση ότι οι γονείς σου δεν σ' αγαπούσαν πια...

Ο μικρός κοκκίνισε από την στενοχώρια του.

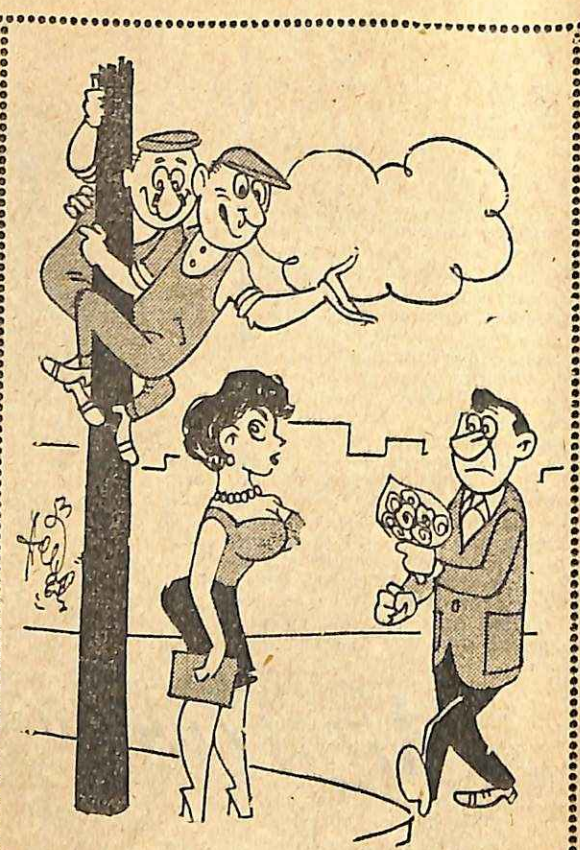
— Έτσι είναι, μου είπε, κατάλαβα ότι δεν μ' αγαπούσαν πια! Από τον καιρό που γεννήθηκε η μικρή, όλο αυτήν περιποιούνταν. Εμένα, ούτε με λογαριάζουν πια! Δύο τρεις φορές, που τους παραπονέθηκα, ο πατέρας μου αγρίεψε: «Δεν ντρέπεσαι, μου φώναζε, να ζηλεύεις ένα μωρό; Έσύ είσαι μεγάλο παιδί πια, ηγναίνεις στο σχολείο... Είναι παράλογο να ζηλεύεις την αδελφή σου».

Αυτά όμως τα λόγια έμένα δεν με ξεγελούσαν. Το έβλεπα καθαρά απ' όλη τη στάση τους. Άρες κι' άρες έχαναν για να το περιποιούνταν το μωρό, να το ταΐζουν, να το βλέπουν πώς κοιμάται, ν' αγωνίζονται να το διασκεδάσουν... Καμιά φορά πηγαίνα και τριβόμουν κοντά στην μάννα μου, για να με πάρει κι' έμένα στην αγκαλιά της. Μα διαρκώς μ' έδιωχνε: «Έλα, που θέλεις κι' εσύ χάδια, κοτσάκι άντρας!...

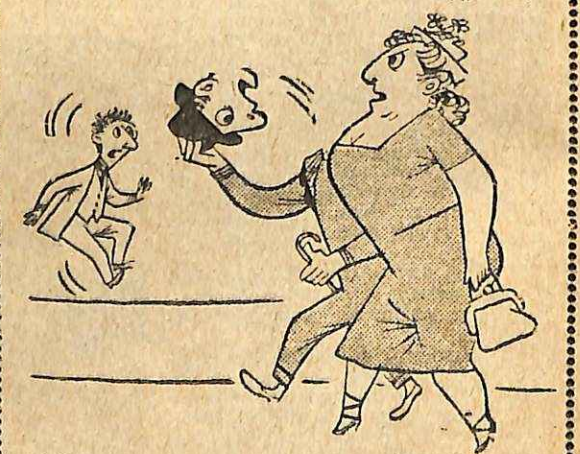
«Έτσι άρχισα να σκέφτωμαι ότι αυτή η μικρή με είχε εκτοπίσει... Δεν είχα καμιά θέση εδώ μέσα... Και τότε μου μπήκε πιά η ιδέα να πραγματοποιήσω τ' όνειρό μου. Να φύγω από το σπίτι, να πάρω μια βάρκα από το Τουρκολίμανο να βγω σ' ανοιχτά της θαλάσσης κι' εκεί να κάνω τον... ναυαγό, για να με μαζέψει κανένα καράβι...

«Έκείνο το μεσημέρι που μου είπε η μάννα μου να προσέχω τη μωρή η ζήλεια μ' έπνιξε. Κατάλαβα ότι στο εξής θα ήμουν δούλος του. Τότε δεν βάσταξα... Άνοιξα το παράθυρο και πήδησα στο δρόμο. Έφτασα τρέχοντας στην Ομόνοια κι' εκεί ζήτησα από μερικούς διαδότες λίγα λεπτά... Έβγαλα ένα εισιτήριο και κατέβηκα με τον ηλεκτρικό στο Νέο Φάληρο. Κι' από εκεί πήγα στο Τουρκολίμανο. Κοντά στη παραλία έκανα τη γνωριμία ενός αλλού παιδιού, που ο πατέρας του είχε βάρκα. Του είπα τα σχέδιά μου για το ταξίδι κι' αποφασίσαμε να φύγουμε μαζί... Πήρα δυο ψωμιά, έληξε, νερό και ανοιχτήκαμε στο πέλαγος... Μα ο καιρός μας άναγκασε να γυρίσουμε πίσω... Ο φίλος μου έφυγε κι' εγώ κοιμήθηκα στη βάρκα. Λογαριάζαμε να φύγουμε την άλλη μέρα. Μα το πρωί με γνώρισαν και μ' έπιασαν...

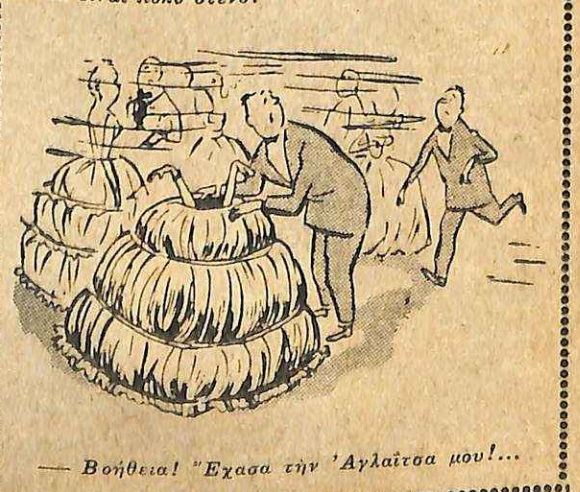
Αυτό λοιπόν ήταν το ψυχικό μαρτύριο του μικρού... θαλασσοπόρου! Μα δεν είναι το μοναδικό. Πολλοί είναι οι γονείς που ξεχωρίζουν τα παιδιά τους. Τα μικρά παιδιά ζηλεύουν τ' αδέρφια τους και από το φόβορό αυτό μαρτύριο της ζήλειας, ξεσπούν ένα σωρό δράματα, που έχουν απασχολήσει πολλές φορές το Δικαστήριο των ανηλίκων. Μερικά παιδιά έχουν φτάσει μάλιστα σ' τέτοιο σημείο απελπισίας, ώστε αποπειράθηκαν ν' αυτοκτονήσουν ή να φάσουν κι' οτιδήποτε είχαν κοντά τους. Έκανα τη σκέψη ότι τον έπιασε ή τρέλλα τον παιγνιδιού και ότι πήγε να παίξει. Μα ήρθε π' απογευμα, νύχτωσε κι' ακόμη να φανή! Παραξένεμένη, βγήκα στον δρόμο και νύρεφα να τον βρω. Γνώσα τους φίλους του, τα παιδιά της γειτονιάς, μα κανείς δεν μπορούσε να μου δώσει μια πληροφορία. Κι' όσο περνούσε η ώρα και δεν φαινόταν, τόσο ανησυχούσα...

— Ελα, βορ χριστιανέ μου, να πιάσουμε κι' εμείς καμιά φορά... δουλειά! (Του Άρχελαου)

— Στόλεγα εγώ, γυναίκα, πώς αυτό το καπέλλο είναι πολύ στενό!

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ για την υγεία

Για να διδάσκατε διασκεδάζοντας

Για να εξακριβώσετε κατά πόσον είναι σωστές οι γνώσεις σας γύρω από την υγιεινή, τη φυσιολογία και τις διάφορες ασθένειες, διαβάστε τις παρακάτω ερωταποκρίσεις, που σφειλονται σ' ένα διακεκριμένο Αμερικανό γιατρό:

1) Η προφύλαξη των παιδιών από την ευλογιά με το δαμαλισμό διαρκεί σ' όλη τους τη ζωή.

Οχι. Η άνοσσία διαρκεί 2-20 χρόνια μετά τον πρώτο έμβολιασμό. Οι γιατροί συνιστούν να επαναλαμβάνεται ο έμβολιασμός κάθε 5 χρόνια περίπου.

2) Τα ινομύματα της μήτρας εκδηλώνονται πάντα με φανερά συμπτώματα;

Οχι. Πολλές γυναίκες έχουν μικρά ινομύματα (καλοήθεις όγκους) στη μήτρα χωρίς να το αντιληφθούν καθόλου.

3) Υπάρχουν διάφορα είδη διαβήτη;

Ναί. Εκτός του κοινού διαβήτη, που οφείλεται σ' ανεπάρκεια του παγκρέατος, υπάρχουν και μια άλλη, ηπιώτερη μορφή του, αποτέλεσμα ανωμαλίας του πιτυοειδούς αδένος.

4) Ένας έπιληπτικός μπορεί να πάθει κρίση στον ύπνο;

Ναί.

5) Η φυματίωση προσβάλλει μόνο τους πνεύμονες;

Οχι. Το μικρόβιο της μπορεί να μολύνει οποιοδήποτε μέρος του οργανισμού.

6) Είναι μεταδοτικό το άσθμα;

Οχι, σ' καμιά περίπτωση.

7) Οι κάλοι έχουν χαρακτηρισμό κληρονομικό;

Οχι.

8) Υπάρχουν βιταμίνες που βλάπτουν όταν γίνεται συνεχώς κατάχρησή τους;

Ναί, οι βιταμίνες Α και D.

9) Ποιά τροφή είναι απολύτως απαραίτητη για τον οργανισμό και αναντικατάστατη; Καμιά απολύτως.

10) Μπορεί να πάρει κίτρινο χρώμα το δέρμα μας, όταν τρώμε πάρα πολλά καρότα; Ναί.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

ΝΕΟΙ και ΝΕΕΣ που πρόκειται να παντρευτούν ή εθεσ ήδη παντρεμένοι. Πιά να διαφυλάξετε την υγείαν σας και να βρήτε την ευτυχία εις τον γάμον πρέπει να διαβάσετε το τελευταίως εκδοθέν βιβλίο «ΠΡΑΚΤΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ ΤΩΝ ΓΕΝΝΗΣΕΩΝ»

που περιγράφει την μόνη φυσική και αβλαβή μέθοδο διά την πρόληψιν της έγκυμοσύνης και την απόκτησιν τέκνων κατὰ βούλησιν. Μη βαδίζετε στά σκοτεινά. Αποκτήσατε παιδιά μόνον όταν τα θέλετε και όχι «κατὰ λάθος». Το βιβλίο αυτό θα σας λύση όλα τα φλέγοντα σεξουαλικά προβλήματα σας. Αξίζει πολλές φορές το βάρος του εις χρυσόν και όμως τιμάται μόνον Δραχμάς 10.000. Ζητήσατέ το από όλα τα βιβλιοπωλεία, Κεντρική πώλησις. Βιβλιοπωλεία: Ν. Αλικιώτης και Υιοί Άριστοειδους 6, «Προμηθεύς» Σταδίου 41.

11) Ένα κομμάτι δέρματος, που μεταφυτεύεται από ένα σε άλλον άνθρωπο, μπορεί να μείνει μόνιμως στη νέα του θέση; Οχι. Ο άρροφηση και θα ξεκολλήσει, γιατί ο οργανισμός αντιδρά σ' αυτό σαν να είναι ξένο σώμα.

12) Ποίος ήταν ο πρώτος που απέδειξε την αξία του αίθρος ως άνασθητικού; Ο οδοντίατρος της Βοστώνης Ουίλλιαμ Μόρτον.

13) Ο πόνος προκαλεί καμμία φυσική επίδρασι στο σώμα;

Ναί, μπορεί να προκαλέσει αύξηση της πίεσης του αίματος, έπιταχύνσι του σφυγμού, ναυτία, έμετους κι' άλλα συμπτώματα.

14) Η λέπρα είναι σπανία ασθένεια, στο σύνολο της ανθρωπότητας;

Οχι και τόσο. Υπολογίζεται ότι υπάρχουν 5 εκατομμύρια λεπροί σ' όλο τον κόσμο.

15) Ποίος είναι ο συνηθέστερος τρόπος που παθαίνουν μολυβδίασι (χρονία δηλητηρίασι από μολυβδό) τα μικρά παιδιά;

Μασώντας τα μολυβένια στρατιωτάκια ή ζύλα από έπιπλα βαμμένα με μολυβία που περιέχει μολυβδό.

16) Η σκωληκοειδίτις είναι περισσότερο ασθένεια των νέων ή των ηλικιωμένων;

Μάλλον των νέων. Άλλα συναντάται και σ' όλες τις ηλικίες.

17) Τι είδους εγχείρησις μπορεί να γίνη για την ελάττωσι της «πίεσεως»;

Άποκοπή ώρισμένων ινών του νευρικού συμπαθητικού συστήματος.

18) Γιατί είναι επικίνδυνος οί βουτίες στη θαλάσσια σ' όσους υποφέρουν από τ' αυτιά τους;

Γιατί η πίεσις του νερού μπορεί να σπρώξει τη μολύνσι βαθύτερα μέσα στ' αυτί.

19) Ποιά ασθένεια της μητέρας συντελεί στο να γεννηθή παιδί άσυνληθιστά μεγάλο; Ο διαβήτης.

20) Συμβαίνει συχνά να μεταβληθή σ' καρκίνο ένα έλκος του δωδεκαδάκτυλου;

Οχι. Αυτό συμβαίνει συχνότερα στα έλκη του στομάχου.

21) Με πόση ταχύτητα εξακοντίζεται το αίμα απ' την καρδιά;

Με 8-9 μέτρα στο δευτερόλεπτο.

22) Πόση είναι κατά μέσον όρον η ποσότης του σάλιου ενός ανθρώπου στο 24ωρο; Ένάμιση κιλό περίπου.

23) Είναι σωστό ότι ο άσθματος ιδρώς προκαλεί ελάττωσι των ούρων; Ναί.

24) Πόση είναι κατά μέσον όρον η ποσότης του σάλιου ενός ανθρώπου στο 24ωρο; Ένάμιση κιλό περίπου.

25) Είναι σωστό ότι ο άσθματος ιδρώς προκαλεί ελάττωσι των ούρων; Ναί.

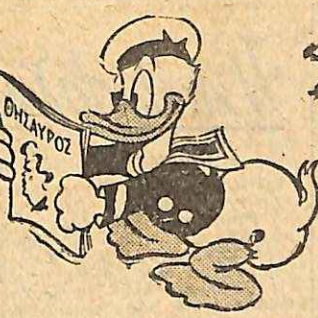
26) Πόση είναι κατά μέσον όρον η ποσότης του σάλιου ενός ανθρώπου στο 24ωρο; Ένάμιση κιλό περίπου.

27) Είναι σωστό ότι ο άσθματος ιδρώς προκαλεί ελάττωσι των ούρων; Ναί.

28) Πόση είναι κατά μέσον όρον η ποσότης του σάλιου ενός ανθρώπου στο 24ωρο; Ένάμιση κιλό περίπου.

29) Είναι σωστό ότι ο άσθματος ιδρώς προκαλεί ελάττωσι των ούρων; Ναί.

30) Πόση είναι κατά μέσον όρον η ποσότης του σάλιου ενός ανθρώπου στο 24ωρο; Ένάμιση κιλό περίπου.

Ενθ' αυτην Ιστοριογλα

Ο «σπόρτσμαν»

Από σπόρ και αθλοπαιδιές δεν εσκάμπα ποτέ μου πολλά πράματα. Και ούτε ένδιαφερόμουνα δηλαδή να μάθω Γεαρολογία και τις διάφορες ασθένειες, διαβάστε τις παρακάτω ερωταποκρίσεις, που σφειλονται σ' ένα διακεκριμένο Αμερικανό γιατρό:

1) Η προφύλαξη των παιδιών από την ευλογιά με το δαμαλισμό διαρκεί σ' όλη τους τη ζωή.

Οχι. Η άνοσσία διαρκεί 2-20 χρόνια μετά τον πρώτο έμβολιασμό. Οι γιατροί συνιστούν να επαναλαμβάνεται ο έμβολιασμός κάθε 5 χρόνια περίπου.

2) Τα ινομύματα της μήτρας εκδηλώνονται πάντα με φανερά συμπτώματα;

Οχι. Πολλές γυναίκες έχουν μικρά ινομύματα (καλοήθεις όγκους) στη μήτρα χωρίς να το αντιληφθούν καθόλου.

3) Υπάρχουν διάφορα είδη διαβήτη;

Ναί. Εκτός του κοινού διαβήτη, που οφείλεται σ' ανεπάρκεια του παγκρέατος, υπάρχουν και μια άλλη, ηπιώτερη μορφή του, αποτέλεσμα ανωμαλίας του πιτυοειδούς αδένος.

4) Ένας έπιληπτικός μπορεί να πάθει κρίση στον ύπνο;

Ναί.

5) Η φυματίωση προσβάλλει μόνο τους πνεύμονες;

Οχι. Το μικρόβιο της μπορεί να μολύνει οποιοδήποτε μέρος του οργανισμού.

6) Είναι μεταδοτικό το άσθμα;

Οχι, σ' καμιά περίπτωση.

7) Οι κάλοι έχουν χαρακτηρισμό κληρονομικό;

Οχι.

8) Υπάρχουν βιταμίνες που βλάπτουν όταν γίνεται συνεχώς κατάχρησή τους;

Ναί, οι βιταμίνες Α και D.

9) Ποιά τροφή είναι απολύτως απαραίτητη για τον οργανισμό και αναντικατάστατη; Καμιά απολύτως.

10) Μπορεί να πάρει κίτρινο χρώμα το δέρμα μας, όταν τρώμε πάρα πολλά καρότα; Ναί.

11) Ένα κομμάτι δέρματος, που μεταφυτεύεται από ένα σε άλλον άνθρωπο, μπορεί να μείνει μόνιμως στη νέα του θέση; Οχι. Ο άρροφηση και θα ξεκολλήσει, γιατί ο οργανισμός αντιδρά σ' αυτό σαν να είναι ξένο σώμα.

12) Ποίος ήταν ο πρώτος που απέδειξε την αξία του αίθρος ως άνασθητικού; Ο οδοντίατρος της Βοστώνης Ουίλλιαμ Μόρτον.

13) Ο πόνος προκαλεί καμμία φυσική επίδρασι στο σώμα;

Ναί, μπορεί να προκαλέσει αύξηση της πίεσης του αίματος, έπιταχύνσι του σφυγμού, ναυτία, έμετους κι' άλλα συμπτώματα.

14) Η λέπρα είναι σπανία ασθένεια, στο σύνολο της ανθρωπότητας;

Οχι και τόσο. Υπολογίζεται ότι υπάρχουν 5 εκατομμύρια λεπροί σ' όλο τον κόσμο.

15) Ποίος είναι ο συνηθέστερος τρόπος που παθαίνουν μολυβδίασι (χρονία δηλητηρίασι από μολυβδό) τα μικρά παιδιά;

Μασώντας τα μολυβένια στρατιωτάκια ή ζύλα από έπιπλα βαμμένα με μολυβία που περιέχει μολυβδό.

«Όταν συνήλθα, βαλθηκα να την ξεμοναχιάσω. Και χάρις σ' ένα ευλογημένο ταγκό το κατάφερα. Όχι που να το παίνευω, αλλά χορεύω πολύ νύστιμα και, πρό παντός, πολιτισμένα. Σκαρώνω δε και κάτι φιγούρες πολύ έντυπωσιακές. Έξυπνη κοπέλλα ή Λίζα, το κατάλαβε και με παρεκάλεσε να σταματήσω με. Το δέχτηκα ευχαριστώ, γιατί κι' εγώ προτιμούσα να κουδεντιάσουμε.

—Κάνετε σπόρ; με ρώτησε αρχή-αρχή.

Και πριν προφτάσω να υπεκφύγω έξυπνα με μια τσαμπινική απάντησι, μου εξομολογήθηκε:

— Τρελλάινομαι για τα σπόρ και για τους σπόρτσμαν!

Έτσι άρχισα την αθλητική μου καριέρα. Σπόρτσμαν γουσταρίει η Λίζα. «Εί! θά σου γινόμουνα εγώ ένας, κι' ας έχονταν οί τσαμπιόν να μου παραβούνε. Την άλλη μέρα, γι'όλας γράφτηκα σ' ένα αθλητικό σύλλογο.

—Σε τί αγώνισμα θά ειδικευθής; με ρώτησε ο προπονητής.

—Σε όλα! του είπα όρθοκαφτά.

Άλλ' αυτό που λένε «όποιος θέλει τα πολλά χάνει και τα λίγα» είναι πολύ αληθινό, βγαλμένο μέσα από τη ζωή κι' άκουστε κι' έμένα που το έζησα και το κατάλαβα.

Κι' έτσι δεν έγινα μόν καλός δρομέας, αλλά ως άλτης ήμουν αίσχος. Όσο για τις ρίψεις θά τα κατάφερα περίφημα, αν είχα δυνατά χέρια και καλό παλμό. Το γύρισα λοιπόν στο μπασκετ-μπολ, όπου έσημείωσα τσπη προδρό, ώστε με βάλανε στη β' ομάδα αναπληρωματικών των αναπληρωματικών.

— Με συγχωρείτε, έχασαε μάστρας μου για το διαζύγιο! (Του Β. Χριστοδούλου)

48

Η ΣΕΛΙΣ

της Γυναίκας

Κουδεντούλες

Ατυχό, Πύργο: Παντρευθήκατε σε μια στιγμή ένθουςιασμού, καθώς μου λέτε, εγκατασταθήκατε στην επαρχία, όπου σας καλούσε η δουλειά σας κι' έζησατε πέντε χρόνια ευτυχισμένα. Η γυναίκα σας είναι μια καλή νοικοκυρά, έχετε δύο παιδιά κι' όλοι οι φίλοι σας σας καλοτυχίζουν που πετύχατε στο λαχείο αυτό που λέγεται γάμος. Νά όμως που την οικογενειακή σας γαλήνη έρχεται να ταράξει κάποιο πρόσωπο. Σ' ένα ταξίδι σας στην Αθήνα για δουλειά συναντήθηκε με ένα φίλο σας, που έλειπε έξη χρόνια στην Αμερική. Ο φίλος σας, που δεν ήξερε το γάμο σας, σας μίλησε για μια παλιά περιπέτεια που είχε κι' ούτε λίγο ούτε πολύ μάθατε πως η γυναίκα σας ήταν φιλανόσθα του. Με μιάς τότε όλα γκρεμίστηκαν μέσα σας και αναρωτιέστε τώρα τι πρέπει να κάμειτε.

Δεν λέω πως είναι εύχρηστη αυτή η αποκάλυψη, αφού όμως θα συνεχίσετε τη ζωή στην επαρχία ο φίλος σας δεν θα μάθει ίσως ποτέ ποιά είναι η γυναίκα σας. Όσο για εκείνη μη της δείξετε το παρामीκρό. Η παραδειγματική διαγωγή της μαζί σας της δίνει το δικαίωμα της συγκίνησης. Άλλωστε τώρα είναι η γυναίκα σας και η μητέρα των παιδιών σας.

ΤΑ ΝΕΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

Κάθε χρόνο, σε κάθε άλληγή εποχής, οι βιομήχανοι όλων των χωρών του κόσμου αμυλλώνονται ποιά θα παρουσιάσει τα ωραιότερα υφάσματα. Μπορούμε δε να πούμε ότι και οι Έλληνες βιομήχανοι δεν ύστερούν καθόλου σ' αυτή την προσπάθεια. Τα ελληνικά υφάσματα είναι περίφημα και κάθε χρόνο εμφανίζονται όλο και πιο εφελκυστικά.

Τα εφετινὰ υφάσματα είναι ο άλλπαγκας με νέα μορφή, το μασίρ, το τυσά, ένα νέο είδος η μάλλον πολλά είδη φμπράν, διάφορα ζέρσευ και πολλα παιγιόν. Το μασίρ ερωτοτροπεί με το μασίρ, το βαμπάκι με το νάβλον και η σιλαντόνη του μασίρι με την σιλαντόνη του μεταζιού.

Όλες αυτές οι αναμειξεις συντελούν στο να βλέπουμε ωραιότατα και πολύ ιδιόρρυθμα υφάσματα.

Όσο για τα χρώματα είναι μάλλον ανοιχτά μπλέ, ναντελ, λευκά, σάμπλ, νουαζέτ, γκρι-μπλέ, διτράνι, μαρίν και κίτρινα φωτεινά.

Για τα εμπριμέ: Όλη η γκάμα ενός υπαίθριου ανθρωπαλείου με ήλιόλουστη μέρα!

Τα τουντ ανοίγουν τη «σαίζον» για να μάς παρουσιάσουν ωραιότατα επανωφόρια ελαφρά και ανοιχτά υφάσματα.

Δεν είναι άγνωστα, αλλά μάλλον πλεγμένα και θυμίζουν λίγο τα δικά μας σαμαροσκουτιά. Άλλα τόσο πιο λεπτά, τόσο πιο μαλακά. Σε πολλά απ' αυτά χρησιμποιούνται σκατσέκια μαλλιά, λότηνια τους.

Άλλωστε η πλέξη τατιά σκεδόν πάντα, που κοσμομαλλί διάφανη. Ένα ελαφρύ ανακατεμένο συνηθώς τη με μπλέ ή με άσπρο καμιά φορά να αποτελέσει αντήθεο με μαύρο ή μαρίν. Σχηματίζει δε γοντρά επε-ντε-πολ, άλλοτε δι-κτωτά κανονικά και άλλοτε σε είδος καμμό.

Η βόγκ των τουντ είναι μεγάλη εφέτος και δεν χρησιμποιούνται μόνο για επανωφόρια και βέστες, αλλά και για φορέματα. Έπειτα έχουμε μια ολόκληρη σειρά από βελούτε και ελαφράς

τριχωτά: Ήμαλτία, Ζακούμ, Μαχόλ, Νουνούρ άσπρα σαν το γάλα, γκρι σαν το άσημι, μπές σαν την άμμο.

Ακινάξ, ταφτάδες, τουϊλ

Σας φαίνεται παράξενο να μιλάμε για λανιάς. Αν τα ιδίτε όμως, θα καταλάβετε πόσο όμορφα είναι και πόσο μπορούν να φορεθούν πριν αρχίσουν οι μεγάλες ζέστες.

Παρουσιάζονται σκέτα, ριγέ, καντριγιέ και πολλά απ' αυτά έχουν χρώματα σανζάν. Το χρώμα της άσπας και το γκρι-μπλέ έχουν τα σκήπτρα.

Κατόπιν έχουμε μερικά ρέπς και τα ότομάν.

Μιά άλλη αναμειξη, έξ' άλλου, βαμπάκιού, μετάρης και γκιόνιόν παρουσιάζει 3-4 είδη υφασμάτων, που το καθένα έχει τη δική του ξεχωριστή όμορφη.

Ο άλλπαγκας επίσης παρουσιάζει

Αριστέρα: Φόρεμα άπογυμάτος από βελούρ κοτλέ μπλέ ναντιέ με φάσα εμπρός. Σ τ ο μέ-σ ο ν: Μπλούζα ζαπουά από βελούρ κοτλέ μπλέ. Φορετά με φούστα γκρι-μπλέ. Δ ε ξ ί α: Ζα-κέτα από βελούρ κοτλέ με μιά μεγάλη ντεκούπ στα πλάγια, που αρχίζει από τους ώμους. Κ ά τ ο δ ε ξ ί α: Φούστα από βελούρ κο-τλέ μελιτζάνι.

Ζεται με ποικίλες μορφές: ο-λομέταξος σούπλ, ανακατεμένος με ραιγιόν, ανακατεμένος με βαμπάκι. Μονόχρωμος, φανταζιέ με διάφορα είδη υφάνσεως και με χρώματα σανζάν.

Ερχόμεθα στους ταφτάδες, ό-που άλλες εκπλήξεις μας περιμέ-νουν. Καμιά σχέση με τους τα-φτάδες που έγραψε ως τώρα. Εί-νε λεπτοί, ελαφροί, σούπλ, σε χρώματα σκοτεινά. Άλλα, όμως, είναι φωτεινά, φανταζιέ λουλουδέ-νια, μονόχρωμα και σανζάν.

Καθώς βλέπουμε, τα σανζάν εί-νε στην ημερησία διάταξη εφέτος. Μαζί με τους ταφτάδες έκαναν την εμφάνισή τους και τα τουϊλ, που είναι συνηθώς εμπριμέ με μι-κρά λουλούδια, κλωράκια, δεν-τράκια.

Και για να τελειώσουμε με τα φετινά υφάσματα, άς μη παρα-λείψουμε ν' αναφέρουμε τα λινά και τα ήμιλινά.

Όλα, λοιπόν, τα έλικα χρη-σιμποιούνται εφέτος για την κα-

τασκευή διαφόρων λινών, είτε ει-νε άκριά, είτε φτηνά.

Τά βελούρ κοτλέ

Υπάρχουν τριών ειδών βελούρ κοτλέ: τα έντελως λεπτά και πολ-ύ σούπλ, τα κάπως βαρύτερα και τα πιο βαρεία. Θα χρησιμ-ποιηθούν και τα τρία και, το κα-θένα, όπως θα ιδίτε στα σημερινά φινουρίνια μας, έχει το δικό του προορισμό.

Η φούστα, είναι καμωμένη με μπάντες από βελούρ κοτλέ μεσαί-ας ποιότητος. Το φόρεμα, επίσης.

Η μπλούζα είναι καμωμένη από το έντελως λεπτό βελούρ κοτλέ και η ζακέτα είναι από το βαρύ βελούδο.

Στην Ελλάδα, φυσικά, το βελούρ κοτλέ θα φορεθί μόνο την άνοιξη και το φθινόπωρο, εκτός της ζακέτας, που μπορεί να φορεί-ται όλα τα καλοκαιρινά βράδια.

Τα χρώματα των βελούρ κοτλέ είναι μάλλον περιωρισμένα: Μα-ρόν, μπλέ, γκρι-μπλέ, μπλέ μα-ρέν, μπλε ναντιέ, μελιτζάνι.

Εκτός απ' όλα αυτά, είναι πε-ρισσότερο παρά ποτέ της μόδας οι σπορτίβ βέστες, με ζώνη και τσε-πες σε χρώματα γκρι τσιπ και μαρόν.

Η γραμμή του 1933

Στα φορέματα θα επικρατήσει η γραμμή «τουϊλ» που έλάνασσε

να ντεμ-φουρά, στα όποια με-γάλο ρόλο παίζουν οι εσάρπες, που αποτελούν συνέχεια του φο-ρέματος και τα «φισού», που πε-ριβάλλουν με χάρη το άνοιγμα του λαιμού.

Τα χρώματα, που εύνοει ο Κρι-στιάν Ντιόρ είναι το πράσινο της άνοιξεως, όλοι οι τόνοι του σιέλ και το ταγκαλί με συνδυασμό του χρώματος του φλοισού των δέντρων.

Τα γατιέρ του Ντιόρ είναι ό-λα από τουντ σε χρώματα πα-στέλ και χρησιμποιεί επίσης άλλπαγκά και σανζόν. Πολλά ά-πό τα μοντέλα, που παρουσιάζε-εσαν δνόματα λουλουδιών: Γκι-λιν, φούζια, ζίζνια, ελιότροπ και φυσικά, οι χρωματισμοί ήταν ά-νάλογοι. Την πρωτεύουσα θέσι δίνει στο άσπρο χρώμα, που το συνδυάζει πολύ συχνά με το μαύ-ρο ή με το κόκκινο.

Στους άλλους οικους βλέπει κανείς μια τάσι τοποθετήσεως της τάλλιας πιο ψηλά, αλλά δεν φαίνεται ότι θα πιάση, γιατί οι περισσότερες γυναίκες βρίσκουν αυτή τη μόδα άκαλαίσθητη και δεν έχουν άδικο.

Τά σουτιέν

Και αυτό το εξάρτημα είναι ά-παραίτητο, για να έχουμε ωραίο σώμα.

Όσο ωραίο στήθος και άν έχε-τε, μη γελαστήτε και το άφιστε χωρίς σουτιέν, γιατί γρήγορα θα χάση τη φόρμα του και δεν θα την ξαναβρή ποτέ.

Το σχήμα του σουτιέν πρέπει να είναι καλά υπολογισμένο. Γι' α-υτό μη διατάξετε να πηγαίνετε σε καλή άσπορροουζ, για να πα-ραγγείλετε τα σουτιέν σας.

Τα έτοιμα σουτιέν δεν έχουν πο-τέ το σχήμα που θα κρατήσει το στήθος σας στη θέσι του, χωρίς να το πιέξη και χωρίς να το άφνήνι να πέψη.

Τα σουτιέν γίνονται με πολλούς τρόπους. Είναι είδη υπερπολυτελεί-ας. Γίνονται όμως και πιο απλά. Μη δώσετε τόση σημασία στα ύ-λικά που θα χρησιμποιήσετε, δώ-σετε όμως σημασία στο σχήμα.

Τα ύλικά που χρησιμποιούνται είναι σάτέν, λινό, λινή βατίστα με αναμειξη από δαντέλλα και τού-λι. Έξυπακούεται ότι, όταν φορά-τε έξωμη τουαλέττα δεν επιτρέ-πεται να φαίνονται οι μπρετέλλες του σουτιέν, γι' αυτό επιβάλλεται το φόρεμά σας να έχη μπουστό με έφορισμένο σουτιέν που στέ-κεται με μπανέλες μικρές. Η φο-ράτε χωρίς το μπουστό κάτω από την κομψιανζόν σας, που έχει έ-φορισμό σουτιέν.

Τέλος για τα σπορ και για τις δουλειές του σπιτιού φοράτε σου-τιέν που έχουν μπρετέλλες έφηρμ-ομένες σε μικρά λατάκια, που έ-πιτρέπουν τις έλευθερες κινήσεις.

Η άλληλογραφία μου

Scarlet Angel B. Σ: Εό-χαριστώ για τα καλά σας λόγια. Σας πληροφορώ ότι για να γινε-τε υπαγωγός πρέπει να φοιτήσετε 3 χρόνια στο Νηπιαγωγείο που βρ-ίσκεται στην Καλλιθέα κοντά στον «Ηλεκτρικό» Σταθμό. Σας συνι-στώ όμως να έπισκεφθήτε και την Άνωτάτην Χαροκόπειον Σχολήν Οικιακής Οικονομίας στη στάσι Χαροκόπου. Και σ' αυτήν η φοί-τηση είναι 3ετής, άλλα πληρώνε-ται 600 χιλιάδες τον χρόνο. Τού Νηπιαγωγείου η διδασκαλία γίνε-ται δωρεάν. Με το δίπλωμα όμως της Χαροκοπέου έχετε πιο πολλές πιθανότητες να διορισθή άμέσως με βαθμόν γραμματέως Β' σε Σχολείο, Παιδοπολι, Όρφανοτρο-φείο κλπ.

Χ α ρ ο ύ λ α ν. Δράμα: Λούσι-μο κάθε είκοσι μέρες με κρόκο αυγό. Η ψαλιδία θέλει κάψιμο. Πέστε το στον κομμωτή σας.

Ε ν τ ε λ δ α ί ε. Πειραιά: Τα πολύ άσπρα δόντια είναι φυσικά χάρσιμα. Τα μαλλιά σας μπορεί να σκουρήνουν. Λίγο, άν τα βρέ-χετε συχνά με τσάι ή με βρά-μένο σκινό. Στα ταινορα βά-ζετε λίγο ρετινόλαδο άλλα προ-σέχη να μη πηγαίνή στα μάτια.

Φ ι λ ο μ ο υ σ ο ν. Ένταύθα: Το ραδιόφωνό σας θέλει ίσως κε-ραία και προσγλωισι. Ρωτήστε κάποιον ειδικόν.

Ε Σ Μ Ε Ρ Α Λ Λ Α

Δραματικό διήγημα

Μόλις άφησε πίσω του τα τελευταία σπιτία της Μόσχας, ο υπολοχαγός Σέργιος Νικολάγιεβιτς, σπηρούνησε το άλογό του, για να το κάμη να τρέξη με καλπασμό. Το ζώο τινά-χτηκε άμέσως και κάλπασε καμιά διακοσαρία μέτρα. Έπειτα ό-μως ξεναγύρισε στο άργο και κουρασμένο βήμα του.

Ο υπολοχαγός, άντι να το ξανακινήση με τα σπηρούνια του, του χάιδεψε τη χαιτή.

— Είσαι κι' έσύ όπως ή Ρωσία, όπως όλοι μας, του είπε. Δεν άντέχουμε πιά!... Περπατάμε άκόμη, άλλα δεν θ' άργήσουμε να σω-

ριστούμε στο χόμα!...

Ο Σέργιος Νικολάγιεβιτς βρισκό-ταν από το φθινόπωρο του 1914 στο ανατολικό μέτωπο κι' είχε λάβει μέρος σ' όλες τις μάχες που καθεμιά απ' α-υτές, ήταν και μιά καινούργια ήττα για το ρωσικό στρατό. Και τώρα, έπειτα από έναμυισ χρόνο, ξαναγύριζε για πρώτη φορά, με μιά άλγισση άδεια, στο σπίτι του. Ήταν κι' αυτός άπο-καμωμένος σαν το άλογο του κι' άπο-γοητευμένος, όπως όλοι οι Ράσοι...

Άλλα τώρα, όσο πλησίαζε στη Ρου-τίακα, το μικρό άριστοκρατικό προά-στειο, ή κύρασι κι' ή άπογοήτεσι έ-φευγαν από την ψυχή του. Η εικόνα μιας γυναίκας κυριαρχούσε πά-νω στις σκέψεις του.

— Άν ό νεαρός κόμης δεν σκοτωνόταν, ψιθύρισε, δεν θα γνώριζα ποτέ τη Σόνια!...

Ο κόμης Βολκόνοσκ, τελε-ταίος άπόγονος μιάς από τις μεγαλύτερες και πλουσιότερες οικογένειες της Ρωσίας, ήταν ένας άτρομος καβαλάρης. Η τόλη του έφτανε τα όρια της τρέλλας. Άνέβαινε μόνο πάνω σε άγρια κι' άτίθασσα Κοζάκια άλογα. Κι' όταν κατάφερνε να τα δαμάση, έκανε πιά κάθε έν-διαφέρον γι' αυτά και τα πυ-ρατούσε... Οί υπήρητες του δεν πρόφταναν να του φέρουν και-νούργια, μέσα σ' εσιδερνία κλουδιά, λές κι' ήταν θηρία... Μια μέρα λοιπόν, που καβαλ-άικεσε ένα τέτοιο άλογο, κώδη-κε μέσα στο δάσος. Την προη-γουμένη όμως, είχε ξεσπάσει μιά δυνατή βύελλα κι' ο κορμός ενός γέριου πλάτανου είχε γει-ρει έτοιμο πιά τα κλαδιά του να κτεδώνουν πολύ χαμηλά. Σ' ένα απ' αυτά χτύπησε ο άτρόμος καβαλάρης το κεφάλι του. Τα κλαδι του άνοιξε μιά μεγάλη πληγή. Ο νεαρός κόμης κατάφερε, ωστόσο, να γυρίση στο σπίτι του, όπου πέθανε, έπειτα από μερικές ώρες, στην άγκαλιά του πατέρα του και της μητέρας του.

Έπειτα απ' αυτό το δυστύχημα, οι γονείς του έφυγαν απ' αυτό το σπίτι κι' άνέβησαν σ' έναν έπιστάτη τους να το πουλήση. Τότε όμως ξεσηκώθηκαν όλοι οι διανοούμενοι της Μόσχας κι' έκα-μαν έράνος για την άγορά του, για να μην πέση σε ιδιώτες. Γιατί πρέπει να σάς πώ, ότι ή έπαυλις Βολκόνοσκ, με το άπε-ραντο πάγκο της, ήταν ένα ύπεροχο οικόδομημα, που, βέβαια, δεν άπρεπε να γίνη κτήμα ενός μόνον άνθρώπου.

Για να μην τα πολυλογά, το σπίτι αυτό άγοράσθηκε από μιά έπιτροπή διανοούμενων, που άποφάσισαν να το χρησιμποιήσουν ως κέντρον ψυχαγωγίας και παραθερισμού των σπουδαστών και των σπουδαστριών των άνωτέρων σχολών. Το χάρισμα, φυσικά, σε δύο, για να μην μπορούν τ' άγόρια νάρχωνται σ' έπαφή με τα κορίτσια κι' έβαλαν, μάλιστα, ψηλά συμπατηλέγματα στο πάγκο. Άλλά, στις γιορτές, οι νέοι κι' οι νέες συναντιόντουσαν για να διασκε-δάσουν.

Έκεί, λοιπόν, ο Σέργιος Νικολάγιεβιτς, είχε γνωρίσει τη Σόνια. Έκείνος σπούδαζε μηχανικός κι' εκείνη φιλόλογα. Οί δύο νέοι άγαπήθηκαν από την πρώτη στιγμή και, παρ' όλους τους άσχημους περιωρισμούς, κατάφεραν να συναντιούνται κάπου-κάπου...

Έπειτα κηρύχθηκε ο πόλεμος. Ο Σέργιος Νικολάγιεβιτς είχε πάει να πολεμήση από τους πρώτους και κέρδισε στις μάχες τα γαλάνια του.

Όστόσο, τώρα, ή φριχτή εικόνα του πολέμου, είχε φύγει από το μυαλό του. Το μόνο που έπιθυμούσε, ήταν να ξαναβρή την αγαπη-

μένη του Σόνια.

Πρσί-πρώι, την άλλη μέρα, χτύπησε την πόρτα του σπιτιού της. Οί γονείς της Σόνιας έμεναν στη Ραντίσκα.

Ο Σέργιος είχε άκόμη δέκα ημέρες από την άδειά του.

Αυτές τις ημέρες, λοιπόν, οι δύο νέοι τις πέρασαν μαζί. Δεν χωρίζονταν παρά μόνον το βρά-δυ, για να πάνε να κοιμηθούν.

Κι' ώστόσο, από την πρώτη

στιγμή, κατάλαβαν πως δεν σκέφτονταν πιά με τον ίδιο τρόπο, όπως άλ-λοτε. Ο Σέργιος Νικολάγιεβιτς ήταν άδια-σμένος από την κατά-στασι της Ρωσίας κι' εί-χε γοητευθί από τις έ-παναστατικές ιδέες.

— Η Ρωσία, έλεγε στην άγαπημένη του, βρι-σκειται στο χείλος της ά-βύσσου. Η Κυβέρνησι εί-ναι διεφθαρμένη, ή άρι-

στοκρατία κι' οι άνώτεροι κρατικοί λειτουργοί έμμε-ταλλεύονται τους φτωχούς... Η επανάστασι είναι άνα-πόφευκτη.

Η Σόνια, όμως, σκεφτό-ταν διαφορετικά. Κι' αυτή είχε τη γνώμη, ότι κατ' έ-πρεπε να γίνη, άλλ' άπο-στρεφτόταν τη βία.

— Πρέπει να κάνουμε κοι-νωνικές μεταρρυθμίσεις, του άπαντούσε, άλλ' όχι με την άγριότητα και τη βία. Δεν χτί-ζει κανείς με αίμα ούτε πάνω σ' έρείπια. Πρέπει να κά-νουμε το λαό μας ν' άποπιάση την ταπείνιά, να τον βγά-λουμε από τη δυστυχία και να τον μάθουμε ν' άγαπήση τη δουλειά... Όλα αυτά μπορούν να γίνουν χωρίς αίματα.

Στην τελευταία τους συνάντησι, ή αντίθεσι τους έγινε πιο έν-τονη και χάριστηκαν σχεδόν ψυχραμένοι.

Από τότε, τα γεγονότα ξετυλίχθηκαν μ' άσπρη διά ταχύτητα. Άπό τους πρώτους κιόλας μήνες του 1917, ή επανάστασι φούν-τωσε σ' όλες τις μεγάλες πόλεις. Κι' ο Κερένσκυ έκανε τον καιρό του προσπαθώντας να τη συγκρατήσει.

Στη Μόσχα, οι Γιούγκερ όπως λέγονταν οι Εσέλπιδες, είχαν άδυρωθί στην όδο Όστοζνικα. Άλλα έκαναν διαρκώς έδαφος από τις θεαλλώδεις επίθεσεις των επαναστατών. Κι' έπειτα, είχαν άπο-κάμει, πολεμώντας ήμερα και νύχτα, χωρίς άναπαύσι.

Άλλά, ξαφνικά, ο άρχηγός που διόυθνε τον άγανα σ' αυτό τον τομέα, άποφάσισε να κάμη μιά τελευταία προσπάθεια.

— Να έπιτεθί το τάγμα των γυναικών, διατάξε.

Τέτοια τάγματα είχαν σχηματισθή στις πόλεις, που βρίσκονταν άκόμη στην έξουσία της κυβερνήσεως.

Τριακόσια κορίτσια, που έλαμπαν όλα από νεύατα κι' ό-μορφιά, τινάχτηκαν άμέσως από τα χαρακώματα, με τις χειροβομ-βίδες και τα όπλα στα χείρα, προτεινόντας τα παρθένα στήθη τους στις σφαίρες των επαναστατών.

Μιά απ' αυτές όμως, προχώρησε περισσότερο από τις άλλες κι' ήταν έτοιμη να πετάξη τη χειροβομβίδα της...

Άλλά, ξαφνικά, έγινε μιά άναπαύχη στο χαρακώμα των έπα-ναστατών κι' ένας νεαρός αξιωματικός, τινάχτηκε έξω κι' άρχισε να τρέχη σαν τρέλλας προς το μέρος της.

— Σόνια! Σόνια!

— Σέργιε άγαπη μου! του άπάντησε εκείνη. — Η χειροβομβίδα έσφυγε από το χέρι της νεας, ενώ ο νεαρός ά-ξιωματικός την έσφιγγε στην άγκαλιά του. Για μερικές στιγμές, ή μάχη σταμάτησε κι' από τα δύο μέρη. Άλλα ήταν κάτι το φυγόλαο και το περαστικό. Τα όπλα και τα μυδραλλιοδία άρχισαν και πάλι να σκορπίζον-το θάνατο...

Άλλ' ο Σέργιος κι' ή Σόνια δεν καταλάβαιναν τίποτα. Κι' έτσι, με τα χείλη ένωμένα, τους χτύπησαν οι σφαίρες και τους έσπλυνσαν νεκρούς...

ΜΑΡΟΥΣΙΑ ΡΙΒΙΕ

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙ στο φαγητό!

Κατεψυγμένα «πιτάτα» και διαφάνεις κονσερβές

Μια αμερικανική οικογένεια κάθεται γύρω απ' το τραπέζι του φαγητού. Η οικοδέσποινα έχει γυρίσει τώρα μόλις απ' το κομμωτήριο, και φυσικά δεν έχει έτοιμα τίποτα. Ωστόσο, δεν ανησυχεί καθόλου. Άνοιξε το ψυγείο παίρνει τέσσερα «πιτάτα» με κατεψυγμένα φαγητά, τα βάζει μέσα σ' ένα φούρνο ηλεκτρικών κυμάτων για λίγα δευτερόλεπτα κι ύστερα τα σερβίρει. Αυτή η εικόνα δεν είναι φανταστικό όνειρο. Θάχει γίνει πραγματικότητα, έπειτα από ελάχιστο χρονικό διάστημα. Σε τρεις μήνες οι Αμερικανοί θα μπορούν ν' αγοράζουν από το μπακάλι τους έτοιμα φαγητά, μαγειρεμένα, ειδικά συσκευασμένα σε πιτάτα από πλαστική ουσία και κατεψυγμένα.

Ο νεωτερισμός αυτός έχει ήδη εφαρμογή και στην Αγγλία, ήδη το γνωστό συγκροτημένο φαγητό των Λονδινίων, που εφοδιάζουν με κατεψυγμένα φαγητά τα υπαρκτά κέντρα της Μεγ. Βρετανίας. Έξω όμως, μπορούν να γευματίσουν μ' αυτό τον τρόπο οι ταξιδιώτες των αεροπλάνων της εταιρείας «Τρανσγουόρλντ Εϊρلاینς» και των τρένων της γραμμής του Ρόκ Άτλαντ.

Υπάρχουν, βέβαια, όρισμένες δυσκολίες, που δεν θ' αργήσουν όμως να υπερικηθούν. Μία απ' αυτές είναι η μεγάλη ποικιλία των γευστικών προτιμήσεων του κοινού. Άλλος θέλει π.χ. το μπιφτέκι του γαρνιρισμένο με πατάτες κι' άλλος με καρότα ή με φράκα. Θα πρέπει λοιπόν να υπάρχουν έτοιμα όλα τα είδη μπιφτεκιού.

Επειτα, τα διάφορα συστατικά ενός φαγητού δεν απαιτούν όλα τον ίδιο χρόνο θερμάνσεως, όταν το φαγητό αυτό βγαίνει από το ψυγείο και εστιαίνεται για να φαγηθεί. Μια καινούργια όμως μέθοδος θερμάνσεως με υπήχονο ή ηλεκτρικό ρεύμα λύνει αυτό το πρόβλημα, θερμαίνοντας διαφορετικά το κάθε συστατικό ενός φαγητού. Με το ίδιο σύστημα, μπορεί να εστιασθούν και να παγωθούν, μέσα σ' ένα μεταλλικό κύπελλο, χωρίς να λυώση παρά μόνο το σιρόπι του!

Ο περίφημος Γάλλος εστιαστής Μαξιμίλ βρήκε μία απλούστερη λύση: Διέλεξε συνδυασμούς συστατικών, που απαιτούν όλα τον ίδιο χρόνο θερμάνσεως. Έξω από τη ήδη στην Αμερική 10 διάφορα γαλλικά φαγητά, κατεψυγμένα και συσκευασμένα μέσα σε φύλλα αλουμινίου.

Όχι πειρά το πουλόρ σας
μέσα οποιον

ΑΛΛΑ ΜΕ ΤΗΝ ΙΔΕΩΔΗ
ΑΦΡΙΖΟΥΣΑ ΚΡΕΜΑ
DERMOSAP

(SAVON SANS SAVON)

Εάντε η αναπαύση της Κρέμα - Ιαπωνία για τις
επιδερμίδες και κοσμήματα επιδερμίδας
απαλότητα και καθαριότητα που δίνει φρεσκάδα,
δερματός.

ΔΕΡΜΟΣΑΠ
(ΣΑΠΟΝΙ ΔΙΣΚΟΣ ΣΑΠΟΝΙ)

ΕΠΙΧΕΙΡΕΙΤΕ ΤΟ ΣΤΑ ΜΥΣΤΕΡ
ΠΟΛΙΤΕΣ ΚΑΙ ΣΑΡΑΚΑΚΙΑ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. ΜΕΤΕΚΟ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΑΥΣΙΝΩΝ 23 ΑΘΗΝΑΙ

Υπάρχουν εξ' άλλου στην αμερικανική αγορά τέτοια φαγητά, άσυνθηστα, προερχόμενα από άλλες ξένες χώρες: κρέας φάλαινας από τη Νορβηγία, πόδια βατράχων από την Ιαπωνία, καβούρια από την Αλάσκα, ούρες άστικων από τη Νότιο Αφρική κλπ. Πρόκειται δε να προστεθεί σ' αυτά κι' ο συμπυκνωμένος χυμός του άρρικανικού φρούτου «γκουάβας», που έχει 170 φορές περισσότερες βιταμίνες (από το πορτοκάλι).

Κι' αυτή είναι μόνον η αρχή... Οι Δανοί επινοήσαν μία νέα μέθοδο καταψύξεως, που θ' αναστατώσει γρήγορα ολόκληρη τη βιομηχανία τροφίμων: Βουτάνε τα φαγητά σ' ένα μίγμα άπασταμένου νερού, γλυκερίνης και οξυγόνου, θραύονται 30 βαθμών υπό το μηδέν. Ύστερα τα έθετον σε ισχυρό ρεύμα ψυχρού αέρος, που τ' απαλλάσσει από κάθε ίχνος της ψυκτικής διαλύσεως. Μ' αυτό τον τρόπο, επέτυχον καταψυγμένα πεπόνια, ντομάτες, κλπ. Παγώνουν δε ρέγγες, φράουλες και κοτόπουλα συγχρόνως, χωρίς να πάρη το ένα τη μυρωδιά του άλλου!

Μη νομίζετε ωστόσο ότι η διάδοση των κατεψυγμένων φαγητών θα έκτοπιση τις κονσερβές από τα μπακάλικα! Θα εξακολουθήσουν κι' αυτές να υπάρχουν, αλλά κάπως αλλιώς...

Σήμερα, πολλοί δεν αγοράζουν κονσερβές, γιατί αμφισβάζουν για το περιεχόμενό τους. Αν μπορούσαν όμως να το δουν, θα έλειπαν τότε οι διαμαρτυρίες τους. Μ' άλλα λόγια, θα πρέπει να έχουν οι κονσερβές... ένα παραθύρι! Αντί γι' αυτό, μία αμερικανική εταιρεία έκαμε κάτι ακόμη καλύτερο: Κατασκευάζει ήδη, για όρισμένα τρόφιμα, κοτυλάκια κονσερβών από διαφανή πλαστική ουσία, που δείχνει απ' έξω όλο το περιεχόμενο. Το όλο αυτό πλεονέκτημα απ' το γυαλί, γιατί είναι άθραυστο κι' έχει πέντε φορές μικρότερο βάρος.

Το μόνο όντως επωφελέστατο που είναι οι πόροι του, απ' όπου μπορεί να εξαχθεί σιγά-σιγά η ύλη της του περιεχομένου. Οι ειδικοί αναζητούν τώρα τη λύση αυτού του λεπτομερειακού προβλήματος.

Άλλω κι' η γεύση των κονσερβών θα γίνει καλύτερη, χωρίς σε μία νέα μέθοδο, που επιτρέπει να κονσερβώνονται ακόμη κι' ολόκληρες μπανάνες ή νωπά γαλά, χωρίς ν' αλλάξει καθόλου η γεύση τους. Τέτοια κονσερβωμένα γαλά (που δεν χρειάζεται ψυγείο) διατίθενται τώρα μόνο στην Αλάσκα, την Κούβα και τις αμερικανικές ένοπλες δυνάμεις. Δεν θ' άσχησε όμως να διαδοθή ευρύτατα και να καταργηθεί το γαλατάκι.

Μία άλλη σημαντική πρόοδος είναι η συσκευασία των διαφόρων φαγητών σε μικρές ατομικές μερίδες. Υπάρχουν ήδη όλα τα είδη ορεκτικών, τυριών, κλπ., συσκευασμένα σε μικρές ποσότητες, για έναν άνθρωπο. Ακόμη και το ποτακαλόζουμο συσκευάζεται από μία αμερικανική εταιρεία σε σκευάσματα από σελόφον των 75 γραμμαρίων.

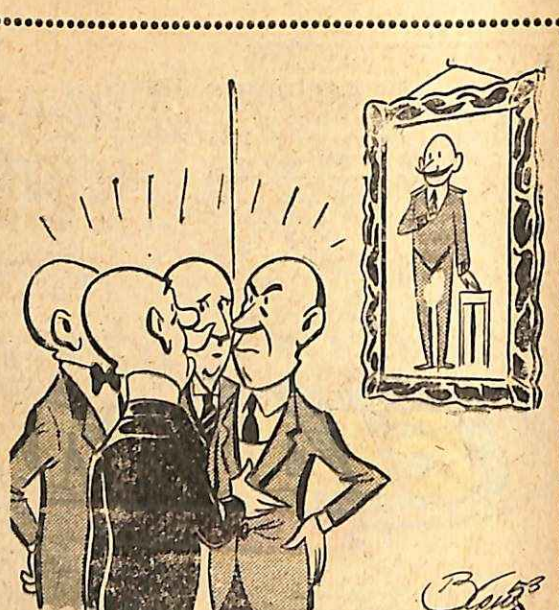
Όσοι προτιμούν τα σάντουιτς, θα μπορούν ν' αγοράσουν δυο φέτες ψωμί, τυλιγμένες σε σελόφον, κι' ένα σοληνάριο με τυρί, καμάκι, βούτυρο, πάστα ψαριού, λωμένο κρέας, ή ό,τι άλλο τους άρεσει. Κάτι τέτοια σοληνάρια, καινούργιου τύπου, παρουσιάζουν την εξής τελειότητα: «Αν κανείς τα πιέσει περισσότερο απ' όσο πρέπει, δεν έχει παρά ν' α' αφίσση κατόπιν ελεύθερα για να ξαναγυρίσουν στο αρχικό σχήμα τους και ν' απορροφήσουν πάλι το περιεσώμα του περιεχομένου των.

Τέλος, πρέπει ν' αναφέρουμε με λίγες λέξεις διαφόρους άλλους νεωτερισμούς της βιομηχανίας τροφίμων: Στην Αμερική, φτιάχνουν ήδη σε μεγάλες ποσότητες παγωτό (το περίφημο «άις κρήμ») με φυτικά λάδια αντί για λίπος του γαλακτός. Το παγωτό αυτό έχει την ίδια γεύση με το γνήσιο, στοιχείει όμως πολύ φτηνότερα.

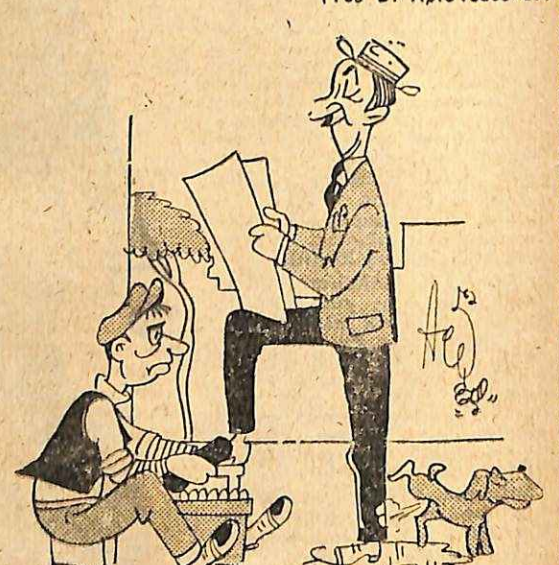
Με μία νέα μέθοδο κατεργασίας, η σάρκα των ψαριών και τα διάφορα ψαρόλαβα παίρνουν τη γεύση του κρέατος.

Υπάρχει για τους βασιστικούς ένα «υγρό φαγητό», είδος... κοκταίλ από κρέας και λαχανικά, με τη σύστασι του χυμού της ντομάτας και τη γεύση του κρέατος. Με 130 γραμμάρια απ' αυτό (τρεις μερίδες) παίρνει κανείς 750-900 θερμίδες κι' όλη την ημερήσια ποσότητα πρωτεΐνης που χρειάζεται ο οργανισμός του.

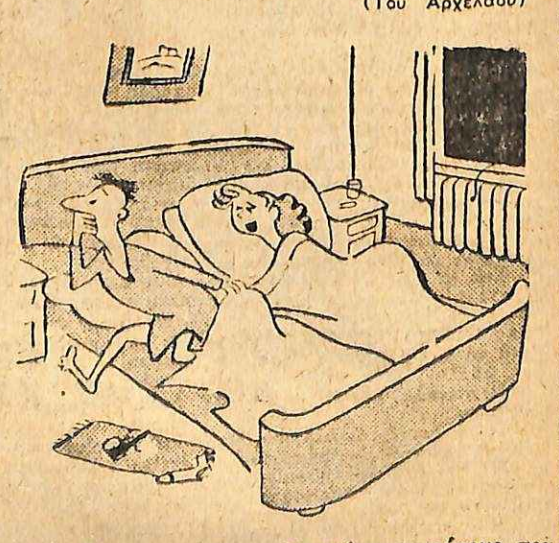
Μία συσκευή ηλεκτρικών αερίων με μπιφτέκια από φρεσκοφαγμένα ζώα, με τη διαχείριση ηλεκτρικού ρεύματος που χωράνε τους μυϊκούς ιστούς,

Πρέπει να υπερφανεύομαι, αγαπητοί μου, για την ολιγογένειά μας. Είμαστε κατ' ευθείαν απόγονοι αλόγων... Φαναριωτών!...
(Τού Β. Χριστοδούλου)

Ευκαιρία!...
(Τού Αρχέλαου)

Πώς σου φάνηκε το γαλακτομπούρεκο που σου έφτιαξα, Κωνσταντή?

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΖΑΚ ΛΑΙΟΝΣ

Πιά... Πήγαινε τώρα!
Ο άγγελιαφόρος χαιρέτησε με σεβασμό το Σήπκαρ κι' έφυγε από την πόρτα απ' όπου είχε μπει.

ΙΘ'

Μόλις βγήκε ο άγγελιαφόρος, ο Χέλπεν είπε:
— Είμαι περιέργος, κύριε Σήπκαρ, για την εξέλιξη που θα πάρη η υπόθεσι της πριγκήπισσας Νέδας.

— Μα η εξέλιξη αυτή θάβαν, πιστεύω, τελείως ομαλή, αν επιτύχη, μάλιστα το άποψινό μας σχέδιο... Δεν ανησυχώ λοιπόν καθόλου γι' αυτή τη δουλειά, Χέλπεν. Άλλοι μόνον δμεις! Άνησυχώ για τη Τζέσσυ... Αν ήταν δυνατό να τη βοηθήσουμε να δραπέτευσ...

— Εφόσον βρισκαίται στη ζωή ο Νάτ Πίνκερτον, είναι αδύνατη η δραπέτευσ ενός ανθρώπου μας απ' τη φυλακή. Αυτός ο διαβολέμενος άνθρωπος μαντεύει, θάλεγε κανείς, τα σχέδια μας και τα ματαιώνει. Μόνον αν σκοτώθω ο Πίνκερτον, θα μπορούσαμε να συλλαβίσουμε τη Τζέσσυ.

— Άλλοι μόνον! Μου φαίνεται σχεδόν αδύνατο! Ο διαβολέμενος άνθρωπος αυτός είναι άτρωτος κι' εφόψυχος!

— Ο Σήπκαρ χαμογέλασε και πρόσθεσε:
— Φαντάζομαι ωστόσο τί μούτρα θα κάνη ο καυμένος ο Πίνκερτον, όταν μάθω το θοί-αυδό μας: την αντικατάστασι δηλαδή της Μίρκας Βίλλιγκτον με την Τζέννυ Μέρρις.

— Αλήθεια, είναι ένας μεγάλος θοιάμβος, που προδικάζει οριστικά τη νίκη του «Ματωμένου Χεριού»... θοιάμβος που θα μας εξασφαλίσει και πάλι τη δύναμη!

— Ο Χέλπεν σταμάτησε ξαφνικά. Ένας άνθρωπος περίτρομος, με ξεσχισμένα ρούχα και με ματωμένο πρόσωπο, ώρησε μέσα στο δωμάτιο, φωνάζοντας:
— Καταστροφή! Τρομερή καταστροφή, κύριε Σήπκαρ!

— Τι τρέχει; ρώτησε τρομαγμένος ο Σήπκαρ. Πού έγινε αυτή η καταστροφή;
— Στο μέγαρο του Ίνδου!

— Εξηγήσου λοιπόν! Τι συνέβη; Ποιοί έπαθαν την καταστροφή;
— Οι δικοί μας! Οι άνθρωποι μας!

— Ανάθεμα! Βήσε ο Σήπκαρ. Μίλησε λοιπόν.

— Μας είχαν στήσει παγίδα στο μέγαρο του Ίνδου.

— Ποιοί;
— Πολλοί... Πρώτα, οι αστυνομικοί. Ο Πίνκερτον.

— Α, τον τρισεκατόντο!

— Ο Σέρλοκ Χόλμς, ο Κούμελ κι' ένας άλλος.

— Κατάρα!... Ώ, αυτοί θάταν άνθρωποι του «Σταχτιού Γαντιού».

— Πολλοί;
— Θάταν πενήντα, πάντως κάτω. Κι' ύστερα...

— Ποιοί άλλοι;
— Εκείνοι οι τρομεροί αν-

θρώποι, οι χαλκοπράσινοι, οι μαύροι, με τα σιδερένια χέρια, με τα σκονιά...

— Οι Στραγγαλιστάι κι' οι Πνιγείς!

— Ναι, ναι, αυτοί! Χίλιοι διαβόλοι! Είχαν μαντέψει λοιπόν τα σχέδιά μας κι' είχαν λάβει τα μέτρα τους καλύτερα από μας; Λέγε, πώς έγινε το κακό;

— Καλά-καλά, δεν ξέρω πώς. Μα θάταν μεσάνυχτα περασμένα μεσάνυχτα ίσως, όταν ο υπαρχηγός αποφάσισε ν' άσπάζη τη Μίρκα Βίλλιγκτον.

— Λοιπόν;

— Διέταξε τότε να μπουέ στο μέγαρο οι υιοί που βρισκόμασε απ' έξω. Πραγματικά, μπήκαμε τριάντα. Άλλοι τόσοι ήταν μέσα μαζί με τη Τζέννυ Μέρρις. Ο υπαρχηγός μπήκε κι' αυτός.

— Κι' οι άλλοι;

— Οι άλλοι... θά ήταν ως πενήντα... έμειναν απ' έξω. Μα όταν ο τελευταίος από μας μπήκε στο μέγαρο, τότε... Ώ, τί τρομερή στιγμή!

— Τι έγινε τότε;

— Η μουσική πόρτα που μπαίναμε και βγαίναμε έκλεισε μόνη της, κι' έτσι μείναμε φυλακισμένοι στο μέγαρο του Ίνδου.

— Ανάθεμα! Ύστερα;

— Την ίδια στιγμή, ώρησαν εναντίον μας σαν λυσσασμένοι οι αστυφύλακες.

— Υπήρχαν λοιπόν και αστυφύλακες μέσ' στο μέγαρο;

— Ναι, θά ήταν ως τριάντα. Είχαν επικεφαλής τους δυο αστυνόμους.

— Ποιους;

— Τον Πίνκερτον κι' έναν άλλον.

— Το Χόλμς ίσως.

— Όχι, δεν ήταν αυτός. Ένας άλλος, άγνωστος... Οι αστυνομικοί πυροβόλησαν πρώτα και σκότωσαν πέντε-έξι από μας. Πυροβόλησαν κι' εμείς και ξεκίναμε δυο-τρεις αστυφύλακες... Μαχη σαστή! Θα τους ξεπαστρεάμε όλους, όταν...

— Όταν;

— Πέσανε πάνω μας οι Στραγγαλιστάι κι' οι Πνιγείς, σαν θηρία ανήμερα. Ουρλιάζαν, μουνγκρίζαν, κύριε Σήπκαρ! Σε γισί δίχως κι' εγώ να κατα...

— Σώπασε λίγο, κι' ύστερα ρώτησε:

— Κι' ο υπαρχηγός τί απόγινε;

— Τον έπιασε ο Πίνκερτον.

— Κι' η Τζέννυ Μέρρις;

— Κι' αυτή το ίδιο.

— Εσύ πώς γλύτωσες;

— Μήπως έβρω κι' εγώ; Μέσ' στην αναταραχή και στη σύγχυσι δίχως κι' εγώ να κατα...

— Σίς έντεκα όμως και μισή ακριβώς ο λωποδύτης πετάχθηκε από την κουρτίνα και μ' έξαλλο ύφος φώναξε στους έσσιτέχνες μουσικούς:

— Για το Θεό! Στείλτε με φυλακή! Δεν άντένω πιά!

μία στιγμή, στραγγάλισαν κι' έπνιξαν τους πού πολλούς από μας, με τα χέρια τους και με τα σκονιά τους. Οι ύπόλοιποι...

— Έ, τί έκαναν;

— Για να γλυτώσουν, παραδόθηκαν στο Νάτ Πίνκερτον... Αυτά γίνανε μέσα στο μέγαρο του Ίνδου. Μα πρέπει να μάθετε τί έγινε απ' έξω.

— Λέγε, λέγε, πού να πάρη ο διαβόλος!

— Είχαν μείνει απ' έξω τόσοι άνθρωποι μας που περιμένα...

— Όλοι τους ήταν ήσυχτοι, γιατί βέλτανε πώς η δουλειά θά τελείωνε δίχως κανένα κίνδυνο.

— Λοιπόν...

— Όπως ήταν ανύποπτοι, βρέθηκαν περικυκλωμένοι από ένα λυσσασμένο πλήθος! Βάζω στοίχημα πώς αυτοί θάταν συμμορίτες του «Σταχτιού Γαντιού».

— Και τί έγινε τότε;

— Οι άνθρωποι αυτοί πέσαν πάνω στους δικούς μας, σαν λυσσασμένοι. Κι' άρχισε άλλη μάχη απ' έξω... Άλλοι μόνον! Σκοτώθηκαν τόσοι δικοί μας, κι' άλλοι πάλι πιάστηκαν...

— Από ποιους; Απ' τους ανθρώπους του «Σταχτιού Γαντιού»;

— Όχι.

— Άλλά από ποιους;

— Από άλλους αστυνομικούς. Αυτοί ήταν κρυμένοι κάπου, και ξεπρόβαλαν εκείνη τη στιγμή. Ήταν μαζί τους κι' ο Σέρλοκ Χόλμς.

— Και πιάστηκαν πολλοί;

— Ποιός έφερε! Ποιός να δη τί έγινε, μέσ' στο σκοτάδι...

— Όσοι πρόφτασαν να φύγουν, γλυτώσανε. Οι άλλοι... βρίσκονται τώρα στη φυλακή!

— Τι τρομερή καταστροφή! Ψιθύρισε ο Σήπκαρ.

— Σώπασε λίγο, κι' ύστερα ρώτησε:

— Κι' ο υπαρχηγός τί απόγινε;

— Τον έπιασε ο Πίνκερτον.

— Κι' η Τζέννυ Μέρρις;

— Κι' αυτή το ίδιο.

— Εσύ πώς γλύτωσες;

— Μήπως έβρω κι' εγώ; Μέσ' στην αναταραχή και στη σύγχυσι δίχως κι' εγώ να κατα...

— Σίς έντεκα όμως και μισή ακριβώς ο λωποδύτης πετάχθηκε από την κουρτίνα και μ' έξαλλο ύφος φώναξε στους έσσιτέχνες μουσικούς:

— Για το Θεό! Στείλτε με φυλακή! Δεν άντένω πιά!

Μπιρέζι Ιστορίες

Ηρωική έξοδος

Ένας λωποδύτης κατόρθωσε να τρυπώσει ένα προί άπαρτήρητος σε μία πολυκατοικία και σε λίγο, από δωμάτιο σε δωμάτιο, βρέθηκε σ' ένα σαλόνι όπου υπήρχε ένα πιάνο.

Εκείνη τη στιγμή όμως άκουσε βήματα που πλησίαζαν και κρύφθηκε πίσω από μία κουρτίνα.

Αυτό όμως πούκανε ο λωποδύτης ήταν ένα μοραίο σφάλμα, γιατί από τις επτά ως τις οχτώ, η μεγαλύτερη κόρη του σπιτιού είχε μάθημα πιάνο. Κι' από τις οχτώ ως τις έννα πάλι η δεύτερη κόρη είχε μάθημα τραγουδιού...

Από τις έννα ως τις δέκα οι μεγαλύτεροι γιους είχε μάθημα βιολιού. Από τις δέκα ως τις έντεκα, ο δεύτερος γιός είχε μάθημα φλάουτου. Τέλος, στις έντεκα, όλοι μαζί άδελφές και άδελφοί συγκεντρώθηκαν στο ίδιο σαλόνι κι' άρχισαν να μελετούν μία σύνθεσι για πιάνο, φλάουτο, και βιολί με συνοδεία τραγουδιού...

Στις έντεκα όμως και μισή ακριβώς ο λωποδύτης πετάχθηκε από την κουρτίνα και μ' έξαλλο ύφος φώναξε στους έσσιτέχνες μουσικούς:

— Για το Θεό! Στείλτε με φυλακή! Δεν άντένω πιά!

— Σίς έντεκα όμως και μισή ακριβώς ο λωποδύτης πετάχθηκε από την κουρτίνα και μ' έξαλλο ύφος φώναξε στους έσσιτέχνες μουσικούς:

— Για το Θεό! Στείλτε με φυλακή! Δεν άντένω πιά!

λάβω πώς, βρέθηκα έξω στο δρόμο. Είδα πως δεν μας έμενε καμμία ελπίδα κι' ήρθα να σας ειδοποιήσω... Τώρα εσείς κάμετε ό,τι νομίζετε καλό.

Ο Σήπκαρ βγήκε απ' το γραφείο που βρισκόταν, και πέρασε σ' ένα μικρό δωμάτιο, με μήκος και πλάτος δύο μέτρων και με μοναδική του επίπλωση ένα τηλέφωνο κι' ένα τραπέζι με γραφική ύλη.

Το τηλέφωνο εκείνο δεν είχε καμμία σχέση με το τηλεφωνικό δίκτυο της πόλεως. Συνέδεε το σπίτι του Σήπκαρ με ένα άλλο: με την κατοικία του υπέρτατου αρχηγού του «Ματωμένου Χεριού».

Ο Σήπκαρ σήκωσε τ' ακουστικό, πίεσε ένα κουμπί, περίμενε να πάρη απάντηση και είπε:

—Ζητώ τον υπέρτατο αρχηγό!

Μια φωνή καθαρή και μεταλλική απάντησε, απ' την άλλη άκρη του σύρματος:

—Εγώ είμαι. Τι με θέλεις, Σήπκαρ;

—Τρομερά νέα, κύριε.

—Δηλαδή;

—Πάθαμε άποψη μία τρομερή καταστροφή στο μέγαρο του πρίγκηπος 'Ιντρα 'Ινάρ!

—Καταστροφή;

—Φοβερή, απίστευτη!

Κι' ο Σήπκαρ διηγήθηκε στον υπέρτατο αρχηγό όσα είχαν συμβεί στο μέγαρο του 'Ινδού. Στο τέλος, πρόσθεσε:

—Ο υπαρχηγός συνελήφθη.

—Και ποιός άλλος;

—Η Τζέννυ Μέρρις... και πολλοί δικοί μας, χωριστά από κείνους που σκοτώθηκαν! Γέμισαν οι φυλακές της Νέας 'Υόρκης από ανθρώπους του «Ματωμένου Χεριού».

—Όλοι σας ένεργήσατε άδελφια;

—Μά όχι, κύριε!

—Ναι, είσαστε όλοι άδελφοί, άνικανοί! 'Ολόκληρη η άστυνομία είχε κινητοποιηθή και

έγκαταστάθι στο μέγαρο του 'Ινδού, και εσείς δεν πήρατε είδοσι!

—Μά ο Νάτ Πίνκερτον, κύριε...

—Ο Πίνκερτον, ο Πίνκερτον! 'Ολο 'γί αυτόν μου μιλάς σαν να θέλεις να με πείσης πως δεν πρόκειται για άνθρωπο θνητό, με σάρκα και όστά!

—Ακούστε, κύριε. Έχω συγκεντρωμένους χίλιους ανθρώπους μου. Είναι όλοι έμπειροι, δοκιμασμένοι, αποφασιστικοί, έτοιμοι να πεθάνουν σε μία προσταγή μου.

—Και πώς σχεδιάζεις να τους χρησιμοποιήσεις;

—Οί άστυνομικοί, μεθυσμένοι τώρα απ' το θρίαμβό τους, θαχουν χαλαρώσει την επίβλεψή τους. Κι' ούτε θα φανταζώνται πως θα τολμήσουμε να δράσουμε και πάλι, έτσι άμέσως.

—Τί προτείνεις λοιπόν;

—Αν συμφωνήτε, θα ρίξω τους χίλιους ανθρώπους μου έναντίον των φυλακών, όπου είνε κλεισμένοι οι δικοί μας κι' η Τζέννυ Μέρρις, και θα τους άπελευθερώσω όλους! Την άδειά σας μόνο ζητώ.

Ο υπέρτατος αρχηγός δεν απάντησε άμέσως. Σκεπτόταν προφανώς. Μά ή άπόφαση στην οποία κατέληξε, δεν ήταν εκείνη που περίμενε ο Σήπκαρ.

—Όχι! απάντησε έπιτέλους.

—Μά γιατί, κύριε;...

—Είπα όχι! Παιζάμε και χάσαμε. Η Τύχη λοιπόν δεν μας εύνοεί άποψη. Ο άποτυχία και η καινούργια άποπείρά μας... Άφισε τους άστυνομικούς να χαρούν γι' άποψη το θρίαμβό τους άνεσώχλητοι.

Κι' άφού σάπιασε λίγο, ο υπέρτατος αρχηγός συνέχισε:

—Αύριο θ' άρχισή ο δεύτερος «κύρος» Μά, αυτή τη φορά, θα διευθύνω εγώ ο ίδιος το παιχνίδι. Και θα σας άποδείξω έμπράκτως πως όλες οι άποτυχίες του «Ματωμένου Χεριού» ως σήμερα άδελφόνταν στην άδελφότητα των αρχηγών της. Άκούστε, Σήπκαρ;

—Μάλιστα, κύριε.

—Αύριο το πρωί λοιπόν, θαρής στον «Ωρίωνα». Θα μου υποβάλλεις την προφορική άναφορά σου γιά τ' άποψινά γεγονότα και θα κατατοπισθής γιά το σχέδιο που θα καταστρώσω άποψη... Καληνύχτα, Σήπκαρ.

—Καληνύχτα, κύριε...

Κι' ο Σήπκαρ άπομακρύνθηκε απ' το τηλέφωνο, ψιθυρίζοντας:

—'Οστόσο, εγώ έξακολουθώ να πιστεύω πως το δικό μου σχέδιο ήταν το καλύτερο και άσφαλέστερο... Χίλιοι άνθρωποι θα σάρωναν κυριολεκτικά τους άστυνομικούς και θα έλευθέρωναν τους συντρόφους μας!

Στη διπλανή αίθουσα περίμεναν ο Χέλπεν κι' ο άνθρωπος που είχε φέρει τις τρομερές ειδήσεις γιά την καταστροφή.

Ο Σήπκαρ άπευθύνθηκε στον τελευταίο και του είπε:

—Δεν θα κάνουμε καμμία ένέργεια άποψη...

—Κι' ο υπαρχηγός μας, που πιάστηκε απ' την άστυνομία;

—Έπρεπε να κάνη ό,τι διατάζουν οι κανονισμοί μας: Να πετάξη τα μυαλά του στον άέρα, γιά να μη συλληφθή!

—Κι' η Τζέννυ Μέρρις;

—Προς το παρόν δεν μπορεί να γίνη τίποτα γι' αυτήν.

—'Οποτε... θριάμβεψαν όριστικά οι άστυνομικοί;

—Ανότη! Τώρα μόλις άρχισε ο πόλεμος, και μία ή δύο έπιτυχίες δεν αποφασίζουν πατή την όριστική νίκη! 'Αν θριάμβεψαν άποψη οι άστυνομικοί, ποιός σου λέει πως δεν θα θριάμβεψουμε αύριο εμείς;

—Μακάρι!

—Πήγαίνε τώρα να ήσυχάσης. Και σου άπαγορεύω να κάνης τον παραμικρό λόγο γιά ό,τι είδες και άκουσες άποψη. Πήγαίνε!

Ο άνθρωπος του «Ματωμένου Χεριού» χαιρέτησε με μία βαθείά υπόκλιση το Σήπκαρ κι' έφυγε, αφήνοντας μόνους τους δύο άλλους. Ο Σήπκαρ κύτταξε με προσοχή το Χέλπεν, που φαινόταν συντετριμμένος απ' την καταστροφή που είχαν πάθει.

—Τρόμαξες, Χέλπεν; τον ρώτησε.

—Όχι, αλλά...

—Φοβήθηκες πάντως. 'Οτόσο, τέτοια πράγματα συμβαίνουν κάθε μέρα, νέε μου. 'Αν ή συμμορία μας έχασε ένα μέρος του γοήτρου της, με την άποψινή άποτυχία, θα τ' έναποκτήσῃ αύριο με μία καινούργια έπιτυχία... Μην άνησυχής λοιπόν!

—Δεν άνησυχώ, κύριε Σήπκαρ. Δεν μου έπιτρέπεται ν' άνησυχήσω, άφού εσείς είσαστε τόσο ήσυχος.

—Ναι, είμαι ήσυχώτατος. Χέλπεν. Άποδείξής ό,τι θα πάω τώρα να πλαιγίσω, ως το πρωί. Δυστυχώς, δεν θα μπορέσω να κοιμηθώ περισσότερο από δύο τρεις ώρες, γιάτι κουνεύει να ζημερώση...

—'Οποτε δεν με χρειάζεσθε, κύριε Σήπκαρ;

—Άποψη όχι. Ναρθής πάλι αύριο. Το μεσημέρι, θα φάμε μαζί... Άφισέ με τώρα μόνον, γιάτι θέλω να δώσω διατάγες στους ανθρώπους μου που δεν πρέπει να σε δούνε έδώ.

Ο Χέλπεν πίεσε έντ' ήλεκτρι.

Κ

Θάνατι βέβαια περίεργοι οι άναγνώσται μας να μάθουν με ποιόν τρόπο ο δαιμόνιος Νάτ Πίνκερτον ματαίωσε το σατανικό σχέδιο του «Ματωμένου Χεριού» και σημείωσε ένα τόσο λαμπρό θρίαμβο.

Ο άσηγηθώμενος με λίγα λόγια πως τα κατώρησε όλ' αυτά ο τρομερός δίκτης του «Ματωμένου Χεριού».

Όπως είπαμε, η Τζέσσυ, ή γυναίκα με τ' αφέδια, είχε συλληφθή απ' τον Πίνκερτον. Έκείνος έκλεισε το παραθυρό και την πόρτα του γραφείου του, τσάδισε το πιστόλι του, τσάστρεψε προς το στήθος της και της είπε:

—Έχεις πέντε λεπτά καιρό γιά να μου φανερώσης το μυστικό της κρυφής πόρτας που βρίσκεται στο μέγαρο του πρίγκηπος 'Ιντρα 'Ινάρ. 'Επειτα απ' τα πέντε λεπτά, θα σου τινάξω τα μυαλά στον άέρα!

Η Τζέσσυ ήξερε πολύ καλά πως είχε να κάμη με άνθρωπο που πραγματοποιούσε τις άπειλές του. 'Απ' τον άνθρωπο αυτόν δεν μπορούσε βέβαια να περιμένη οίκτο, ούτε έλεος. Γι' ατί, στο κάτω-κάτω, τί ήταν τελοσπάντων αυτή; Μία δολοφόνος!

Σκέφθηκε λοιπόν να έπωφεληθώ απ' την ευκαιρία που της παρουσιαζότανε γιά να πετύχη κάτι γιά τον έαυτό της. Και είπε, με το θράσος που χαρακτηρίζει εκείνους που δεν ελπίζουν τίποτα πιά:

—Δεν θα ώφελήθης τίποτα, αν με σκοτώσης.

—Τό έρω, Μά θ' άπαλλάξω την κοινωνία από ένα τέρας.

—Αυτή τη στιγμή, δεν σ' ενδιαφέρει τόσο ή κοινωνία, όσο το μυστικό της κρυφής πόρτας.

—Αυτό το παραδέχομαι.

—Λοιπόν, δεν θα βγάλω λέξι απ' το στόμα μου. 'Εκτός αν μου ύποσχεθής πως θα δώσῃς έντολή να μου φεραθών κά-

πο κουμπί, που άνοιγε μία μικρή πόρτα, και βγήκε απ' το δωμάτιο. Ο Σήπκαρ έμεινε γιά λίγο βυθισμένος στις σκέψεις του. 'Υστερα ψιθύρισε:

—Και όμως... δεν είμαι τόσο αισιόδοξος και τόσο ήσυχος, όσο προσπαθώ να φανώμαι στους ανθρώπους μου. Άρχίζω να φοβόμαι πως ο πόλεμος αυτός θα τελειώση με την έξόντωση της συμμορίας μας!

Όστόσο, με μία προσπάθεια, ξαναβρήκε όλο το θάρρος και την ψυχραιμία του. Κάθισε μπροστά στο γραφείο του, πήρε ένα χαρτί κι' έγραψε:

«Προς τον αριθμόν 84-Δ-6. Δεν χρειάζεσθε πιά. Οί χίλιοι ένοπλοι ν' άφίσουν τα όπλα τους και να φύγουν. Πρέπει να έχουν διαλυθώ όλοι πριν έμερνώση και να μη μείνη κανένα ίχνος της άποψινής σας συγκεντρώσεως. Σ. Ρ.»

Άφού έγραψε τη διαταγή αυτή, ο Σήπκαρ την έβαλε μέσα σε μία μεταλλική κυλινδρική θήκη και τη βούλωσε καλά. 'Υστερα μετακίνησε ένα μελανοδοχείο, που βρισκόταν πάνω στο γραφείο του, και ξεσκέπασε έτσι μία τρύπα μεγάλη όσο ή μεταλλική θήκη.

Έρριξε εκεί μέσα τη θήκη με τη διαταγή. Ξανάφερε ύστερα στη θέση του το μελανοδοχείο, σηκώθηκε και ψιθύρισε:

—Μπορώ τώρα να πάω να πλαιγίσω κι' εγώ... Και ναι, θω, με την πίστι μου, πως έχω πολλή ανάγκη γιά ύπνο...

Κ

Θάνατι βέβαια περίεργοι οι άναγνώσται μας να μάθουν με ποιόν τρόπο ο δαιμόνιος Νάτ Πίνκερτον ματαίωσε το σατανικό σχέδιο του «Ματωμένου Χεριού» και σημείωσε ένα τόσο λαμπρό θρίαμβο.

Ο άσηγηθώμενος με λίγα λόγια πως τα κατώρησε όλ' αυτά ο τρομερός δίκτης του «Ματωμένου Χεριού».

Όπως είπαμε, η Τζέσσυ, ή γυναίκα με τ' αφέδια, είχε συλληφθή απ' τον Πίνκερτον. Έκείνος έκλεισε το παραθυρό και την πόρτα του γραφείου του, τσάδισε το πιστόλι του, τσάστρεψε προς το στήθος της και της είπε:

—Έχεις πέντε λεπτά καιρό γιά να μου φανερώσης το μυστικό της κρυφής πόρτας που βρίσκεται στο μέγαρο του πρίγκηπος 'Ιντρα 'Ινάρ. 'Επειτα απ' τα πέντε λεπτά, θα σου τινάξω τα μυαλά στον άέρα!

Η Τζέσσυ ήξερε πολύ καλά πως είχε να κάμη με άνθρωπο που πραγματοποιούσε τις άπειλές του. 'Απ' τον άνθρωπο αυτόν δεν μπορούσε βέβαια να περιμένη οίκτο, ούτε έλεος. Γι' ατί, στο κάτω-κάτω, τί ήταν τελοσπάντων αυτή; Μία δολοφόνος!

Σκέφθηκε λοιπόν να έπωφεληθώ απ' την ευκαιρία που της παρουσιαζότανε γιά να πετύχη κάτι γιά τον έαυτό της. Και είπε, με το θράσος που χαρακτηρίζει εκείνους που δεν ελπίζουν τίποτα πιά:

—Δεν θα ώφελήθης τίποτα, αν με σκοτώσης.

—Τό έρω, Μά θ' άπαλλάξω την κοινωνία από ένα τέρας.

—Αυτή τη στιγμή, δεν σ' ενδιαφέρει τόσο ή κοινωνία, όσο το μυστικό της κρυφής πόρτας.

—Αυτό το παραδέχομαι.

—Λοιπόν, δεν θα βγάλω λέξι απ' το στόμα μου. 'Εκτός αν μου ύποσχεθής πως θα δώσῃς έντολή να μου φεραθών κά-

πως άνθρωπιά. Είμαι καλά-μαθημένη, κύριε Πίνκερτον, και δεν έννοώ να περάσω με στερήσεις όσον καιρό μου μένει ακόμη να ζήσω. Να τόχετε υπ' όψιν, αυτό!

Αυτό που ζήτησε ή Τζέσσυ ήταν ελάχιστο μπροστά στην πολύτιμη ύπηρεσία που γα πρόσφερε στην άστυνομία.

Ο Νάτ Πίνκερτον ήξε το ύποσχεθήκε. Τότε ή Τζέσσυ μίλησε και φανέρωσε τ' άνέκτις το μυστικό της κρυφής πόρτας του μεγάρου του 'Ινδού πρίγκηπα.

Καλά, Τζέσσυ, της είπε ο Πίνκερτον. Θα δής πως θα κρατήσω την ύπόσχεσι τών σου όσως.

Και πραγματικά, έδωσε έντολή να κλείσουν την Τζέσσυ στο πιο ύποφερτό δωμάτιο του τμήματος και να την κρατήσουν εκεί ώς την έπιστροφή του 'Υστερα έγραψε γρήγορα λίγες λέξεις στο Στέφανο Λαζίνσκυ, έξηγώντας του το μέρος όπου βρισκόταν ή μυστική πόρτα. Πρόσθεσε δε από κάτω στο γράμμα του:

«'Ομοία ειδοποίησι έχει λάβει κι' ο Νάτ Πίνκερτον, που θα μπη κατά τις 6 το βράδυ στο μέγαρο, με τους άστυφύλακές του, γιά να περιμένη εκεί τους κακούργους. Μπορείτε νάσθητε σε συνεννόησι μαζί του, δίγως κανένα φόβο.

»Ο γνωστός σου άγνωστός» Έρριξε ύστερα το γράμμα στην τρύπα του βάρθρου του άγάλματος του Ουάσιγκτον. Ο Λαζίνσκυ το έλαβε έγκαιρώ, συγκέντρωσε τους δικούς του ανθρώπους και είδοποίησε συγκρόνωσ το Δαμάρα να στείλῃ στο μέγαρο κάμποσους τροχολιστάς και Πινιγείς της προ' κήπισας Νέδας, γιά να τους βοηθήσουν στο έργο τους.

Στις 6½, άφού συνεννοήθηκε με το Λαζίνσκυ, το Δαμάρα, τον Κούμελ, το Βίλιγκτον και το Χόλμς, ο Πίνκερτον κατέλαβε όλα τα έπικάτρια σημεία του μεγάρου, τα ύπόγεια, τους διαδρόμους και τους γύρω δρόμους. 'Οταν λοιπόν ο υπαρχηγός του «Ματωμένου Χεριού» αποφάσισε να δράση, βρέθηκε ξαφνικά άποκλεισμένος άπο παντού.

Οί άστυνομικοί κι' οί σύμμαχοί τους χτύπησαν τους ανθρώπους του. Η Τζέννυ Μέρρις συνελήφθη, κι' ο ίδιος αναγκάσθηκε να παραδοθή στο Νάτ Πίνκερτον.

Η άστυνομία θριάμβευσε σ' όλη τη γραμμή!

Ο Πίνκερτον ώδήγησε στο άστυνομικό τμήμα τους συμμορίτες. Κράτησε εκεί τη Τζέννυ Μέρρις και τον υπαρχηγό κι' έστειλε τους άλλους στη φυλακή.

«Έχομε πολλά να πούμε με την κυρία και τον κύριο αυτό» —είπε με το νού του. Μά όχι άποψη Αύριο...

ΚΑ

Είπαμε πως ο υπέρτατος αρχηγός του «Ματωμένου Χεριού» έμπόδισε το Σήπκαρ να χρησιμοποίηση τους ανθρώπους του γιά την άπελευθέρωσι των συμμοριτών που είχαν συλληφθή. Και τον άφισε να καταλάβη ό,τι, την άλλη μέρα, θ' αναλάμβανε άυτοπροσώπως την έκτελεσι κάποιου άλλου σχεδίου, που ή έπιτυχία του θ' άποτελούσε περιφανή θρίαμβο της συμμορίας.

Πραγματικά, την άλλη μέρα, στις 9 το πρωί, ε' ως νύκτος.

—'Αντε, παιδιά! Ο' άποφασίζετε, καμιά φορά, ποιός απ' όλους σας θα γίνη κουμπάρος μας; (Του Β. Χριστοδούλου)

...ως 28 χρονών, έφτασε με μία βάρκα στον «Ωρίωνα», την κομψή θαλαμηγό όπου βρισκόταν έγκατεστημένος προσωρινά ο υπέρτατος αρχηγός του «Ματωμένου Χεριού».

Ενας ναύτης τον υποδέχθηκε στη σκάλα του καραβιού και του είπε:

—'Αργήστε, Στρόφφερ. 'Ελα! Σε περιμένει άπο πολλή ώρα τώρα...

Προχωρώντας πρώτος, ώδήγησε τον έπισκέπτη σ' ένα πολυτελές σαλόνι.

—Περιμένετε έδώ πέντε λεπτά, του είπε, κι' ύστερα άνοιξε εκείνην εκεί την πόρτα. 'Οχι όμως πριν να περάσουν πέντε λεπτά.

Όταν πέρασαν τα πέντε λεπτά της ώρας, ο νέος άνοιξε την πόρτα, μπήκε στο διπλανό δωμάτιο και βρέθηκε μπροστά στον υπέρτατο αρχηγό του «Ματωμένου Χεριού».

Το πρόσωπό του κρυβόταν όλοτετα πίσω άπο μία μαύρη μάσκα.

—Στρόφφερ, είπε, ή τελευ-

Τι βερνίκι είν' αυτό ρέ που μουδούσε; Σου είπα δέλω μόνο ARIZONA

—Θά σε διέτασσα, Στρόφφερ, να ξεκάνεις τον Πίνκερτον. Μά δεν τό κάνω, γιάτι μές χρειάζεται ή ζωή αυτού του ανθρώπου... και μάλιστα τώρα, έπειτα απ' το σχέδιο που έχω καταρτίσει. Είναι λοιπόν άναγκη, Στρόφφερ, ν' άπομακρύνης το Νάτ Πίνκερτον απ' τη Νέα 'Υόρκη, γιά δύο μέρες το λιγώτερο.

—Θά τον άπομακρύνω.

—Μά πρέπει να τον παρασύρῃς σε μία ώρισμένη πόλη.

—Σε ποιά;

—Στο Μπούφαλο. Εκεί έχω με ό,τι μάς χρειάζεται, γιά να τον ξεκάνουμε αν κρίνουμε πως δεν πρέπει πιά να ξαναγυρίση στη Νέα 'Υόρκη.

—Μάλιστα. Θα βρώ τον καταλληλότερο τρόπο γι' αυτό... 'Επειτα;

—Πρέπει να κάμης τ' άδύνατα δυνατά, ώστε να δραπέτευσουν οί άνθρωποί μας που βρίσκονται στη φυλακή.

Ο Στρόφφερ σκέφθηκε μία στιγμή, κι' είπε ύστερα:

—Το αναλαμβάνω κι' αυτό. Τί άλλο;

—Θέλω, τέλος, να συλλάβης αιχμάλωτο το Νάτ Πίνκερτον.

Ο Στρόφφερ χαμογέλασε παραένα κι' απάντησε, κουνώντας το κεφάλι του.

—Αυτόν όχι. Δεν μπορώ να τον συλλάβω, γιάτι ή συλληψή του θα μου κατέστρεφε όλα μου τα σχέδια. Μπορώ όμως να συλλάβω έναν άλλον.

—Ποιον;

—Το Σέρλοκ Χόλμς!

—'Εστω. Είναι διασημότης κι' αυτός. Θ' άποτελή λαμπρό και πολύτιμο όμυρο στα χέρια μας.

—'Εν τάξει λοιπόν.

—Μά πρέπει να ενεργήσης γρήγορα, Στρόφφερ, χωρίς την παραμικρή άργοπορία!

—'Ησυχάστε, κύριε. Ξέρετε καλά πως ενεργεί ο Στρόφφερ. Θά μάθετε πολύ γρήγορα τα άποτελέσματα.

Ο αρχηγός κράτησε λίγο ακόμη το Στρόφφερ και του μίλησε γιά τους κινδύνους που διέτρεχε ή συμμορία του «Ματωμένου Χεριού». 'Υστερα τον άφισε με φύγη.

Μόλις άποβιβάσθηκε στην έρσα, ο Στρόφφερ πήγε κατ' ευθείαν σ' ένα μεγάλο χαρτοπωλείο και έζητησε τη συλλογή των καρποσταλ με τις διάσημες προσωπικότητες. Διάλεξε πέντε απ' αυτές.

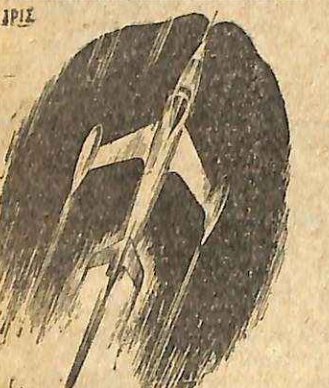
—'Α, θα πάρτε κάρτ ποστάλ με τη φυσιογνωμία του Νάτ Πίνκερτον; του είπε ο καταστηματάχης. Χθες μόλις τις τυπώσαμε. Κι' έχουν άπίστευτη ζήτηση. Φαντασθήτε, κύριε, πως κοντεύουν να εξαντληθών όλες!

Μία ώρα άργότερα, ο Στρόφφερ έφθασε με τις βαλίτσες του στο σιδηροδρομικό σταθμό, πής ειειτρητο γιά το Μπούφαλο κι' ανέβηκε σ' ένα βαγόνι πρώτης θέσεως. Όταν ξεκίνησε το τρένο, ναυμώλεσε στανικά και ψιθύρισε άναμεσα στα δόντια του:

—'Α, σατανά Νάτ Πίνκερτον! 'Επειδή ήμουν εγώ ένα χρόνο στο περιθώριο, χοροπηδούσες και μάς έκανες τον έφυγνο, το μεγάλο και τον τρομερό. Μά έννοια σου, θα σου σκαρώσω εγώ τώρα ένα παιχνίδι, που θα σε κάνει να τραβάς τα μαλλιά σου, άγαππητέ μου κύριε Νάτ Πίνκερτον!

Κι' έξακολούθησε να καταστρώνη λεπτομερώς το σχέδιό του, ενώ το τρένο έτρενε όλοταύως πρός τή Μπούφαλο...

ΤΕΛΟΣ

Μόνον με άεροπορικώς άποψη μπορεί να συγκριθώ ήταχύτηςτηςχύτρας

SILVER

Σε 1 θρόνους Άρκα
3 Πατάτες
5 Φρούτα
30 Φρούτα
15 Φρούτα
15 Άρπι
15 Κατεψυγμένο

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΚΑΥΣΙΜΩΝ • ΤΑΧΥΤΗΤΗ
ΠΕΤΑ • ΣΕΚΟΥΡΑ • ΜΟΤΟΡ • ΜΗΤΡΟ
Ζητήσατέ την στο κατά και/ή

ΕΡΩΤΗΣΙΩΝ Μ. ΣΙΓΑΛΑ
Έρμού 161 τηλ. 53.310
ΑΘΗΝΑΙ

ΚΑΛΜΟΛ

Ανακουφίζει πάντοτε

Ένα ακόμη έκλεκτόν
πρόϊόν της Φαρμακευτι-
κής Βιομηχανίας 'FARL'

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΩΡΟΛΟΓΙΑ

ΓΑΒΡΙΛΑΚΗΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 61
1ος ΟΡΟΦΟΣ • ΤΗΛ. 28-407

Οι ηρωίδες της Έφταλίας

Στό πανηγύρι

Η Έφταλία, πιστή στις παραδόσεις, ξεσήκωσε κάθε καρδιάς καρδί απ' το μαχαλά, μπουλούκι δόλοκληρο, να πάνε κι' έφετο στο πανηγύρι.

— 'Ηβοί, καλέ! Ξέχασα να πάρω ένα κορμί ματζί μου, να μ'ω σέ μερικές-μερικές καρφί στο μάτι τους! Φώναξε μάζους η Έφταλία πικαριστικά για να την άκουση η καρσινή της ή ζουλόφτον, πούταγε στα μαχαίρια.

Κι' όταν τέλος με σπρωξιάς, κλωτσιές, καυγάδες κι' αχταρμάδες, φτάσανε στην Κοκκινιά, είδανε μιλιούνα τσι πανηγυριώτες στα γύρω τ' έκκλησιάζας κετσίκια, ντερέδες, μπεζούλες, και ταράδες.

— Νικολάκη μου, φώναξε μ' αξιοπρέπεια η Έφταλία, παντού φτωχός, μά στο πανηγύρι πλούσιος. Όχι εδώ με τση δευτεράντες!...

Κι' ο φουκαράς την πήγε ντογρού σέ μιά ταβέρνα, πούχε όρχηστρα. Οι μουσικάντηδες, πεσμένοι μπρομουντα πάνω στα ξεδοντισμένα, ξεφτισμένα, και φάλτα στρουμμένα τους, παίζανε τα «Καδουράκια».

— Καλέ, αυτοί περιπαίζουν... δεν παίζουν! φώναξε η Έφταλία και σκάσανε ούλοι στα γέλια.

— Αμέσως, άκόμα δεν κάτσανε, τ' όκαρσόνι πλησίασε και ρώτησε με ρε-δεράντες:

— Τι θα πάρτε;

— Τα σουνά! ξεφώνισε η Έφταλία. Αμ Χριστιανέ μου, άσε να πάρουμε πρώτα την αναπνοή μας!...

Και με ύφος αυτοκρατορικό συνέχισε:

— Φέρε δυό τσιτσιμπήρια και δυό νερά τ' ασλαμά!

Κι' ο Άντρεάς, ο Στριμινέας, που καιρό τώρα καλόβλεπε την όμορφη Σμυρνιά, για να της κάνει έντυπωση, φώναξε προκλητικά:

— Παιδί φέρε κι' έμένα μια μαυροδάφνη με ούλα τ' ασεπρεπά!

Και τ' όγνεν άναψε! Τα ούλα, κι' η ρετσίνα τρέχανε μπόλικά από τραπεζί σε τραπεζί. Κι' ένα καντάρι σύννεφα κατλαντίσανε τόν όρίζοντα, εκεί μέσα.

— Έξαφνα, ο Άντρεάς πλησίασε κι' είπε στο Νικολάκη:

— Περικαλώ, μπορώ να χορέψω τη μαντάμ;

— Η Έφταλία δεν πάει σ' άλλα χέρια! Με το μπαρδόν κι' όλας!... μουγκρίζει σαν θηρίο ο Νικολάκης.

Είχανε, βλέπεις, προηγουμένα. Κι' έτσι όπως ήταν ηλεκτρισμένη η ατμόσφαιρα, η απάντησή του ήπωσε σαν στρουτελέκι! Εύθους τραπεζί, ποτήρια, καρέγλες, δίσκοι, χοροπηδίσανε.

— Ένα μπουκαλί φεύγει και πέφτει μέσας στο πιάτο τού Στριμινέα, οί σάλτσες τόν μπατισάνε, και κάνουν την μούρη του αουγολέμονο!

Η Έφταλία πάλι αναποδογυρίζει και τρανοφορμάει ένα τραπεζί σε ό-και μέσα σ' εκείνη την κοσμοχαλασιά λωσ' στο κεφάλι τ' όνωμά περεχούσανε τ' αίματα! Εύτυχός, ένας διαλυθήκανε όλοι πρίν διαλύσουν τ' όμαγιά!

Κι' η Έφταλία, σαν φεύγανε, ήλεγε γκιτσίσιμνη:

— Κι' ούλα αυτά, γιατί ξέχασα να πάρω ένα κορμί ματζί μου!...

Τα θάσανα τού Καραμπέτ

ΠΑΡΕΛΑΣΙΣ

Έθνηκή έορτή, ένεται άμα ήμισέρω: Παρέλασις μαρμαλας ένεται, ιστρατός περναει, σπιλα, ντουφένια, πολυθόλα, κανόνια, μαγόνια, μουζικές, φελιάν φιστίκ, μεγάλο φουσαρία ένεται. Σουρπουτίτσα μου για παρέλασις τσελλαι-νεται, Καραμπετάνι, με λέει, αούριο στο παρέλασις να πηλαινόμε.

— Να πηλαινόμε, γιαδρούμ.

— Δέν σ' άρέσει ξένα;

— Με άρέσει κουζούμ!

Πιρωί-πιρωί καλά μου ρούχα σιδερωμένους έκάνει, καλό της φουστάνι έτοιμαμένους έκάνει, ξούρα κόντρα τσελαινέμος έκάνω.

— Αμα Σουρπουτίτσα μου, λέω, παρέλασις πολλή ώρα κρατάει, κάτι να φάμε, γιάχο!

— Να σού κάνω σατί;

— Γιάκ, κουζούμ. Άφησε, εγώ φαί μαζί μου να παίρνω, άμα πεινασμένους ένομαι να τρώω.

Σουρπουτίτσα μου κάνε ό,τι θέλεις, λέει και εγώ φαητό μου έτοιμαμένο έκάνω. Ένα μεγάλο κομμάτι παστουριά κόβω, στο χαρτί βάζω. Και ένα κομμάτι ινωμί κόβω, στο χαρτί βάζω. Ύστερα ένα μπουκαλάκι ούζο ιπαίρνω, έ-να ώραίο πακετάκι έκάνω.

— Άντε, Σουρπουτίτσα μου, λέω, εγώ έτοιμασμένους είμαι.

Σουρπουτίτσα μου έτοιμασμένους ένεται, άγχαζέ ιπαίρνω, από τ' σπύτι μας ήγνίνουμε, λεωφορείο ιπαίνουμε, στο πλατεία τού Συντάγματος σιγά-σιγά εφτάνουμε. Εί' εαί τί κόσμος είνε τούτος, γιαδρούμ!

— Έδώ να ισταθούμε;

— Καλά είνε.

Έκει μπροστά μπροστά ιστεκόμεστε, ύστερα κι' άλλος κόσμος έρχεται, από έντ' όρι κοριτσόπουλα, πριφένειες άπάνω μου άκουμπισμένα έκάνουν, πολύ ιφχαριστημένους είμαι.

— Όρα πολλή περασμένους ένεται, ύστερα μου-ζική άκούμε, παλαμάκια, φασαρία, ιστρατό, έρχεται, βιά, βιά, βιά, ώραία πινάματα.

— Μπινάδοσοο.

— Ζήτωωωω.

Σουρπουτίτσα μου παρέλασις πολύ της άρέσει άμα ώρα περασμένους ένεται και εγώ πολύ πεινασμένους ένομαι. Σιγά σιγά από τσεπάκι μου πακετάκι βιάζω, παστουριά κρυφά κρυφά να τρώω.

Τό λοιπόν, κουζούμ, μόλις τ' ό παστουριά στο ιστόμα μου βάζω, ύρω ύρω άντρωποι, ύ-ναίκες, κορίτσια, μούτρα τους ύρίζουνε, πίν, πίν κάνουνε. Έγώ χίτς κανένα ντέν κυτάζω, κρυφά κρυφά από τ' όσέη μου παστουριά ι-εβάζω, ιστόμα μου περασμένο κάνω. Αμα τώ-ρα όλοι ύρω ύρω μούτρα τους άγριεμένα ένω-ται.

— Πίν! Τι βρωμάει;

— Πίν, πίν, πίν! Κάτι βρωμάει...

— Παναγίτσα μου, μια κυρία λέει, λιποθυ-μιά μου έρχεται: τι είνε αυτό πού βρωμάει;

— Έγώ χίτς σημασία ντέν δίνω, παστουριά-τζίκο μου σιγά σιγά μασημένο έκάνω, στόμα μου κλεισμένους ένεται, άμα δοντάκια μου δου-λειά τους έκάνουν.

— Αμα κόσμος άναστατωμένους ένεται, χίτς πιά παρέλασις ντέν κυτάνε, ο ένας φεύγει, ο άλλος τού άλλου λέει:

— Ποιός βρωμάει;

— Υστερα κάποιος άστουφύλακα φωνάζει:

— Κύριε άστουφύλαξ, λέει, εδώ κάτι βρω-μάει, όλο τ' ό κόσμος λιποθυμισμένους ένεται!...

— Άστουφύλακα άέρα μυρισμένο έκάνει, ύστε-ρα λέει:

— Παστουριάς μυρίζει! Ποιός έχει εδώ μαζί του παστουριά;

— Έγώ έχω! λέω.

— Για όνομα τ' Οεού, έφερες παστουριά στην παρέλασι; Άντε πήγαινε από κεί, θα πέ-ση χάμω ο κόσμος!

— Από παρέλασις μάζ διώχνουνε. Κάποιος φω-νάζει:

— Βοέ τόσα όπλα περάσανε, αλλά τ' ό δικό σου είνε φοβερότερο απ' όλα!...

— Ιστέ υποδ! τ' ό χρόνου κι' εγώ με τόν πα-στουριά μου παρέλασις να κάνω. Όπλο ντέν είνε;

— Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες τού Πελοπίδα

Ο μπέμπης

Τί να σου πώ, άντρωπέ μου. Έχω ιδή χαζομπαμπάδες κατά τόν πολυτα-ραχο και ευερέθιστον βίο μου, αλλά ή δική σου περίπτωσης υπερβαίνει πάν θεμιτόν όριον. Κατάρθωσες, έπειτα ά-πό πολυτείες και κοπιώδεις προσπα-θειάς να σκαρώσης ένα υιόν. Και από τήν ημέρα της έλευσεώς του στόν κό-μο, νομίζεις ότι τ' ό σύμπαν περιστρέ-φεται περί τήν ύπαρξιν τού κανκα-ρη σου. Ότι ο ή-λιος ανατέλλει για τόν μπέμπη σου, ό-τι τ' ά δένδρα άνθι-ζουν για τόν μπέμ-πη σου και ό σκο-πός και προορι-σμός της άνθρωπώ-τητας ήταν να έλθι-εις φώς ο μπέμπης σου!

Και δός τ' ό φωτογραφίες τού μπέμπη σου. Ό μπέμπης πίνω τ' ό γάλα του. Ό μπέμ-πης παίζω τήν κουδουνίστρα. Ό μπέμπης κλαίω. Ό μπέμπης μειδι-ώ. Ό μπέμπης άπλώνω τ' ό χέρι του. Ό μπέμπης πιπιλίζω τ' ό δάχτυλό του. Ό μπέμπης κοιμώμενος. Ό μπέμ-πης εύντιος. Ό μπέμπης όρθιος. Ό μπέμπης καθιστός. Ό μπέμπης μπρού-μυτα. Ό μπέμπης άνάσκελα. Ό μπέμ-πης μπουσουλιζώ. Ό μπέμπης στο κρεβάτι. Ό μπέμπης στο καρροτσάκι. Ό μπέμπης στάς άγκάλας της μα-μάς. Ό μπέμπης στα γόνατα τού μπαμπά. Ό μπέμπης στα χέρια της γιαγιάς, τού παππού, της θείας, τού θείου, τού γείτονος... Ό μπέμπης άν-φάς. Ό μπέμπης προφίλ. Ό μπέμπης τρουά-κάρ. Ό μπέμπης μπουστό. Ό μπέμπης μισός. Ό μπέμπης όλό-κληρος.

Ένα μάτσο φωτογραφίες τού μπέμ-πη στο πορτοφόλι. Άλλο μάτσο στη δεξιά τσέπη. Άλλο μάτσο στην άρι-στερή. Άλλο στην άπ' έξω. Άλλο στην άπό μέσα. Και όλο έπίδειξις.

Και διηγήσεις τών κατορθωμάτων τού μπέμπη. Ό μπέμπης έκανε τούτο. Ό μπέμπης έκανε κείνο. Ό μπέμπης είπε «μπά». Ό μπέμπης είπε «μπεύ». Ό μπέμπης είπε «μπι». Και ο μπέμπης δεν έφαγε σήμερα. Και ο μπέμπης έδωξε.

Και νομίζεις, κύριε χαζομπαμπά, ότι ο άλλος είνε υποχρεωμένος ν' ά-κούη αυτή τη συνεχή και αδιάκοπη μπεμπολογία; Έχουμε κι' άλλα πρά-γματα να σκεφτόμε, άγαπητέ κύριε. Έχουμε τις στενοχωρίες μας, τις ά-σχολίες μας, τ' ό βασανά μας. Και, στο κάτω της γραφής, κι' άλλοι μπαμπά-δες φτιάχνουν μπέμπηδες, αλλά δεν κά-νουν έτσι.

Τί είπες; Ό δικός σου μπέμπης είνε εξαιρετικός; Τί τ' ό εξαιρετικό έχει, δη-λαδή; Είνε καμιά στρατηγική, πολιτι-κή ή οικονομολογική μεγαλοφυΐα; Χει-ρίζεται μήπως τήν πέννα, τ' ό ξίφος, ή τόν διαβήτη;

— Άσε με ήσυχο, Χριστιανέ μου. Είνε ένας μπέμπης, όπως όλοι οι μπέμπη-δες. Και άμα θα μεγαλώση, θα γίνη ένας μαντράχλος σαν και σένα και άν σου μοιάση και στην έξυπνάδα θα γίνη χαζός, άνόητος και βλάξ.

Έν πάση περιπτώσει, είδοποιώ να μην ξαναδωλάης φωτογραφίες τού μπέμ-πη σου ενώπιόν μου και να μην ξανα-πής κανής κουδέντα για τήν άφεντιά του, γιατί τ' ό νεύρα μου έχουν φθάσει στο έσχατον σημείον της ύπομονης. Και θα σου κάνω τ' ό φάτσα να τ' ό βλέψη σου κάνω τ' ό τρομάχι. Άναδέ-μπέμπης σου και να τρομάχι! Άναδέ-μπέμπης σου και να τρομάχι! Άναδέ-μπέμπης σου και να τρομάχι!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Π ΟΛΥ προτού να ξημερώση άκόμα, ή δυνατή φωνή τού κήρυκα άρχισε να ακούγεται στις πλατείες και τ' ό τριστατά της πρωτεύουσας τών νησιών Μπαχάμα :

— Εγγενέστατοι άρχοντες και άξιότι-μοι άσσοί! Ό γενναϊότατος διοικητής τών Μπαχάμα, ο έξοχώτατος λόρδος Γκρήνουελ, άς αναγγέλλει ότι σήμερα τ' ό μεσημέρι θα γίνη μεγάλη έκθεσι δού-λων στην κεντρική πλατεία, μπροστά στο Διοικητήριο. Όλοι οι κουρσάροι, πού πιάστηκαν πρίν από λίγες μέρες, θα πωληθούνε σέ δημοπρασία. Έπωφελή-θηκε από τήν εύκαιρία!...

Πραγματικά ήσανε μιά εύκαιρία, για-τι οι δούλοι, πού θάβγαιναν στή δημο-πρασία δεν ήσαν νέγροι, άρπαγμένοι από τ' ό παράλια της Άφρι-κής, ταλαιπωρημένοι από τ' ό πολύμηνο ταξίδι, μέσα στ' άμπάρια τών ιστιοφόρων, άλλ' όλόκληρο τ' ό πλήρωμα ένός κουρσάρικου καραβιού, έξδομηνατέσσερις άντρες κι' ο καπετάνιος τους, ο πε-ρίφημος καπετάνιος Μπλάκ, πού είχαν πιαστή έντελώς τυχαία, μιά νύχτα, σ' έναν έρημικό όρμο, όπου είχαν άράξει, και κοιμόν-τουσαν ξένοιστοι.

Ό διοικητής τών νησιών λόρδος Γκρήνουελ, ένας παχύς πενν-τάρης άντρας με όφος υπερποπι-κό, έδωσε τ' ό μπράτσο του στή νεαρή γυναίκα του και τήν ώδη-γησε στη σηματοστάση της έξέ-δρα, μπροστά στην όποία εί-χανε παραταχθή οι άλυσδεμέ-νοι κουρσάροι, πού θα πωλιόν-τουσαν για σκλάβοι.

— Ποιός είναι ο καπετάνιος Μπλάκ; ρώτησε ο λόρδος, μόλις κάθισε στή σκαλιστή πολυθρό-να του.

Τού έδειξαν ένα νέο, ως ει-κοσιπέντε χρόνων, με πρόσωπο ήλιοκαμμένο, με μάτια φλογε-ρά, με κορμί άσταλάνιο. Είχε σταυρωμένα τ' ό χέρια πάνω στο γυμνό στήθος του, μ' όδες τις άλυσίδες πού τού είχανε περά-σει και κυττούσε προς τήν άπε-ραντη θάλασσα, άδιαφορώντας για όσα συνέβαιναν γύρω του.

— Φαίνεται γερός, είπε ο λόρ-δος Γκρήνουελ. Άδών θα τόν κρατήσω για μένα! Τι λέτε και σεις, λαίδη;

Και στράφηκε προς τήν Έλι-σάβετ, τή γυναίκα του, πού εί-χε χλωμίσει ξαφνικά.

— Τι έχετε λοιπόν; τήν ρώ-τησε.

Η Έλίσάβετ, πού είχε τ' ό μάτια της καρφωμένα πάνω στόν καπετάνιο Μπλάκ, κοκκί-νεσε και βιάστηκε ν' άπαντήσει:

— Τίποτα!... Κάνετε όπως θέ-λετε...

— Άς άρχίση ή δημοπρασία! διέταξε ο λόρδος, γυρνώντας προς τόν κήρυκα.

— Άλλά δεν χρειάζεται καν ν' άρχισή δημοπρασία. Γιατί βρέθηκε άμέσως άγοραστής, και για τούς έξδο-μηνατέσσερις κουρσάρους: ο Ιανόθαν Πίτ, ένας ά-πό τούς μεγαλύτερους χημιατίες τών νησιών.

Τρεις μήνες άργότερα, ένα βράδυ, ο καπετάνιος Μπλάκ, πού και-μόνασε στο σταύλο τού Διοικητηρίου, άκουσε, από τ' ό διπλανό δά-σος, τ' ό βροχικό κρόξιμο ένός άγριου πουλιού. Τινάχτηκε άμέσως άπάνω, γλυστρήσε έξω από τ' ό σταύλο και καθώς ή νύχτα ήτανε σκοτεινή και κανένας δεν τόν έβλεπε, έφτασε γρήγορα στόν ψηλό τοίχο, σκαρφάλωσε σαν αλλοφύρος, πήδησε από τήν άλλη μεριά κι' έτρεξε προς τ' ό δάσος.

Σέ λίγο, έφτασε σ' ένα ξέφωτο, κι' εκεί βρήκε συγκεντρωμένους τούς έξδομηνατέσσερις συντρόφους του.

— Άπό καιρό είχαν άρχισει τις συνηνοήσεις. Η έπίθεψι ήτανε χαλαρή, γιατί κανένας δεν φανταζότανε πώς οι σκλάβοι μπορού-σαν να σκεφτόν να δραστηεύσουν. Κι' έτσι οι κουρσάροι, σιγά-σιγά, κατάρθρωσαν τ' ό σχέδιό τους: Είχαν προμηθευτή μερικά τσεκούρια και λίγα σπαθιά, κι' εκείνο τ' ό βράδυ έπρόκειτο ν' άρπά-ξουν ένα πολεμικό καράβι, πού είχε άράξει, δυό μέρες πρίν, στο λιμάνι και να ξαναοιχτούνε στο πέλαγος. Πρώτα-πρώτα όμως, θα σκοτώναν τ' ό Διοικητή!...

Ό καπετάνιος Μπλάκ τούς έδωσε τις τελευταίες οδηγίες: 'Ε-ξήντα απ' αυτούς θα γλυστρώσαν ως τ' ό λιμάνι, θάβαναν κο-λυμπώντας στο καράβι, θα σκαρφάλωναν άπάνω, με τ' ό σπαθιά στο στόμα και τ' ό τσεκούρια στη ζώνη, θα σκοτώναν τούς νυχτο-σκοπούς και θα γυρίαν τις μπότες τών κανονιών προς τήν πολιτεία. Οι άλλοι δεκατέσσερις θα πήγαιναν μαζί του στο Διοικη-τήριο, θα τ' όζωναν από παντού κι' αυτός θάμπαινε μέσα και θα τούς έδινε έπειτα τ' ό σύνθημα για να όρμησουν!...

Μέσα στο πυκνό σκοτάδι της νύχτας, όμοιοι με σκιές, οι κουρ-σάροι σκόρπισαν, άλλοι προς τ' ό λιμάνι κι' άλλοι προς τ' ό Διοι-κητήριο.

— Θα σ' άνοιξω τήν πίσω πόρτα τού κήπου, ψιθύρισε ο κα-πετάνιος Μπλάκ στους δικούς του. Όταν σφυρίξω, θα μπήτε μέσα.

— Υστερα έσφιξε τ' ό δόντια του με λύσσα και προχώρησε προς τ' ό Διοικητήριο. Μόρφεσε ν' άνέβη άπάνω, σκαρφάλώνοντας από ένα δέντρο, στη βεράντα, πού έζωνε από παντού τ' ό μέγαρο. Ξαφνικά, σπάθηκε. Ένα παράθυρο φωτιζόταν από ένα κερί. Η πόρτα, πού έβγαίνει στή βεράντα, ήταν άνοιχτή, και, στο άνοιγμά της στεκό-τανε μιά γυναίκα: ή νεαρή λαίδη Γκρήνουελ.

Περίπετειώδες διήγημα

μιά φοβερή μοίρα με καταδιώκει. Ό αδελφός μου μ' έδιωξε από τ' ό πατρικό μας μέγαρο και σ' ό, πού σ' άγαπούσα τόσο, έγινες γυναίκα του... —Οι γονείς μου μ' εχθρόνοησαν. Ρόμπερτ. Τ' ό ξέρεις καλά αού-τό! Μά δεν έπαυα ποτέ μου να σ' αγαπώ... —Λίτμπεθ, ή ώρα περνάει. Πρέπει να κρυφθώ. Οι άντρωποι μου, όπου γάναι, θα μπουνε στο Διοικητήριο. Ήρθα να σ' είδοποιήσω, γι-ατί σ' αγαπώ, καθώς και τόν άντρα σου γιατί, μ' όλα όσα μου έκανε, δεν ξεχνώ πώς είναι αδελφός μου... —Ρόμπερτ, τού είπε, ή λαί-δη, ξέρεις ότι μά μπορώς να είσαι έλευθερος, αν ο ά-δελφός σου, πού έργασε να σώσης, ήταν όχι τόσο καλός, όσο σ' ό, αλλά τουλάχιστον τί-μιος; —Έλευθερος; ψιθύρισε κα-τάπληκτος ο άρχικουρσάρος. Τι θές να σ' είδοποιήσω. Δέν σε κατα-λαβαίνω... —Ο καπετάνιος Μπλάκ προχώρησε ά-ποφασιστικά.

Ό λόρδος Γκρήνουελ τινάχτηκε άπάνω κι' άρπάξε τ' ό πιστόλι του...

—Πρίν από πέ-τε μέρες, έλαβε έ-να βασικό διά-ταγμα. Τ' ό βρήκα άνοιχτό πάνω στο γραφείο του και τ' ό διάβασα. Ό βασιλιάς δίνει χάρι σ' όλους τούς αχμαλώτους κουρσάρους και τούς καλεί να καταταχτούν στο βασικό ναυτικό. Άλλ' ο άδελ-φός σου τ' όκρυψε αυτό τ' ό διάταγμα γιατί σ' άμειε, Ρόμπερτ!...

—Κι' εγώ νομίζα πώς δεν μ' είχε άναγνωρίσει... Πού είναι ο άδελφός μου, Λίτμπεθ;

—Στο γραφείο του. Ετοιμάζει μιά έκθεσι... —Καλά, είπε άπλά ο καπετάνιος Μπλάκ. Κι' έτρεξε προς τ' ό γραφείο τού Διοικη-τηρίου. Όταν άνοιξε τήν πόρτα και μπήκε μέσα, ο λόρδος Γκρήνουελ τινάχτηκε άπάνω κι' άρπάξε τ' ό πιστόλι του.

—Πίσω, ληστή! φώναξε άπεληκτικά. —Κύριε άδελφε μου, είπε ήρώνα ο άρχικουρσάρος, έχετε τήν καλωσύνη να μου δάσετε τ' ό βασικό διάταγμα τού λαότα; —Ποτέ! φώναξε ο λόρδος με μίσος. Όλοι μ' όρκωσαν να μ' άρπάξουν, αλλά εγώ όχι! Θα σ' άκοτάσω σαν σκυλό-ροδο!...

Και, σηκώνοντας τ' ό πιστόλι του, πυροβόλησε τόν άδελφό του. Άλλ' ο καπετάνιος Μπλάκ, γρήγορος σαν άστραπή, πήδησε στο πλάι, γιά ν' άποφύγη τ' ό σφαίρα, κι' έπειτα όρμησε άπάνω του.

—Ό λόρδος όπισθοχώρησε και δοκίμασε να τραβήξη τ' ό πιστόλι του, αλλά παραπάτησε κι' έπεσε. Τ' ό κεφάλι τού χτύπησε στην κόχη ένός μαρμαρίνου βάρου, κι' έμεινε στόν τόπο.

Οι κουρσάροι δεν χρειάστηκε να κυριεύουν τ' ό πολεμικό. Ό κα-πετάνιος Μπλάκ, πού είχε βρή πάνω στο γραφείο τού άδελφού του τ' ό βασικό διάταγμα, τούς είδοποίησε να γυρίσουν πίσω.

—Υστερα άνελάσε προσφώνη τ' ό Διοικητή τών νησιών, με τόν πα-τρικό του τίτλο: ως λόρδος Γκρήνουελ. Κι' ένας πάστορας εδλό-γησε τ' ό γάμο του με τήν άγαπημένη του Έλίσάβετ.

Α. ΚΙΝΓΚ

Φιλιά στην πέτρα

Ένας παράξενος αγγλικός θρύλος

Δεν έμεινε καθόλου ένθουσιασμένη η μίς Πένελοπ Χάμιλτον, μία νέα και συμπαθητική Άγγλιδα, όταν έμαθε, προ 2 ετών, ότι ένας θεός της που είχε πεθάνει, της άφισε κληρονομία ένα έρειπωμένο πύργο κι ένα βουνό από χρυσάφι. Δεν άργησε ωστόσο ν' αλλάξει γνώμη. Κι' αυτό γιατί πάνω στον εξωτερικό τοίχο του πύργου αυτού, σε ύψος 40 μέτρων από το έδαφος, είναι έντειχισμένη μία περίφημη πέτρα, που λέγεται «Μπλάρνευ Στόν».

Τι το εξαιρετικό λοιπόν έχει η πέτρα αυτή — που το βάρος της υπολογίζεται γύρω από το μισό τόνο;

Την έφερε μαζί του, το 1466, ένας πρόγονος της μίς Πένελοπ, επιστρέφοντας από τις Σταυροφορίες. Ήταν βέβαια, λίγο ογκώδες αυτό το ενθύμιο. Είχε ωστόσο τη φήμη ότι εξασφάλιζε την ευτυχία κι έφερνε τύχη σ' όποιον το φιλούσε.

Ο θρύλος αυτός διατηρήθηκε από τότε, επί αιώνες. Κι' αμέτρητοι άνθρωποι, Βρετανοί και ξένοι, ανέβηκαν στον πύργο για να φιλήσουν τη «θαυματουργή» πέτρα. Μη νομίζετε δε ότι ήταν εύκολο, αυτό το φιλή! Η πέτρα βρισκόταν σε τέτοια θέση, ώστε, για να μπορέσει κανείς να τη φιλήσει, έπρεπε να κρεμαστή με το μισό σώμα του στο κενό, και το κεφάλι προς τα κάτω ενώ από πάνω τον κρατούσε κάποιος απ' τα πόδια. Το ίδιο γίνεται και σήμερα ακόμη.

Οι προηγούμενοι ιδιοκτήτες του πύργου και της πέτρας δεν θέλησαν να εκμεταλλευθούν τη φήμη της. Αφίαν να τη φιλήσει έλευθερα όποιος ήθελε. Κι' άρνήθηκαν, όταν ένα αμερικανικό συνδικάτο θεαμάτων πρόφερε 100.000 \$ μόρες, για να τη νοικιάσει επί 12 μήνες.

Ένας άλλος υποψήφιος ένοικιαστής συνέχισε τις προσπάθειές του επί 12 χρόνια, αλλά του κακού κι' αυτός, μολονότι είχε προσφέρει να ασφαλίσουν την πέτρα κατά το ταξίδι της για ποσόν 500.000 λιρών.

Η μίς Πένελοπ όμως, πιο έξυπνη ή πιο πρακτική απ' τους προγόνους της, άρχισε να εισπράττει 1½ σελίνι από κάθε επίσκεψη, που ήθελε να φιλήσει τη θρυλική πέτρα. Αποτέλεσμα: «Όχι μόνο πληρώσε όλα τα χρέη του θείου της, αλλά κι' έπισκεύασε τον πύργο και αξιοποίησε πάλι τα εγκαταλελειμένα γύρω κτήματα, που της αποδίδουν τώρα ένα αξιολόγο εισόδημα».

Μεταξύ αυτών που φίλησαν την πέτρα, υπάρχουν κι' όχι λίγες διασημότητες, όπως π. χ. ο Τσάρλσιλ, ένας πρώην Σάχης της Περσίας κι' ένας Ασιατίνος σουλτάνος. Μάλιστα, ο Τσάρλσιλ έδωσε και δεύτερο φιλή, για λογαριασμό της γυναίκας του!

Αφού οι Αμερικανοί απέτυχαν ν' αγοράσουν ή να νοικιάσουν τη γησιώδη πέτρα, σκέφθηκαν να σκαρώσουν απομιμήσεις της. Και πραγματικά, αρκετές τέτοιες κάνουν το γύρο της Αμερικής, διαφημιζόμενες ως γησιές. Μία απ' αυτές, στο Κόνεϊ «Αϊλαντ» της Νέας Υόρκης, δέχθηκε 450.000 φιλήματα μέσα σ' ένα έτος κι' απέδωσε κέρδη πάνω από 30.000 δολάρια στον ιδιοκτήτη της.

Άλλη πάλι αποτελεί τόσο πιστή αντίγραφο της γησιώδους, ώστε έχει ακόμη κι' ένα σπάσιμο, που λέγεται πως προκάλεσαν στη γησιώδη πέτρα τα κανόνια του Ολίβερ Κρόμβελ.

Ένα κομμάτι της αληθινής πέτρας προσφέρθηκε, μέσα σ' ένα ασημένιο κουτί, σε κάποιον Ιρλανδό πρώην δήμαρχο της Νέας Υόρκης, για να μπορέσει να κερδίσει νά χρειαστεί γι' αυτό να περάσει τον Ατλαντικό.

Ωστόσο, η απόσταση δεν εμπόδισε καθόλου μία γυναίκα απ' το δόν. Αντέλεξε να πετάξει 8.000 χιλιόμετρα με τ' αεροπλάνο, μόνο και μόνο για να φιλήσει την πέτρα, και να γυρίσει στον τόπο της μετά 24 ώρες!

Η εύπιστία των ανθρώπων, φαίνεται ότι δεν έχει όρια!

— Μην ανησυχείς, παιδί μου!... Έρχεται ο γαμπρός!...

— Τι φωνάζετε έτσι;... Τη φωτιά μου δεν μου ζητήσατε;

— Πόσα μου δίνετε για να νοικιάσω δωμάτιο στο ξενοδοχείο σας;

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Το λεμόνι είναι πολυτιμώτατο για την περιποίηση της γυναίκας. Όμορφιάς, καθαρίζει τις «κηλίδες» που σχηματίζονται στους αγκώνες και στα γόνατα από τα μαλλίνα που φοράμε συνεχώς στους χειμωνιάτικους μήνες. Αφαιρεί τους λεκέδες απ' τα νύχια. Ασπρίζει το δέρμα των χεριών. Βοηθεί να εξαφανισθούν οι φακίδες (πρόκτες). Χρησιμοποιείται για το ξέπλυμα των ξανθών μαλλιών. Τέλος, ωφελεί πολύ όταν παίρνεται εσωτερικά, με πολύ ζεστό νερό, γιατί καθαρίζει το πεπτικό σύστημα.

Σαμπουάν με αυγό

Ένα «σαμπουάν» με αυγό δίνει εξαιρετική λάμψη στα μαλλιά, ενώ συγχρόνως στοιχίζει φθηνότερα από κάθε άλλο. Παίρνετε δυο αυγά. Χωρίζετε τους κροκούς από τ' ασπράδια. Χτυπάτε τους κροκούς ώπου να γίνουν σαν κρέμα, και ξεχωρίζα τ' ασπράδια όπου να «δέσουν». Βρέχετε τα μαλλιά σας με χλιαρό νερό και κάνετε μασάζ του τριχώματός σας με τους κροκούς. Ξεπλένετε ύστερα με χλιαρό νερό. Το χτυπημένο ασπράδι χρησιμεύει για να δίνει ένα τελικό «λουστρό» στις τρίχες. Το σκορπίζετε πάνω στα μαλλιά σας κι' ύστερα το αφαίρετε με ζεστό νερό. Τέλος, σκουπίζετε καλά με μία πετσέτα τα μαλλιά σας.

Ο χυμός του αγγουριού

Όταν θα βγούν σε λίγον καιρό τ' αγγούρια, μην πετάτε τις κομμένες άκρες τους. Τρίψτε ελαφρά μ' αυτές το δέρμα του προσώπου σας, κι' ύστερα το σκουπίζετε με μία πετσέτα λίγο υγρή. Ο χυμός του αγγουριού έχει αξιόλογες στυπτικές και δροσιστικές ιδιότητες για το πρόσωπο.

Η μυρωδιά του κρεμμυδιού

Το καθαρίσμα των κρεμμυδιών είναι μία από τις πιο δυσάρεστες δουλειές της κουζίνας. Υπάρχουν ωστόσο μερικά «τρίκ», που την κάνουν ευκολότερη και πιο... ανώδυνη.

Για να μη δακρύζετε απ' τη σπιτάδα, κρατάτε τα κρεμμυδιά που καθαρίζετε βουτηγμένα στο νερό, μέσα σε μία λεκάνη, ή κάτω από την ανοιχτή βρύση.

Η μυρωδιά που μένει στα χέρια επί πολλές ώρες κατόπιν, φεύγει αν τρίψετε τα χέρια σας με λίγη σκόνη μουστάρδας. Την αφινετε δυο λεπτά κι' ύστερα ξεπλένετε με ζεστή σαπουνάδα.

Αν θέλετε να πάρη το φαγητό τη μυρωδιά του κρεμμυδιού, χωρίς όμως να περιέχει μικρά κομμάτια από κρεμμύδι, το κόβετε στη μέση και σπύρετε τα δυο κομμάτια του με το λεμονοσφύτη, ως όπου βγη όλο το ζουμί του. Για να ξεμυρίση ύστερα ο λεμονοσφύτης, τον τρίψτε με λίγη σκόνη μουστάρδας και τον ξεπλένετε με ζεστό νερό.

Τα σπασμένα κλαδιά

Αν μία ανοιξιάτικη μπόρα σπάσει ένα-δυο κλαδιά ενός δέντρου το κήπου σας, κόψτετε κατόπιν κανονικά με το πριόνι το υπόλοιπο, όσο το δυνατόν πλησιέστερα στον κορμό. Επειτα αλείψτε την κομμένη επιφάνεια με λιγνιτομαλάκα, για να προστατέψετε το δέντρο από την απώλεια των χυμών του.

Για το καθαρίσμα των ρούχων

Δεν υπάρχει λόγος να στέλνετε πολύ συχνά τα ρούχα σας στο καθαριστήριο. Μπορείτε να γλυτώσετε ένα μέρος της δαπάνης αυτής, περνώντας τους λερωμένους γιακάδες και τα μανικέτια μ' ένα σφουγγαράκι, βρεγμένο με τετραχλωροοξόν άνθρακα. Το υγρό αυτό διαλύει τη λιπαρά ακαθαρσία καλύτερα από τη βενζίνη.

Ελαστικές μπότες και γαλότσες

Για να διατηρούνται σε καλή κατάσταση οι ελαστικές μπότες και γαλότσες, να μη χάνουν δηλαδή το σχήμα τους και να μη σκάνουν στους αστραγάλους, τις περνάτε σε σκούποζο, σπινθηροκατακόρυφα, και τις αφήνετε σ' αυτή τη θέση, ανάποδα. Φροντίστε επίσης να νάει διαρκώς καθαρές. Μπορείτε ακόμα, για να διατηρήσουν το σχήμα τους, να τις παραγεμίζετε μ' εφημερίδες, όταν δεν τις μεταχειρίζεσθε.

Για τις πετσέτες

Αν οι πετσέτες, τα εσκονόπανα κλπ. έχουν πάρει μία μυρωδιά ξυλίας και μούχλας, ένας εύκολος τρόπος για ν' απαλλαγούν απ' αυτήν, είναι να τα μουσκεύετε (ή καλύτερα να τα βράσετε) σε ζεστό νερό, στο οποίο έχετε προσθέσει λίγο «χλωρίο». Η αναλογία είναι: Ένα φλιτζάνι «χλωρίο» σε 2 όγκους νερό.

Το Λούνα Πάρκ της ΚΟΠΕΓΧΑΓΗΣ

Οι νυχτερινές διασκεδάσεις στο Τίβολι:

Πρωτεύουσα της Δανίας είναι μάλλον το... Λούνα Πάρκ της Κοπεγχάγης παρά η ίδια η πόλη, που ύστερ' από τις ξηλ το απόγευμα παραρσιάζει όση «έκκενωθείσης περιοχής»!...

Κι' αλήθεια, οι κάτοικοι των Σκανδιναβικών χωρών έχουν συνδέσει τόσο πολύ τη ζωή τους με τις διασκεδάσεις των Λούνα Πάρκ, ώστε θεωρούν ως κάτι το απαραίτητο γι' αυτούς, σαν το φαγητό και τον ύπνο, την καθημερινή μετάβασί τους στα κέντρα αυτά της νυχτερινής αναψυχής.

Κάθε πόλη στις σκανδιναβικές χώρες έχει το «Τίβολι» της, όπως συνήθως λένε το Λούνα Πάρκ. 'Αλλά το «Τίβολι» της Κοπεγχάγης κρατάει αναμφισβήτητα τὰ σκήπτρα απ' όλα όσα υπάρχουν σ' αυτές τις χώρες.

Κάθε Δανός λοιπόν είναι υπερήφανος για το Λούνα Πάρκ της πρωτεύουσάς του και γι' αυτό σ' όλους τους ξένους θα υποδείξουν να το έπισκεφθούν όπως έμεις συνιστούμε την 'Ακρόπολη ή τις άλλες αρχαιοτάτες μας.

Εκεί μέσα στο Λούνα Πάρκ, που πιάνει μία έκταση περίπου σαν του 'Εθνικού μας Κήπου, βρίσκει κανείς ό,τι θέληση. Θέατρα εστιατόρια, ζαχαροπλαστεία, βαριετέ, ντάνσιγκ, ρουλέττες σκοπευτήρια, μικρούς σιδηροδρόμους και ένα σωρό άλλους μικροπειρασμούς, που είναι ή αίτια για την οποία νεκρώνεται ή ζωή της Κοπεγχάγης μετά τη δύση του ήλιου. Και όλη την ημέρα, βέβαια, υπάρχει σχετική κίνηση στο Λούνα Πάρκ. Το απόγευμα όμως όταν τελειώσουν τις δουλειές τους οι Δανοί, το κακό παραγίνεται! Όλη η οίκονομία πηγαίνει «έν σώματι» εκεί πέρα όπου βρίσκεται διάφορα θεάματα, που τους προσφέρονται σε τιμές εξαιρετιστικές. Το κέρδος βλέπετε βασίζεται στη μεγάλη κατανάλωση!

Όλοι οι Σκανδιναβοί παρακολουθούν με άνωτία τις ακροβατικές επιδείξεις ή γελούν με την καρδιά τους βλέποντας τα κωμικά νούμερα που σ' αλήθεια είναι εξαιρετικά.

Πιο κάτω το σφύριγμα ενός μικροσκοπικού σιδηροδρόμου με λαστρίκιες ρόδες σε κάνει να παραμερίσεις για ν' απολαύσεις τα στιβαγμένα ξανθά κεφαλάκια των νεαρών Δανών που έχουν το συναίσθημα ότι ταξιδεύουν!

Ορχήστρες από διάφορα μέρη και μεγάλα διαφημίζουν με τραγούδια προϊόντα κάθε είδους και δημιουργούν μία ευχάριστη ατμόσφαιρα που τη βρσκει κανείς μόνο σε παρόμοιες σκηνές στον κινηματογράφο. Τα πολύχρωμα φώτα κι' οι άναρθ-μητες σημαίες δίνουν μία ιδιαίτερη νότα σ' αυτόν τον πανζουρλισμό.

Στο συνεχές αυτό στρίμωγμα οί... τυχαίες γνωριμίες βρίσκονται στην ημερησία διάταξη αφού και τα δύο μέσοι ξέρουν καλά τις πολιτισμένες προθέσεις των άλλων, που ποτέ δεν ξεπερνούν τα όρια μιάς πραγματικά ευχάριστης βοαδίας.

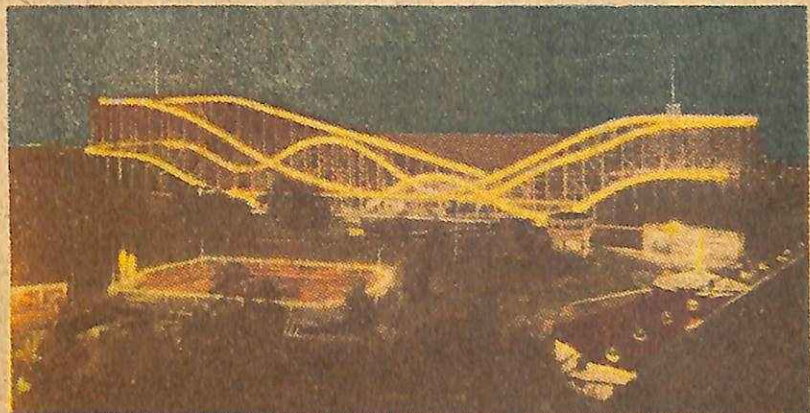
Ζευγαρωμένοι λοιπόν θα τραβήξουν στά... επικίνδυνα σπρό, όπως είναι το τρομερό τραινάκι που ανεβαίνει ψηλά και με διαβόλεμένη ταχύτητα κατεβαίνει πάλι, δίνοντας την έντύπωση κάθε τόσο ότι βρίσκεται κανείς στο κενό και πέφτει σε βάραθρο.

Σ' αυτές τις στιγμές είναι υποχρεωμένος ο άνθρωπος να προσφέρει τη βοήθειά του στη

ροδισάρα, κατά κανόνα, σύντροφο του, που θα σπάση τον πάγο πέφτοντας στην αγκαλιά του και ζητώντας την προστασία του, άσχετα αν ή καρδιά του συνοδού της έχει ξεκολλήσει απ' τη θέση της, από ακόμη μεγαλύτερο φόβο!

Κατόπιν θα επιχειρήσουν να δοκιμάσουν τις τύχες τους ενωμένες, στη ρουλέττα, στη σκοποβολή ή στα χίλια δυο τυχερά παιχνίδια, που υπάρχουν. Εκεί, είτε χάσουν, είτε κερδίσουν, θα φορτωθούν με αγαλματάκια, τόπιες, κούκλες, καραμέλλες και ένα σωρό άλλα πράγματα που αποτελούν τα διάφορα έπαθλα των επιδόσεών τους. Τέλος, ευχαριστημένοι από τις επιτυχίες τους, θα καταλήξουν, πιασμένοι συνήθως απ' το χέρι, στις υπαίθριες αίθουσες χορού. Εκεί μ' ένα ασημένιο ποσό τους δίδεται ή ευκαιρία να χορέψουν πέντε διαφορετικούς χορούς κατά τη διάρκεια των οποίων θα μιλήσουν για τις επιδιώξεις τους και θα αφεθούν σιγά-σιγά να τους παρασύρη ένας ευχάριστος αισθηματισμός, που ποίζει πάντα σ' αυτές τις περιπτώσεις ρόλο πρωταγωνιστού.

Στο διάστημα αυτό στην πόλη δεν λειτουργεί τίποτα έκτος από μερικά σινεμά και τα μέσα συγκοινωνίας,

Το περίφημο «Τίβολι», το Λούνα Πάρκ της Κοπεγχάγης, όπου διασκεδάζουν κάθε βράδυ μικροί και μεγάλοι...

που ή κίνησί τους πυκνώνεται ύστερ' από τη 10η νυχτερινή, γιατί τότε όλος ο κόσμος αρχίζει να φεύγει απ' το Λούνα Πάρκ, για να ξεναγυρίση την επομένη.

Η έξοδος αυτή συνεχίζεται συστηματικά, κάθε βράδυ και διακόπτεται μόνο όταν οι γονείς θέλουν να τιμωρήσουν το παιδί τους για κάποια άταξία που έκανε.

Έτσι, το κάθε παιδάκι βλέπει να κρεμάται πάνω από το κεφάλι του σαν δαμόκλειος σπάθη ο φόβος ότι δεν θα πάη στο Λούνα Πάρκ. 'Αλλά σε μία τέτοια περίπτωση οι γονείς είναι περισσότερο στενοχωρημένοι, αν υποχρεωθούν να μείνουν σπiti!...

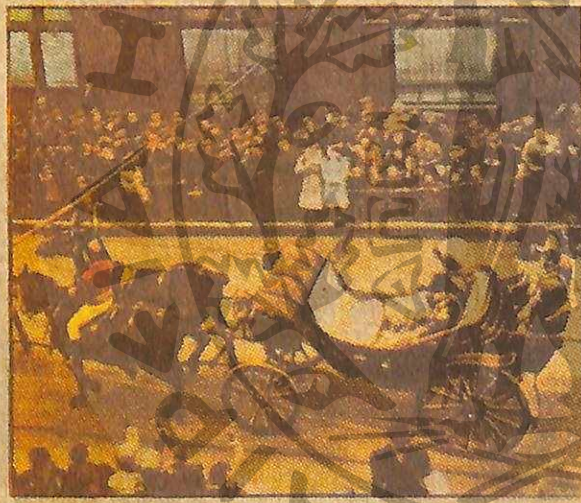
Μπορούμε δηλαδή να πούμε ότι αυτοί τιμωρούνται τότε πιο πολύ απ' τα παιδιά τους!

Τα «Τίβολι» αυτά, με τα θεάματα τους και τα παιχνίδια τους, προσφέρουν τις ίδιες χαρές σε μικρούς και μεγάλους, γιατί στίς σκανδιναβικές χώρες και οι μεγάλοι έχουν άγνες και παιδικές καρδιές. Είναι δηλαδή σαν μεγάλα παιδιά, διψασμένοι κι' αυτοί για άθως διασκεδάσεις.

Το ταξίδι ενός πορτοφολιού

Κατά τη φώτασι ενός πλοίου στο λιμάνι του Λίβερπουλ, κάποιος «Αλεκ Σλάτερ» έχασε το πορτοφόλι του με 24 λίρες. Όταν λοιπόν το πλοίο έφθασε στη Νέα Ζηλανδία, το βρήκε ένας εκφορτωτής κάτω από κάτι σακκία.

Ευτυχώς υπήρξαν μέσα το δνομα κι' ή διευθυνσι του Σλάτερ. Ο τίμιος λοιπόν εργάτης παρέδωσε το ευρήμα του στην αστυνομία, κι' εκείνη το έστειλε στο Λίβερπουλ, όπου επεστράφη στον ένθουσιασμένο ιδιοκτήτη του. 'Υπολογίσθηκε ότι το ναυμένο πορτοφόλι ταξίδεψε 22.000 μίλια, ώπου να ξαναγυρίση στα Σλάτερ.

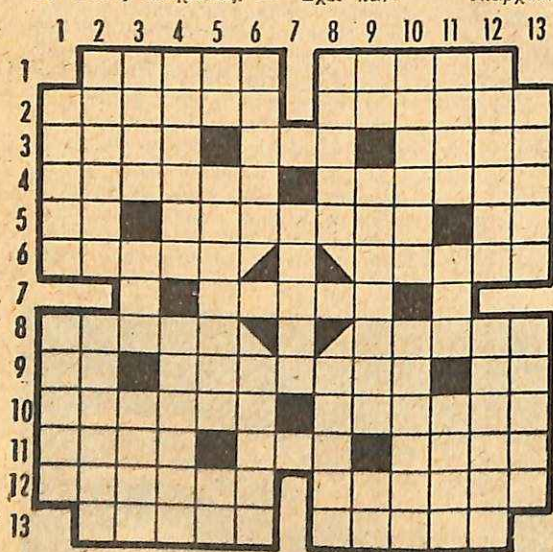
Οι Δανοί λατρεύουν κυριολεκτικά τους δημοκρατικούς βασιλείς τους.

ΠΑΙΓΝΙΑ

Οριζοντίως και καθέτως:

Στο σταυρόλεξο αυτό, οι λέξεις που θα τοποθετηθούν οριζοντίως θα σχηματίζουν και καθέτως στην ίδια ακριβώς θέση:

- 1) Αφθονοὺν στην Πάρνηθα. — Προσφύλλες πρόσωπο.
- 2) Είδος ποιήματος. — Έχει πάν- — Υπάρχουν

3) Νόμισμα ξένης χώρας. — Στοιχείον της φύσεως. — Μας δίνει ώραία λουλούδια.

4) Άδελφός. — Άγών του οποίου είνε εύκολο να μαντευθεί κανείς την έκβαση.

5) Άρθρο. — Ρωμαίος ποιητής. — Μότα.

6) Αναπνοή. — Η μητέρα του Έρμου (γεν.).

7) Το ήμισυ ενός ζεύγους.

8) Άρχαία πόλις της Θεσσαλίας, που έδωσε το όνομά της σε ήρωα της Έπαςανσάσεως (ελαφρώς ανθρωπ.). — Μιά σκόλα έχει πολλά (έν.).

9) Το μισό 'Ιράκ. — Κυκλοφορεί. — Γαλλικό σύμφωνο.

10) Πρωτεύουσα ομωνύμου ελληνικού νομού. — Διαμέρισμα του σιτιτιού.

11) Σύμβολο υπομονής. — Άρχικα ιδρύματος. — Όνομα που δίδεται σε σκύλους.

12) Βιολική πόλις. — Ρύπανσις.

13) Ένα κομμάτι απομονωμένης γής. — Αρρώστεια που προτιμά τα παιδιά.

ΑΓΓ. ΜΠΑΛΗ Σ

Οι τέσσερες καθηγηται

Τέσσερες καθηγηται ξένων γλωσσών διδάσκουν σε μία σχολή αγγλικά, γαλλικά, ιταλικά και τουρκικά. Κατά σύμπτωση, τα έπιθετά τους είναι Άγγλος, Γάλλος, Ιταλός και Τούρκος. Κανείς τους δεν διδάσκει γλώσσα ανάλογη προς το έπιθετό του. Καθένας τους είναι παντρεμένος με τη μόνη αδελφή ενός άλλου. Σε καμμία δε περίπτωση το οικογενειακό έπιθετο μιάς συζύγου δεν αντιστοιχεί προς τη γλώσσα που διδάσκει ο άντρας της. Η κ. Τούρκου έχει οικογενειακό έπιθετο ανάλογο με τη γλώσσα που διδάσκει ο άντρας της αδελφής του κ. Ιταλού. Η αδελφή του Άγγλου είναι η κ. Γάλλου. Ποιός διδάσκει Ιταλικά;

Ζητείται κριθμός

Το δεύτερο, το τρίτο και το τελευταίο ψηφίο ενός εξαψήφιου αριθμού πτο είναι τα ίδια. Το τέταρτο και το πέμμο είναι καθενα μεγαλύτερο κατά μία ριθμός απ' το πρώτο. Ο τριψήφιος αριθμός που αποτελούν τα τρία πρώτα κείνον που αποτελούν τα τρία τελευταία. Και το άθροισμα όλων των ψηφίων είναι 32. Ποιός είναι ο αριθμός;

Διάσημα πρόσωπα

Παρακάτω, θα βρήτε τα όνοματα διαφόρων προσώπων διασημών στην ιστορία, και άμεσως κατόπιν τις έρω-

νυμίες που τους δόθηκαν (άλλα με διαφορετική σειρά). Ξέρете πώς είχε επωνομασθή το καθενα;

- 1) Φλόρενς Νάτινγκκαλ.
- 2) Άγιος Ιωάννης.
- 3) Ουίλλιαμ Σαίξπηρ.
- 4) Αβραάμ Λίνκολν.
- α) Μέγας Έλευθερωτής.
- β) Άγαπητός μαθητής.
- γ) Βαρόνος του Αλθόν.
- δ) Άγγελος της Κριμαίας.

Στο Λούνα-Πάρκ

1) Ζή! Άναπνέει! Βλέπει μ' ένα μόνο μάτι στη μέση του μετώπου! Έλάτε να δήτε τον παρμένο γίγαντα της Σικελίας.

2) Άκούστε το γαύγισμα ενός σκύλου με τρία κεφάλια, άπαράμιλλου φύλακα!

3) Άκούστε τη μελωδική φωνή της! Η άραία κοπέλλα, που άπηγγελλε ως τώρα στις άχρες του Ρήνου, έμπρός σ' ένα κοινό ένθουσιώδες, θα σας γοητεύη με τα τραγούδια της.

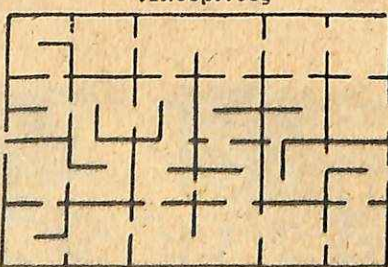
4) Ο περίφημος τυφλός άθλητής! Πιο δυνατός παρά ποτέ. Αυτός που γκρέμιζε με τα χέρια του όλόκληρο κτίριο.

Το έγκλημα

Τέσσερες άντρες, ο Κώστας, ο Νίκος, ο Φίλιππος κι' ο Παύλος, έπαιζαν χαρτιά ένα βράδυ. Μάλωσαν λοιπόν στο παιχνίδι, κι' ένας απ' αυτούς πυροδόησε και σκότωσε έναν άλλον. Μπορείτε να βρήτε τον έγκληματία και το θύμα, με τα στοιχεία που σας δίνουμε πιο κάτω:

Ο Κώστας δεν φανέρωσε την ένοχη του αδελφού του. Ο Παύλος είχε αποφυλακισθή την ήμερα ακριβώς του φόνου, άφου είχε μείνει τρείς ήμρες στη φυλακή. Ο Κώστας έπληξε τον άναπήρο Φίλιππο με καρτοτάκι στο στήτι του Νίκου, όπου έπαιζαν χαρτιά. Ο Παύλος γνώρισε το Νίκο μόνο πέντε ήμέρες πρό του φόνου. Ο Φίλιππος είχε συναντήσει μόνο μία φορά τον πατέρα του Κώστα. Ο οικοδεσπότης αντιπαθούσε το φονιά και κατέθεσε έναντιόν του. Το θύμα είχε φάει ένα άπ' τα προηγούμενα βράδια μαζί μ' ένα άπ' τους δυο ανθρώπους, που δεν έπληγαν τακτικά σε έκδρομές μαζί με το Νίκο.

Λαβύρινθος

Μπαίνοντας από μία από τις τέσσερες εισόδους του λαβυρίνθου, προσπαθήστε να βήγτε από μία άλλη, άφου περάσετε μία φορά από όλα τα διαμερίσματα του λαβυρίνθου. Η δυσκολία έγκειται στο ότι δεν πρέπει να άποχρωθήτε να περάσετε για δεύτερη φορά από την ίδια διόδο ή από το ίδιο διαμέρισμα.

Τα ζώα

Τα παρακάτω όνοματα, τίτλοι, φράσεις, κλπ., πρέπει να σας θυμίσουν όρισμένα ζώα, σχετιζόμενα με κάποιο τρόπο μαζί τους:

- 1) Νταβίντ.
- 2) Κλεοπάτρα.
- 3) Δαυίδ.
- 4) Κινγκ-Κόνγκ.
- 5) Λάσι.
- 6) Ουάιτ Ντιον.
- 7) Βασίλειος της ζούγκλας.
- 8) Σύμβολο της ειρήνης.

Οι λύσεις στη σελ. 62

Η ελληνική φουστανέλλα

Όταν ήθελαν να την καταργήσουν

Το Υπουργείον των Στρατιωτικών, στα 1906, σκέφθηκε ν' αλλάξη τη στολή του Έλληνος ευζώνου, που είχε πανελλήνια και παγκόσμια φήμη. Σκοπός, άλλωστε, του σώματος των Ευζώνων, ήταν να διατηρήση στο λαό την εικόνα της φουστανέλλας. Τα στολίδια του Ευζώνου ή λεβεντιά του, ό ελαφρός κι' έντονος ρυθμός της περπατησίας του, θυμίζαν όλη την νεοελληνική ιστορία που είχε συνδεθή με τη φουστανέλλα...

Στο πέρασμα των Ευζώνων ο κόσμος δεν έδλεπε μόνο το 1821. Έδλεπε και όλα τα γεγονότα, μικρά και μεγάλα, που είχαν αίτια την Μεγάλη Ίδεα: το 1854, το 1878, το 1886, το 1897 και το θριαμβευτικό 1912, που σε τρομερές θυσίες, θερίστηκε το άνθος των Ευζώνων.

Σύμφωνα, λοιπόν, με τις συνθήκες αυτές είχε κανονισθή και η ευζωνική φορεσιά, που ό τότε ύπουργός των Στρατιωτικών ζήτησε να μεταρρυθμισή. Έφτιαξε λοιπόν μία έπιτροπή που — άκούστε! — άποφάσισε τα έξης:

Να καταργηθή το φέσι του ευζώνου και ν' αντικατασταθή με τη μαύρη σκούφια των ρουμελιωτών.

Να καταργηθούν έπίσης οι φούντες των τσαρουνιών.

Να έλαττωθούν κατά πολύ οι πτυχές της φουστανέλλας.

Να φορέσουν οι ευζωνοι κοντό πανταλόνι ως τα γόνατα.

Ν' αλλάξη ό μανδύας του ευζώνου και αντί ντουλαμά, να φορεθή μανδύας μακρύς, που να μοιάζη μ' εκείνον του πέλικου.

Έτσι ό ύπουργός θέλησε να ψαλλιδίση και να κολοδώση την ελληνική ευζωνική στολή, που αυτοκράτορες, βασιλείς και βασίλισσες, πρίγκηπτες, έπιφανείς ξένοι έρχόντουσαν στην Έλλάδα για να την καμαρώσουν.

Γεγονός σχετικό με την ώραία εμφάνισι των ευζώνων είναι και αυτό:

Τις ήμέρες εκείνες του 1906 το ύπουργείο Στρατιωτικών είχε καλέσει τον πιο λεβεντόκορμο λοχία της Ανακτορικής Φρουράς των ευζώνων, ένα πελώριο και ώραίο στο παράστημα άντρα. Ο έπιλοχίας λοιπόν πήγε άμέσως στο ύπουργείο. Άλλά κατά σύμπτωση, την στιγμή εκείνη είχε πάει εκεί και ό στρατιωτικός ακόλουθος της γαλλικής πρεσβείας κ. Μπρεμιόν Ντάρας, που όταν αντίκρυσε ξαφνικά τον έπιλοχία των ευζώνων, δεν μπόρεσε να συγκρατήση το θαυμασμό του, μπροστά στο στρατιωτικό παράστημα του Έλληνα τσολιά.

—Τί ώραίος άντρας! έίπε στον ύπασπιστή του ύπουργού. Μά έσείς έχετε πρώτης τάξεως στρατιώτες!

Και τον παρακάλεσε να του δώση διάφορες φωτογραφίες των ανδρών της ανακτορικής φρουράς.

Σχετικά λοιπόν με το ζήτημα για την κατάργησι της ώραίας φουστανέλλας, να ένα σατυρικό ποίημα που δημοσιεύθηκε στις έφημερίδες του 1906:

ΦΟΡΕΣΤΕ ΤΟΥΣ ΒΕΛΑΔΑ

Ήταν καιρός, άργήσατε, πώς τώρα, μόνον τώρα; Τί θέλει τέτοια φορεσιά μέσα σε τέτοια χώρα; Φορέστε στους ευζώνους μας καλύτερα βελάδα!... Τσαρούχι, φούντα, λεβεντιά ακόμα στην Έλλάδα; Και φουστανέλλα; Πώς κι' αυτή; Πετάντε την στο ρέμα!

Βρωμά μ'απαρούτι και φωτιά, λερώθηκε στο αίμα που χύθηκε μες τη Γραβιά και μέσα στα Δερβενία, αυτή ταιριάζει σε κορμιά μονάχα σιδερένια.

Τί θέλει στίς παράτες μας; Στα κλέφτικα λημέρια, στίς ράχες και στίς ρεμματιές, έναν καιρό φυγάτο, αντίκρυζε τον τύραννο... και τώρα; Στα Δελέρια, Άλλη άς έχουν φορεσιά. Η φουστανέλλα κάτω!

Τόπο δεν έχει στη φυγή, δεν έχει στην Έλλάδα. Φορέστε στους ευζώνους μας καλύτερα βελάδα!

Η καμπάνα της λευτεριάς

Το παραμυθακι σας

Πάνε πολλά χρόνια, που μία μάνα είχε μία κόρη τόσο πανώρη, που όλα τα βασιλόπουλα του κόσμου είχαν ξετρελλαθή μαζί της και τη ζητούσαν γυναίκα τους. Μά η πεντάμορφη δεν ήθελε κανένα, γιατί λάτρεινε τη μανούλα της και ήθελε να τη γηροκομήση. Κι' αυτές ακόμα οι πέτρες, κι' αυτά ακόμα τα θηρία την αγαπούσαν την καλόκαρδη πανώρη.

Μιά μαύρη μέρα ένας Δράκοντας τόσο φρένιαξ που την είδε ν' άστράφτη από νεύατα κι' όμορφία, ώστε την παραφύλαξε κοντά στη βρύσι, την άρπαξε και την έσυρε σε μία βαθειά σπηλιά, όπου δεν έμπαινε ποτέ ούτε ήλιος, ούτε άέρας.

Και η άμοιρη μανούλα, όταν έχασε την κόρη της άρχισε τέτοιους θρήνους, που οι πέτρες ράζιζαν, τα λουλούδια μαραίνονταν και το κελάϊδισμα των πουλιών σταματούσε από τη λύπη.

Ένα από τα πουλιά, ώστόσο, γύρισε και της έίπε:

—Έγώ την είδα την καυμένη την πεντάμορφη. Μά φύγε, άμοιρη μακρυσά, γιατί εκείνος που την άρπαξε είναι ό Δράκοντας!...

Κι' η πονεμένη μάνα του άποκρίθηκε:

—Πουλί μου, πονετικό πουλί μου, δείξε μου το δρόμο να πάω στο Δράκοντα κι' άς με φάη!

Και το πουλί, που δεν βάσταξε από τον πόνο της μάνας, άοχισε να φτερουγίση σιγά-σιγά, ενώ πίσω του άκολουθούσε εκείνη. Έστερ, από καιρό έφτασαν σ' ένα ψηλό βουνό.

—Βλέπεις αυτή τη σπηλιά; της έίπε τότε το πουλί. Θά μπής εκεί μέσα και θα τραβήξης ακόμα δώδεκα μήνες άσπου να φτάσης κάτω στο παλάτι του Δράκοντα.

Και το πουλί πέταξε, γύρισε πίσω βουρκωμένο από το δάκρυ.

Η άμοιρη μανούλα, όταν ζύγωσε πιά στο παλάτι, άρχισε ένα τέτοιο κλάμμα, ένα τέτοιο μοιρολόι, που αν δεν μαλάκωσε τη ψυχή του Δράκοντα, τον έκανε όμως να βγή και να τη ρωτήση τί θέλει.

—Δράκοντά μου, χρυσέ μου Δράκοντα δώσε μου την κόρη μου, τού έίπε η μάνα και του φιλούσε τα χέρια, γιατί ό Δράκοντας ως τη μέση ήταν άνθρωπος με πόδια θηρίου.

—Άκουσε, της έίπε τότε εκείνος. Σου όρκίζομαι να την έλευθερώσω, αν καταφέρης να φτάση ως τ' αυτιά της, είτε ήχος είτε φωνή από τη νή...

—Μού τ' όρκίζεσαι;

—Ναι! Σου το έίπα!

Η μάνα τότε πήγε και παράγγειλε μία μεγάλη καμπάνα κι' άρχισε να την χτυπά με όλη της τη δύναμη.

—Άκούε τίποτα; ρωτάει ό Δράκοντας την πεντάμορφη.

—Έστ' στα τ'ράβαθα της γής τί θέλεις ν' άκούω; Μονάχα τούς χτύ-

Το κρινάκι

Το ποιηματάκι σας

Θυμάμαι ένα άπλο κρινάκι κάποιος άνοιξης δροσάτο πρωινό, γλυμένο καθαρό φορεματάκι... Ήταν σαν ένα κοριτσάκι ταπεινό!...

Τό ίδιο τούτο κρίνο τόχε φέρει από του λόφου την άνθοσπαρη πλάγια.

Ένα πρωί του Γαβριήλ τό χέρι για να τό δώση στην καλή μας Παγαία.

Ω, Θέ μου, Σ'ν που αγαπας αλήθεια κάθε άπλο και ταπεινό σ' αυτή τη γή, κάνε και την καρδιά μας μέσ' στα (στήθια)

άπλη κι' άγνή σαν το κρινάκι της αυγής.

N. KAMBYSEH

Η έξυπνη Μπελλίντα

Η ιστοριούλα σας

Ο κ. Πίπης άγαπάει έξαιρετικά τη μονάκριβη κορούλα του, τη Μπελλίντα.

Όσες φορές την παίρνει στα γόνατά του, της λέει:

—Άκοιδέ μου θησαυρέ, τον άγαπάς τό μπαμπά σου;

Κι' η Μπελλίντα, που τον λατρεύει κι' αυτή γιατί πάντα της φέρονει γλυκά, τον σφίγγει στην αγκαλιά της και του δίνει ένα στοργικό φιλί.

Προχθές ό μπαμπάς της Μπελλίντας πήγε ένα ταξίδι ως τη Θεσσαλονίκη για τις δουλειές του.

Η μαμά της τότε της λέει:

—Μπελλίντα, άμα γυρίση ό μπαμπάς τί θα σου πη:

—Άκοιδέ μου θησαυρέ!

—Έξερεις λοιπόν τί θα πη θησαυρός;

—Πώς δεν ξέρω! Είνε περιοδικό, καλέ μαμά!...

MIKY—ΜΑΟΥΣ

Χιούμορ

Ένα άγοράκι τραβάει στον άνήφορο ένα καρροτσάκι, που είναι πολύ βαρύ για τις δυνάμεις του. Ένας περαστικός, το βοηθάει και του λέει άναγκασμένος:

—Δεν ντρέπεται τ' άφεντικό σου να σου δίνη τόσο βαρεία δουλειά; Γιατί δεν του τό λές;

—Τού τό είπα, κύριε και μου άπάντησε ότι θα βρώ κανένα βλάκα στο δρόμο να με βοηθήση!...

—Άχ, Καίτη, τί όμορφη ήταν η ιστορία που μου έίπες για τη γαϊδούρα. Φαντάσου ότι μόλις δώ γαϊδούρα, σε θυμάμαι!...

—Άντωνάκη, πήρες το φάρμακό σου;

—Όχι, μαμά, γιατί γράφει άπάνω στο μπουκάλι εη φιάλη να διατηρηται πάντα κλειστή.

Ο μπαμπάς, η μαμά κι' ό μικρός Νότης μπαίνουν σε ένα ζυθοστατόριο.

—Έκασόν, λέει ο πατέρας, φέρε μας δυο μπύρες...

Κι' ό μικρός Νότης:

—Μπαμπά, γιατί δε λές να φέρουν και μία της μαμάς;...

—Γιαννάκη, «κρεβάτι» μ' ένα «β» γράφεται!

—Μάλιστα, κύριε καθηγητά. Όταν είναι... μονό!...

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΤΟ ΥΠΟΓΕΙΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

— Βρισκόμουν τότε στην Κακούτα, άρχισε να διηγείται στους φίλους του ο δημοσιογράφος Πάυλ Φουρλάν. Ένα βράδυ δυο φίλοι με πήγαν σ' ένα κέντρο των Ιθαγενών, όπου υπήρχε αλκοόλ, μουσική, χορός και χαρτοπαίγιο...

— Ο γέρος καταστηματάρχης μας έδειξε ένα ελεύθερο τραπέζι. Μα οι φίλοι μου του είπαν:

— «Οχι εδώ, Όλολ, Ά-πάνω... Καλύτερα να πάμε απάνω...»

— Ο γέρος με κίτταξε, σαν να ρωτούσε αν μπορούσε να μου έχει εμπιστοσύνη. Οι συντροφοί μου του απάντησαν καταφατικά. Μας ώδηγησε τότε στο άνω πάτωμα, σ' ένα δωμάτιο προχειρα επιπλωμένο. Μερικοί πελάτες κάπνιζαν όπιο εκεί μέσα, μισοναρκωμένοι και ξαπλωμένοι πάνω σε δερμάτινα άγριμιών. Μια κοπέλλα ντυμένη μ' ένα άσπρο και μπλε χιτώνα, γύρισε ανάμεσά τους, κρατώντας ποτίλιους γεμάτους μ' ένα σκοτεινό υγρό. Οι φίλοι μου τη χαιρέτησαν και της έκαναν νόημα νάρθη κοντά μας.

— Τί είν' αυτό που έχουν μέσα οι ποτίλιες; τούς ρώτησα.

— Ένα τρομερό ποτό... σχεδόν καθαρό αλκοόλ! Πρέπει να το δοκιμάσεις και σύ, Πιές λίγο!

— Πραγματικά το δοκίμασα και το βήκα φοιχτό. Αντίθετα μου φάνηκε υπέροχο το χαμόγελο της κοπέλλας, που μάς τώφερε. Ήταν μία μελαχροινή, με λεπτή όμορφη, κόρη του καταστηματάρχη. Την λέγανε Ζεϊλά.

— Αναγύρισα πολλές βραδιές στο κέντρο εκείνο, μόνος μου πιά. Γνωρίστηκα μ' αρκετά πρόσωπα, τους πρόσφερα τις συμβουλές μου για διάφορες υποτίσεις δουλειάς τους και τη βοήθειά μου σε πολλές περιπτώσεις.

— Η Ζεϊλά μου χαμογέλουσε πάντα, μα δεν εύρισκε ποτέ την ευκαιρία να αλλάξει ιδιαίτερος μερικές λέξεις μαζί της, όσο κι αν το επιδίωγα.

— Στο μεταξύ έσπελνα ενδιαφέροντες ανταποκρίσεις στην εφημερίδα μου με λεπτομερέστερες περιγραφές του κρυφού οπιοκαπνιστηρίου του Όλολ.

— Ένα βράδυ τέλος ανήγγειλα σ' όλους πως έπρόκειτο να φύγω για την Ευρώπη. Όταν σηκώθηκα για να βγώ απ' το κατάστημα, με σταμάτησε ο Όλολ και μουπε πως ήθελε να του δώσω τη γνώμη μου για κάποιο πράγμα που είχε αγοράσει κι είχε κρυμένο στο υπόγειό του.

— Δεν είχα κανένα λόγο να τον υποπτευθώ. Μου φερόταν πάντα εγκάρδια. Τον ακολουθούσα λοιπόν, ανύποπτος στο υπόγειο του σπιτιού.

— Δεν είχα κανένα λόγο να τον υποπτευθώ. Μου φερόταν πάντα εγκάρδια. Τον ακολουθούσα λοιπόν, ανύποπτος στο υπόγειο του σπιτιού.

— Δεν είχα κανένα λόγο να τον υποπτευθώ. Μου φερόταν πάντα εγκάρδια. Τον ακολουθούσα λοιπόν, ανύποπτος στο υπόγειο του σπιτιού.

ΓΑΝΑΤΟΔΙΤΙΚΟ ΧΙΟΙΛΑΘΑ

Ο γάϊδαρος

Στο Κιόκ-Σογιόλ βρισκόταν ένας τούρκικος καφενές. Ένας πελώριος πλάτανος τον σκίαζε κι' ο Ναστραβίν λωστής, που δεν είχε τότε δουλειά, συνήθιζε να κάθεται εκεί και να ρουφάει μακάρια το νανγίλε του.

Μία μέρα λοιπόν έτυχε να περάσει από εκεί ένας γέρος. Ήταν παχύς με μικρά ματάκια, με φρύδια σαν μουστάκια, και με ωραία κάτασπρη γενειάδα. Ο Χότζας, που τούκανε έντυπιση ή φροσιγνιωμα του γέρου, τον κάλεσε στο τραπέζι του, και του πρόσφερε ναργίλε.

— Έτσι, ύστερ' από πολλές κουβέντες, ο Ναστραβίν εξήγησε και τη φτώχεια, που τον έβρινε εκείνον τον καιρό, και αιτιά για γνωρίστηκε για καλά με το γέρο, που ήταν ο Άλλ' Σερφ, ο αδελφός του πλούσιου Χαλίλ πασά.

— Ο Ναστραβίν παρακάλεσε τότε τον Άλλ' Σερφ να μεσολαβήσει στον αδερφό του, για να τον διορίσει σε καμμία καλή θέση στην Πόλη.

— Κι' εκείνος είπε στον Ναστραβίν να παρουσιάσει το ίδιο την άλλη μέρα στον αδερφό του τον πασά.

— Πραγματικά, την άλλη μέρα, μία και δυο ο Ναστραβίν τράβηξε για το σεράι του πασά και μπήκε μέσα.

— Τη στιγμή όμως εκείνη μπήκε κι' ο Χαλίλ πασάς. Είδε το Χότζα, και νόμισε πως ήθελε να του ζητήσει παράδες. Αφού λοιπόν, του πρόσφερε σερμπέτι και καφέ, του είπε:

— Γιατί είσαι έτσι λαχανιασμένος; — Πασά εφέντι, του αποκρίθηκε ο Ναστραβίν, κάνει ζέστη και ήρθα περή... — Βά! βά! Θα σου χαρίσω ένα Μεσερλίδικο γάϊδαρο να καβαλάς.

— Και χωρίς να ρωτήσει το Χότζα ποιος ήταν ο σκοπός της επισκέψης του, τον άφησε και έφυγε.

— Ο Ναστραβίν, γύρισε στο σπίτι του, απελπισμένος. Πέρασαν έτσι δυο, τρεις μέρες, αλλά ο γάϊδαρος δεν έβλεπε.

— Κατά συνήθειαν, ο πασάς πήγε εκείνες τις ημέρες να επισκεφθεί ένα μικρό χωριό και συναντήθηκε με το Ναστραβίν.

— Μόλις τον είδε λοιπόν άρπαξε τα γένη του ο πασάς και είπε:

— Μα το ιερό όνομα του Προφήτη, τον έρχασα ντίπ το γάϊδαρο! Συμπάθα με! Αύριο θα σου τον στείλω!

— Δεν πειράζει, πασά εφέντι, του αποκρίθηκε ο Ναστραβίν, Στείλε τον όποτε θέλεις!

— Πέρασαν όμως πέντε-έξι μέρες κι' ο Χότζας δεν έβλεπε το γάϊδαρο. Ξαφνικά συνάντη πάλι σ' ένα γιοφύρι τον πασά. Ήταν καβάλλα πάνω σ' ένα ωραίο άτι.

— Ο Ναστραβίν έσκυψε τότε και τον προσκόνισε. Ο πασάς σταμάτησε, ξαναπασέ τα γένη του, ψιθύρισε δυο λόγια στο σιγίχ του και σκεδόντας είπε στο Χότζα:

— Νά μη με πουνε πιά Χαλίλ πασά, αν δεν σου τον στείλω το γάϊδαρο!

ΤΟ ΝΕΡΟ ΤΗΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

Παράξενο διήγημα

Το βράδυ αυτό, ο γέρος δόκτωρ Χάιντεγκερ είχε προσκαλέσει στο σπίτι του τέσσερες στενούς φίλους του και συνομηλικούς του. Τους είχε υποσχεθεί «μια ωραία έκπληξη».

Τώρα περίμεναν κι' οι τέσσερες, μα χωρίς μεγάλη περιέργεια. Ήταν ένας γκρινιάρης απόστοτος συνταγματάρχης, ένας εχασμένος πολιτικός, ένας έμπροχος και η χήρα Ούιτσελντ, η «ωραία χήρα» που είχε σημειώσει άλλοτε τόσα θύματα.

— Ο Χάιντεγκερ πήρε απ' τη βιβλιοθήκη του ένα χοντρό βιβλίο κι' έβγαλε από μέσα ένα ξερό τριαντάφυλλο. Ύστερα εξήγησε στους φίλους του:

— Μου είχε προσφέρει αυτό το λουλούδι η αγαπημένη μου, πριν απ' το 55 χρόνια. Το φύλαξα μ' ευλάβεια, κι' είχα πάντα τον πόθο να το ξαναδώ δοροσρό και μυρωδάτο.

— Άνοσιες! είπε η χήρα ειρωνικά. Είναι το ίδιο σαν να θέλατε να ξαναδώσετε τη φρεσκάδα και τα τριανταφυλλένια χρώματα στο ξαρωμένο πρόσωπό μιας γριάς!

— Μα ο δόκτωρ είχε βουτήξει κι' όλες το λουλούδι σ' ένα βαζάκι με νερό. Και, σιγά-σιγά, τα πέταλά του φούσκωσαν. Ξαναπάρσαν χρώμα, τα φύλλα του πασιάνισαν!

— Ενδιαφέρον! είπε η χήρα. Κρίμα που δεν μπορούμε κι' εμείς... — Γιατί όχι; απάντησε ο δόκτωρ χαμογελώντας. Το νερό αυτό της νεότητος ξανακάνει 20 χρονών όποιον θά το πιή. Θέλετε να δοκιμάσετε;...

— Πρόκειται για το περίφημο και μυστηριώδες νερό της πηγής της Φλωρίδος που την αναζητούσαν από αιώνες. Το βρήκε τώρα ένας φίλος μου, και μουστειλε λίγο για δείγμα.

— Ποιό είναι τ' αποτέλεσμα του στον άνθρωπο; ρώτησε ο έμπροχος λίγο ειρωνικά.

— Μπορείτε να κρίνετε μόνοι σας, αν θέλετε.

— Μα πώς έσείς δεν δοκιμάσατε; — Έγώ δεν έπιθνυώ καθόλου να ξαναορίσω τη ζωή μου, για να κάνω άλλες τόσες άνοσιες!

— Οι προσκεκλημένοι γέλασαν με την καρδιά τους. Σίγουρα, άστεινε-όταν ο δόκτωρ... — Εκείνος γέμισε τέσσερα ποτήρια με το πολύτιμο νερό και τους τα πρόσφερε.

— Μόλις τ' άδειασαν, ένα ωραίο ρόδινο χρώμα έβγαζε τα μάγουλά τους. Οι ούδεις τους οδύστηκαν σιγά-σιγά. Κίτταξαν ο ένας τον άλλο, σαστισμένοι... — Η χήρα διώθωνε φιλάρεσκα τη σκούφια της. — Ενωίωθε πώς ξαναγίνονται νυνάικα!

— Λίγο ακόμα!... Ικέτωσε.

— Μα κι' οι άλλοι άπλωσαν τα πότηριά τους με λαχτάρα.

— Όσο το νερό κατέβαινε στο λαιμό τους, τους κυριεύε ένα πρωταγωνιστικό μεθύσι. Τα μάτια τους έλαμπαν, τα μαλλιά τους ξανάβρισκαν το φυσικό τους χρώμα και το πρόσωπό τους τη δροσιά του.

— Είσαι νοσηλευτής, φίλη μου! φώναξε ο συνταγματάρχης στη χήρα. — Εκείνη έτρεξε στον καθρέφτη, για να βεβαιωθεί. Ύστερα ζήτησε κι' άλλο νερό.

ταξε τη σκούφια της, ξεσκεπάζοντας τις ώσες μπρούκλες της. Χοροπηδούσαν κι' οι τέσσερες χαρούμενοι.

— Θέλετε, αγαπητέ μου δόκτωρ, να χορέψουμε; είπε η ωραία χήρα, με μία χαριτωμένη υπόκλιση.

— Μα ο συνταγματάρχης έσπευσε να επέμβη.

— Όχι, Κλαίρη, θα χορέψετε μαζί μου! φώναξε.

— Γιατί μαζί σας; Έγώ θάμια ο καθολικός της! είπε ο πολιτικός.

— Έγώ που ήμουν άραβωνιαστικός της, έχω το δικαίωμα να χορεύω μαζί της! δήλωσε ο έμπροχος.

Την τραβούσαν απ' τα χέρια, απ' τους ώμους. Έκείνη αντιστεκόταν, γελώντας και μεδώντας τους με τη μυρωμένη πνοή της.

— Οι τρεις αντίχληλοι ρίχτηκαν άγρια ο ένας στον άλλον, παροσύροντας καρέκλες, τραπέζια, βιβλία. Σε μία στιγμή, έπεσε χυμό και κομματιάστηκε το κουστάλινο βαζάκι με το νερό της νεότητος.

Μια έτοιμοθάνατη πεταλούδα, πεσμένη στο πάτωμα για ν' άρσιση την τελευταία της πνοή μαζί με το τέλος του καλοκαιριού, βράχνηκε απ' το θαυματουργό νερό κι' άμέσως πέταξε ανάλαφρα.

— Έλάτε, έλάτε, φίλοι μου, ήσυχα! είπε ο δόκτωρ, σγκονώντας από χυμό το όρασιό του τριαντάφυλλο. Δεν σας φαίνεται υπερβολικός αυτός ο θόρυβος;

— Κατάφερε με κόπο να τους πείση να ξανακαθήσουν στη θέση τους.

— Καθμένα τριαντάφυλλα! πρόσθεσε. Δεν θα υποέσω πιά να σας ξαναδώσω τη λάμψη σου, μα θα σ' αγαπά πάντα το ίδιο!

— Πραγματικά, το λουλούδι έκανε σιγά-σιγά τα ώσας του χρώματα, ζάρωνε, μαραινόταν, ξαναπέθανε!

— Ο δόκτωρ το φίλησε μ' άφοσίωσι και τόβαλε πάλι μέσα στο βιβλίο. Μα κι' η πεταλούδα ξαναπέσε στο πάτωμα, χτυπώντας έλαφοά τα στερνά της.

— Οι τέσσερες προσκεκλημένοι του δόκτορος κίτταξαν, φοβισμένοι. — Ένα παράξενο κρύο άπλωνόταν σιγά-σιγά στο κομμάκι και στο μυαλό τους.

— Ενωίωθαν πώς έκαναν κάθε στιγμή τη ζωτικότητα τους, πώς οι ρυτίδες ξαναγύριζαν στο πρόσωπό τους κι' η κούρσι τους μεγάλωνε όλοένα αντικαθιστώντας τη χράα.

Κίτταξαν με τρόμο τ' άδειαν ποτήρια, το χυμένο νερό...

— Άκούη! Άκούη! Ικέτωσαν. Τόσο παροδικό ήταν λοιπόν το άποτέλεσμα του θαυματουργού νερού!

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Ο Μάρτης και το δέρμα μας

Τόν μήνα Μάρτη τον φοβάται πάντα ο λαός, γιατί σ' αυτόν τον μήνα τον επίανει ο ήλιος και γι' αυτό δένουν στα χέρια τους μια άσπροκόκκινη κλωστή, που μπορεί να τους προφυλάξει, όπως πιστεύουν από τον ήλιο.

— Ο κόσμος δεν έχει άδικο να φοβάται τον ήλιο του Μάρτη.

Πολλές δερματοπάθειες φαίνονται την άνοιξη και άλλες ζωντανεύουν κατά την άνοιξη. Μια απ' αυτές είναι και οι εφηλίδες, οι κοινές λεγόμενες πιτσιλιές.

Οι εφηλίδες είναι μικρές κηλίδες με χρώμα κτρινωπό ή καφέ άνοιχτό, ή σκούρο κοκκινωπό. Το μέγεθός τους είναι όσο μια φακή ή και πιο μικρές. Το σχήμα τους είναι στρογγυλό ή ωοειδές και καμμία φορά ανώμαλο. Ή επιφάνειά τους όμως είναι όμαλη.

Οι κηλίδες αυτές είναι πιο συχνά πολλές και δεν ένωονται μεταξύ τους, παρά πολύ σπάνια. Βρίσκονται συμμετρικά στο πρόσωπο και πιο πολύ στη μύτη, στα μάτια των παρειών, στο μέτωπο, στη ροχιάλα επιφάνεια των χεριών και στα αντιβράχια. Σπάνια βρίσκονται στους ώμους, στα μπράτσα και στις γάμπες. Οι εφηλίδες είναι όμαλές και ποτέ δεν προεξέχουν από το δέρμα.

Οι κηλίδες αυτές φαίνονται στην παιδική ή την εφηβική ηλικία κατά την άνοιξη και το θέρος, με την επίδραση του ήλιακού φωτός, σε άτομα ξανθά ή κοκκινωμάλα με πολύ άσπρο δέρμα. Τόν χειμώνα σβύνουν ή χάνουν πολύ το χρώμα τους για να ξαναφανούν πάλι την άνοιξη.

Συχνά παρουσιάζονται σε πολλά μέλη της ίδιας οικογένειας και συχνά και οι γονείς και οι μακρινοί συγγενείς υπέφεραν από εφηλίδες. — Ολοκληρωτές οικογένειες είναι καταστάσεις απ' αυτές τις κηλίδες.

Οι εφηλίδες στην εφηβική ηλικία πληθαίνουν κάθε χρόνο και ύστερα μένουν μόνιμες. Ξεθωριάζουν ή εξαφανίζονται τόν χειμώνα και γίνονται έντονότερες την άνοιξη και το καλοκαίρι.

— Εκτός από τις ηλικιακές και οι τεχνητές υπερυψώσεις άκτινες συντελούν στο ξυρρότερο χρωματισμό τους και σε νέα εμφάνιση κηλίδων. Οι ένδοκρινοίς διαταραχές φαίνονται να παίζουν κάποιο ρόλο για την εμφάνιση των κηλίδων.

Οι εφηλίδες γίνονται γιατί στη βασική σιτάδα της επιδερμίδος τα μελανοφόρα κύτταρα, που βρίσκονται εκεί, πληθαίνουν σε πολύ μεγάλο βαθμό και πολλά απ' αυτά βρίσκονται και κάτω από την επιδερμίδα.

Αυτά τα μελανοφόρα κύτταρα παράγουν και απελευθερώνουν ένα ουσιαστικό ουσία που ονομάζεται μελανίνη. Αυτή η ουσία είναι που δίνει το χρώμα στο δέρμα. — Αυτά τα μελανοφόρα κύτταρα έχουν πολύ λευκό δέρμα, ενώ στην Άφρική που υπάρχει δυνατός ήλιος, το δέρμα είναι γεμάτο κύτταρα με χρωστική κι' έτσι παίρνει το μαύρο χρώμα, που έχουν οι κάτοικοι της.

Χρειάζεται να άποφύγετε τόν ήλιο όσες παθαίνετε εύκολα πιτσιλιές και όταν βγαίνετε να φοράτε μεγάλα καπέλα και σάρπες για να προφυλάξετε το πρόσωπό σας, καθώς και γάντια για να προφυλάξετε τα χέρια σας.

Τα διαφημιζόμενα πλιγκι του δερμάτος και διάφορες άλλες θεραπείες για τις εφηλίδες είναι πολύ επικίνδυνα και χρειάζονται μεγάλη προσοχή για να μη καταστρέψετε το δέρμα σας προκαλώντας να τις εξαλείψετε.

Το καλύτερο που έχετε να κάνετε είναι να ήθετε τόν δερμα το όλο γο σ' εσάς, που θα σάς τη υπέσθνα εκείνο που είναι δυνατό να γίνη χωρίς να διακινδυνεύετε με τίποτε.

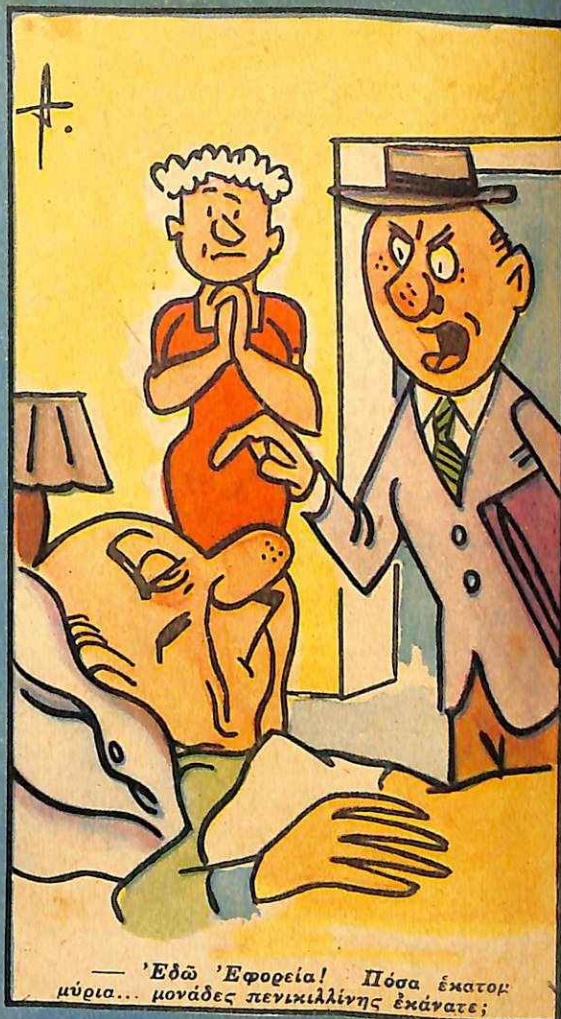
— Έξ άλλου, την άνοιξη υπάρχουν άτομα που μόλις έκτε-θούν στον ήλιο παθαίνουν έκζεμα, που καταλαμβάνει το πρόσωπο, το λαιμό και τα χέρια. Το έκζεμα αυτό παρουσιάζεται με μεγάλη φαγούρα, με πρήξιμο του δερμάτος, πρό πάντων στα βλέφαρα, με δυνατόη κοκκινίλα και με μικρές φυσαλίδες που σπάνουν και βγαίνουν ένα κτρινωπό υγρό.

Το υγρό αυτό εφραίνεται και κάνει μικρές κροστές ή οι φυσαλίδες στεγνώνουν και σχηματίζονται μια άπολείται. Το έκζεμα δε γίνεται έντονότερο μόλις το άτομο ξαναβή στον ήλιο.

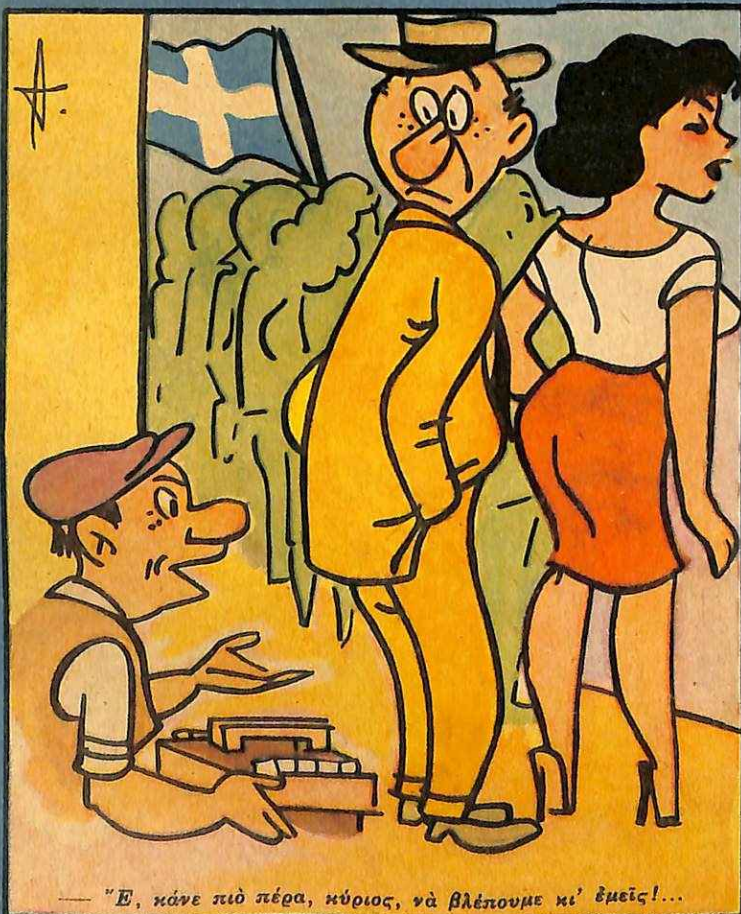
Αυτό το έκζεμα μπορεί να όφειλεται και σε διάφορα άνη που έρεθίζουν το δέρμα από την εποχή.

— Τί τυχεροί άνδρες έσείς οι πυροσβέστες!...

— 'Εδω 'Εφορεία! Πόσα έκατομύρια... μονάδες πενιμμένης εκάνετε;

— "Ε, κάνε πιο πέρα, κύριος, να βλέπουμε κι' εμείς!...

— Θα παραιτηθώ, 'Ιουλίτσα μου, απ' το 'Υπουργείο. Διάβασα ότι ζητείται δημόσια με διπλό μισθό απ' τον δικό μου!...

(Του 'Αρχέλαου)